

Kézikönyv

Az evangéliumi ígéresek magyarázata

Írta: Szabó János

Ivett lányommal ritka, de kimerítő beszélgetéseket folytatok, amelyekben Jézussal kapcsolatban kérdést kérdésre halmoz. A látásom szerinti válaszok megfogalmazásánál alapvető szempont számára is és számomra is, hogy az értelmet és szívet megnyugtató legyen. Beszélgetéseinket Ivett többnyire azzal a kérésével fejezi be, hogy mindezt jó lenne, ha leírnám. Megfogadtam kérését, s már benne voltam a munkában, amikor a közösségem tagjaitól egy levelet kaptam. A levél a következőket tartalmazta:

Kedves János!

Egy szeretetteljes kéréssel fordulunk hozzád.

Az elmúlt hónapok evangéliumi kérdéseinek tanulása, Jézus szavainak, példabeszédeinek tisztázása bontotta ki bennünk a vágyat: milyen jó lenne, ha ez a tőled kapott gazdagság valahogyan a kezünkben lehetne.

A sok évi Hang tartalmat beépítő Jézust tanulásod eredménye, egyéni látása pótolhatatlan kincset jelentene számunkra, nem beszélve arról a sok-sok emberről, akit megajándékoznánk vele.

Hogy milyen formában (folyamatosan füzetek vagy összevágva egy könyvmennyiséget) jelenhetne meg, az nekünk nem fontos. Lényeg a tartalom.

Tudjuk mennyi feladatod, gondod, elfoglaltságod van e munka nélkül is, így kicsit nyugtalan lélekkel kérünk meg erre.

Hátha a jövőben teljesülhetne a vágyunk!

Szeretettel: Szabó Saci
Bencsik Zsuzsi
Tóthné Marika
Geges Mária
Deme Ildikó
Torma Erzsi
Mónika

2003. október 16.

Vajon milyen?

Milyen lehet Otthon lenni?
Hol görcs a gyomorba nem ül,
Hol sötét ívű meg nem értés
A lélekben fájdalmat nem szül.

Milyen lehet Otthon lenni?
Hol nem gyűlölnék szüntelen,
Szétszaggatva eget, földet
Karmos kezek kíméletlen.

Milyen lehet Otthon lenni?
Hol béke lelke értelemmel
Érted élne érzelemmel,
Szólna szívvel szép szólammal,
Énekelve víg dallammal,
Csilingelve kék csengővel,
Csalogánynak énekével.

Árok partján zsenge hajtás,
Hajnal reggel napsugárzás,
Hulló hónap friss illata,
Csöndes szónak bölcs mosolya.

Borjú meleg lehelete,
Édesanyám fáradt keze,
Tágas mező szélén erdő,
Széllel játszik a Teremtő.

Istállóban tejet fejni,
Bántó szokat felejtani,
Esti tűznél Melléd ülni,
Vajon milyen lehet,
Milyen lehet Otthon lenni?

Jézus barátsága

János 15-14,15,

14. "Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek azt, amit én parancsolok nektek.

15. Többé nem mondalak titeket rabszolgáknak, mivelhogy a rabszolga nem tudja, mit tesz az ő ura. Titeket pedig barátoknak mondtalak, mivelhogy mindeneket amiket hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek (megismertettem veletek)."

Még a jézusinak gondolt közösségben kötött- barátságnak nevezett- kapcsolataim sem maradtak időt állóak. A világi gondolkodásom időszakában levő barátságaimról nem is beszélve. Ezek a barátságok hol a „barátom” funkcióéhsége miatt, hol a meg nem értés és a rosszindulat miatt szakadt meg. Volt, amit a távolság és az idő ítelt halálra.

Második levelemet írtam Jézusnak, s címeztem Dombi Feri bácsi címére. Jézus válasza a Hang által így kezdődött: „Drága Barátom!”

Sejtettem, éreztem, hogy valami minőségi kapcsolatváltozást jelez Jézus a korábbi megszólításhoz képest, amelyben Drága Gyermekeknek nevezett.

Elsodálkoztam. Én lennék Jézusnak, az Istennek a barátja? – tettem fel magamnak a kérdést. Annak ellenére nevez Jézus barátjának, hogy az emberi kapcsolataimban kevés olyan kapcsolatot tudtam kialakítani és megtartani, amit mai gondolkodásommal is barátságnak nevezek?

Mindenesetre tudomásul kellett vennem azt, hogy a világmindenségben van egy olyan EMBER, aki a barátomnak mondja magát. Ehhez a baráti kapcsolathoz, ahogy az idő telik, és ahogy Jézusban egyre inkább gazdagodom, lassan, lassan növök fel. Ennek alapján a fenti ígérésből ezeket a következtetéseket tudom levonni:

Jézus gondolkörében azokat nevezi barátainak, akik befogadták az Ő tanítását. Azt a Tanítást, amit Jézus az Atyától hozott a Földre. Azokat nevezi Jézus a barátainak, akik nemcsak befogadták a tanítását, hanem azt a magukévá is tették.

Jézus gondolkörében a barátság fogalma ennek alapján kizárja azt, hogy bármiféle lényegileg különböző szellemi tartalmat képviselő emberek kapcsolatát barátságnak lehetne nevezni. Ezeket lehet cimboraságnak, érdekkapcsolatnak, haverságnak vagy bármi másnak nevezni, de jézusi értelemben vett barátságnak nem. Jézus minősítése alapján két egymásnak ellentmondó értékrenddel rendelkező ember kapcsolata nem nevezhető baráti kapcsolatnak.

Jézus az általa megfogalmazott és bemutatott szeretet alapállásából fogalmazza meg a Jézushoz tartozó ember kapcsolatrendszerét. Így nevezi barátainak a tanítványait s rabszolgáknak a gonosz híveit.

Tanítványai számára a szeretet parancsa minden ember felé meghatározó tartalmú magatartásforma. Ez azt tanítja, hogy szeretnünk kell barátainkat, felebarátainkat s az

ellenségeinket. Szeretnünk kell, mert mi emberek mindannyian testvérek vagyunk a teremtésünk által. (Mt. 23-8.). Szeretnünk kell, bár nem tudunk mindenkit egyformán szeretni. Nem tudjuk egyformán szeretni a barátainkat és azokat, akik ellenséges gondolatokat táplálnak velünk szemben, mert a szeretet kölcsönös megvalósításához nélkülözhetetlen a partneri viszony. Nélkülözhetetlen a közös szeretetszövetség! Jézus a barátait nem engedelmeskedő, szolgálalkú emberekként, az akaratát leső és gondolkodás nélkül végrehajtó bábukként akarja az övéinek tudni.

Minden ember átesik az önismeret, az öntudat, a helyes önszeretet hiányának a gyermekbetegségein, amelyek önmagunk túlzó lebecsüléséhez, tehát az egészséges önbizalom hiányához vezetnek.

Jézus kétségkívül tehetetlen azokkal, akik áhítatukban, az Isten nagyságának és távolságának tudatában, az Isten tökéletességének, magasztosságának, elérhetetlenségének a látásában csak önmaguk porszemnyi, gyarló és tökéletlen mivoltjukat képesek megélni. Tehetetlen, mert helyes önszeretetet, Jézus magatartásának valóságghú látását, az Isten-gyermekség helyes értelmezését Ő sem tudja adni az embernek. Mindezt nekünk magunknak kell kialakítanunk, magunknak kell megszereznünk. Nekünk kell felnőnünk Jézushoz! Felnőnünk ahhoz, hogy Jézus baráti, partneri viszonyt tudjon kialakítani velünk a szeretetben. Jézus partnerként akarja felkínálni önmagát! Ez a kapcsolat nem az emberhez való partneri alkalmazkodást, az emberhez való idomulást hordozza Jézus részéről, hanem az ember felemelkedését, az Istennel való partnerkapcsolat megélésének a lehetőségét. Ezt a baráti viszonyt, a kapcsolat barátságának nevezhető tartalmát nem mi emberek indítjuk útjára, hanem maga Jézus. Nem mi kezdeményezzük az Istennél azt a megszólítást, hogy barátom!

Jézus viszonylatában nem arról a kapcsolatról van szó, amely ember és ember között valamely ideális állapotban képes létrejönni. Az Istent mi emberek nem szoktuk úgy megszólítani, hogy: Drága haverom! – vagy azt mondani Neki: Drága cimborám! Jézus Krisztus azoknak, akik elfogadták Őt uruknak és megszabadítójuknak, minden körülmények között megmarad Úrnak, Istennek és Megszabadítónak.

Az uralkodó helyzetben levő ember nem bízza az életét a rabszolgáira. Az ember az életét a barátaira szokta bízni. Így Jézus sem a rabszolgáknak nevezett emberekre bízza az életét, hanem azokra, akiket Ő nevez barátainak!

Jézus a „Hang” 818-as levelében így fogalmaz minderről: *„Úgy gondoljátok, hogy amikor Én belépek életetekbe, akkor már minden munkátokat Rám bízhatjátok. Nem így van! Magatokat Rám bízhatjátok, de munkátokat nem! Nem elég az, hogy Én segítek nektek. Legalább olyan fontos, hogy ti segítsetek Nekem! Ezért vagyunk partnerek, és ezért nem vagytok bábuk! A földi emberek élete nem egy bábszínház, melyben minden a rendezőn múlik, hanem olyan közös szeretet-szövetség, amely mindkét felet egyaránt kötelezi bizonyos vállalt feladatok elvégzésére.”*

Ahhoz viszont, hogy értelmileg megértsük Jézus baráti, partneri szeretetszövetség tartalmát, át kell alakítani a gondolkodásunkat! Szakítani kell a már beidegződött régi, világi tartalmakkal, mert különben nem tud helyet foglalni szívünkben a most már 2000 éven túli „új”!

Vigyázok rád

Kint fagyos szél fúj,
Bent őrzöm a tüzedet,
Kint szörnyű démon dúl,
Bent fogom a kezedet.

Kint bántó szavak csikorognak,
Bent beszélek Teveled,
Kint harsány szeretet zúg,
Bent élem a Szentlelked.

Kint elhagynak barátok,
Bent megmaradsz énvelem,
Kint sáros eső hull,
Bent Te vagy az életem.

Kint fagyos szél fúj,
Bent őrzöm, mit Isten ád,
Kint szörnyű démon dúl,
Bent nagyon, nagyon vigyázok Rád!

Az elátkozott fügefa

Máté 21-18,19,20,21,22.

18. "Kora reggel pedig, amikor visszatért a városba, megéhezett.

19. Egy fügefát látott (vett észre) az út mellett, odament hozzá és nem talált rajta mást, csak leveleket, és ezt mondta neki: Soha ne teremjen rajtad gyümölcs ez aionban (világ) korszakban. És a fügefa azonnal elszáradt.

20. Amikor a tanítványok ezt látták, elcsodálkoztak, ezt mondták: hogyan szárad(hatott)t el ily gyorsan a fügefa?

21. Jézus pedig válaszul (ezt mondta) nekik: Ámen, mondom nektek, ha hitetek lesz és nem kételkedtek nem csak a fügefával tehetitek meg, hanem ha azt mondjátok a hegynek: emelkedj (kelj) fel és vesd magad a tengerbe, az is megtörténik,

22. és mindazt amit kértek az imádságban, ha hisztek, meg is kap(já)tok."

Működésének harmadik évében, az utolsó húsvét előtti időben Jézus számárcsikó hátán ülve megy Jeruzsálembe. Az út szélén állók örvendezve hozsannáznak, s terítik ruháikat s a pálmafa ágait az útra, amerre Jézus halad.

Jézust elsősorban azok hozsannázzák, akiket meggyógyított, meg azok, akik gyógyulást remélnek tőle. Azok is hozsannáznak, akik a várva-várt Messiást, Izrael királyát, Izrael idegen hatalomtól való megszabadítóját, Izrael dicső felemelőjét látják benne.

A főpapok és írástudók nem éljeneznek, nem örülnek és nem hozsannáznak.

A farizeusokkal egyetértésben Jézust a mózesi törvények megszegőjének, a leprásokkal, bűnösökkel érintkező tisztátalan számkivetettjének, a tanításával Izrael egységét s vallási tanait veszélyeztető hamis prófétának tartják. Jézust a főpapok és az írástudók szándékukban már halálra ítélték.

A nép öröme, ujjongására a vallási vezetők, a főpapok, írástudók és farizeusok csak megneheztelni tudnak. Jézusnak értetlenkedve és hitetlenkedve tesznek szemrehányást: „*hallod, mit mondanak ezek?*” (Mt. 21-16.)

Jézus otthagyja őket s Jeruzsálemet. A néhány órányi járásra levő Betániába megy éjszakára. Reggel visszafelé menve útközben megéhezik. Az út mellett egy fügefa állt, amin gyümölcs nem, csak levél volt.

A szinoptikus evangéliumok közül vélhetően az első evangélium szerzője Márk tudósít bennünket arról, hogy: „*még nem volt itt a fügeérés időszaka.*” (Mk. 11-13.)

Jézus mégis gyümölcsöt keres a fán, s mikor nem talál, Péter szóhasználatával élve megátkozza a fát.

Bolond ember az, aki fügeérés előtt keres fűgét a fán. Ennél már csak az bolondabb, aki mindezért meg is átkozza a fát. Ha az ilyen embernek is bolond, vajon milyen Istennek?

Jézus életét az evangéliumai által ismerve tudjuk, hogy a 40 napos pusztai tartózkodása végén sem teremtett kenyeret a kövekből a Sátán kísértésére, mikor megéhezett. Pedig a képessége bizonyára meg volt hozzá. János 4-34-es ígérésében olvashatjuk Jézusról azt, hogy a szamaritánus asszonnyal való beszélgetése végén visszautasítja a tanítványok által hozott ételt. Jézus a táplálékát az Atya akaratának a teljesítésében fogalmazza meg a tanítványainak. Jézus fáradtan ült le Jákob kútjánál, s a tanítványok kimondottan azért mentek a közeli városba, hogy ételt vegyenek.

Jézus néhány kenyér és hal megáldásával csak férfiből több mint 9000 embert lakatott jól két alkalommal.

Mindezek alapján nyugodt szívvel állíthatjuk azt, hogy Jézus a fügefafa gyümölcse nélkül is képes lett volna csillapítani az éhségét.

Jézus a genezáreti tavon a hajójukat már-már elsüllyeszteni készülő szeptet s a hullámokat a szavával csitítja el, lecsendesíti.

Jézus a vizen jár!

Jézus arra tanít, hogy ha hited van, és azt mondd a hegynek, hogy gyalogoljon a tengerbe, az megteszi.

Jézus a vízből a legfinomabb bort teremti.

Fenti példáimmal azt szeretném igazolni, hogy Jézus ura a természetnek vagyis a természet erői feltétel nélkül engedelmeskednek neki.

Fel kell tennünk a következő kérdést: Az a szeretetet hirdető Jézus, aki soha senkinek és semminek nem ártott, miért nem mondta a fügefának azt, hogy legyen rajtad gyümölcs? Bizonyára, ahogy az elszáradásra engedelmeskedett a fügefafa, engedelmeskedett volna a gyümölcstermés i parancsnak is!

Jézus mégis elszáritja a fügefát.

Értetni szeretnénk Jézust, s ezért feltételezzük azt, hogy a fügefafa ebben a történetben nem egy szerencsétlen fügeérés előtt levő fa.

Fel kell tudnunk tételezni azt, hogy ez a fügefafa valamit jelképez.

A fügefafa a szőlőfürttel együtt évezredek óta köztudottan Izrael jelképe. A jó lét, a bő termés jelképe ez a tíz hónapon keresztül gyümölcsöt termő fa. A fügefafa szimbolikus jelentőségét jelzi az, hogy Buddha egy fügefafa alatt világosodott meg, s lett Buddhává.

A mohamedánoknál a fügefafa a mennyország fája.

Jézus a fügefafa elszáritásával nem tesz mást, mint előrevetíti az Isten fiát fel nem ismerő és Jézust kereszthalálra küldő Izrael sorsát. Azt a sorsot, amelyre Izrael önmagát ítélte.

Jézus önmagát jelöli meg az élet hordozójául. (Jn. 14-6.). Így aki Jézust tagadja meg, az az életet tagadja meg. Az a fa, az az Izrael, aki az életet tagadja meg, az életteleenné válik s kiszárad.

Jézus minden lehetséges eszközzel előrevetíti Izrael választott sorsának következményeit.

„a fény eljött a világba, és az emberek inkább szerették a sötétséget, „ (Jn. 3-19.)

Ezért: „elveszik tőletek az Isten Királyságát és olyan nemzetnek adják, amely meghozza a termését” (Mt. 21-43.).

Ennek a fának, Izraelnek a természetes gyümölcserés idejétől függetlenül kellett volna termést hoznia, hiszen ahhoz, hogy mindez megtörténhessen, Jézus maradéktalanul megtett mindent. Lukács által így beszél minderről Jézus:

„egy fügefa volt valakinek a szőlőjébe ültetve, s odament, hogy gyümölcsöt keressen rajta, s nem talált.

erre ezt mondta a vincellérnek: nézd, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni e fügefán, s nem találok; vágd ki, miért foglalja a földet hiába” (Lk. 13-6,7.)

Az a fa, amelyik akkor sem terem, ha teremhetne, miért foglalja el az ígéret földjét hiába?

Gyümölcséről ismerni meg a fát! Az a gyümölcsfa, amelyik nem terem, mert nem akar teremni, az halott fa.

Izraelre utalva Jézus - a fügefát használva fel eszközül – kívülre tette azt, ami Izraelben belül volt. A kiszáradást!

„aki hisz bennem, mint az Írás mondja, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek,” (Jn. 7-38.)

Ha pedig nem hisznek, a víz hiányában kiszáradnak.

Izrael elvetette Jézust, mint építők a szegletkövet, s ítélte ezzel önmagát pusztulásra.

Izrael bűnben maradt, mert bűnben akart maradni. Abban a bűnben, amelyet Jézus a következőképp fogalmaz: *„hogy nem hisznek bennem,” (Jn. 16-9.)*

Izrael sorsa nem más, mint Jézus sorsa. Jézus így fogalmazza meg ezt a Golgotára menve az Őt sirató asszonyoknak: *„Mert ha a zöldellő fán ezt művelik, mi történik majd a szárazzal?” (Lk. 23-31.)*

Jézustól - a fügefa elszáritásában Izrael sorsát bemutató cselekedetét követően – azt Kérdezik a tanítványai: *„hogyan száradhatott el ily gyorsan a fügefa?” (Mt. 21-20.)*

Nem azt kérdezik, hogy miért. Azt kérdezik, hogy hogyan?

Jézus a tanítványok kérdésére válaszol: hit által. Sőt! Ha hited van, a hegynek is parancsolhatsz. *„Ámen, mondom nektek, ha hitetek lesz és nem kételkedtek, nem csak a fügefával tehetitek meg, hanem ha azt mondjátok a hegynek: emelkedj fel és vesd magad a tengerbe, az is megtörténik.” (Mt. 21-21.)*

Annak, hogy az ember a hegyet a tengerbe parancsolja, önmagában véve ugyanúgy nincs értelme, mint egy fügeérés előtt levő fát elszáritani azért, mert nincs rajta füge.

Értelmetlen, ha csak nem példáz valamit.

Annál is inkább, mert ha Jézus a hitre hivatkozva azt sem állítja lehetetlennek, hogy az ember szavára a hegy a tengerbe gyalogol, akkor vajon miért nem pozitív értelemben parancsolt Jézus a fügefának? Ha Jézus éhes volt, s éhsége csillapításának az egyedüli alanya a fügefa lett volna, úgy miért nem azt mondta a fügefának (megáldva azt), hogy: legyen rajtad gyümölcs!

Annak akinek engedelmeskedik a szél, engedelmeskedik a tenger, jární tud a vízen, akinek az áldására több ezer ember lakik jól öt kenyérből és két halból, az bizonyára nemcsak elszáritani, hanem termőre is tudta volna parancsolni a fügefát.

Jézus már leszámolt azzal a lehetőséggel, hogy Izrael fája gyümölcsstermésbe forduljon. Utolsó napjait éli Jézus a Földön, és már semmi, de semmi sem készíti Izraelt a gondolkodás-átalakításra.

Márk a következőképp meséli el a fügefafa elszáritásának két reggel közötti időszakát.

A nevezetes reggelen Jézus azt mondja a fügefának: „*e korsakra többé senki se egyék rólad gyümölcsöt*” (Mk. 11-14.). Jézus még ugyanazon nap bemegy a Templomba, kötélből korbácsot fon, s kikergeti az ott levő pénzváltókat, kereskedőket, és az áldozathoz való eladásra váró állatokat.

Hatalmas indulat lobog Jézus szívében Izrael megátalkodottsága miatt!

Másnap reggel ugyanazon az úton menve elcsodálkoznak a tanítványok: „*nézd a fügefát, amelyet megátkoztál, kiszáradt*” (Mk. 11-21.).

A fügefafa Izraelt jelképezi! Ennek alapján Péter szóhasználatával élve, Jézus Izraelt átkozza el? Márk közvetítésében Péter ajkáról hangzik el a megátkozás kifejezése. Péter nem lát mást, mint azt, hogy mestere, a Rabbi azt mondta a fának: száradj el, - az meg elszáradt.

Péter semmit sem értett meg abból, amit értenie kellett volna. Még a kérdésük sem arra vonatkozott, hogy miért száritotta el Jézus a fügefát, hanem arra, hogy hogyan? Péter nem értett, csak látott és ítélte: a Mester megátkozta a fügefát. Péter annak ellenére gondolta ezt, hogy tudhatta volna: a fa nem erkölcsi lény. A fa nem tud akarni és nem tud boldog vagy boldogtalan lenni. A fa önmaga akaratóból nem tud mássá lenni, mint ami. Jézus csak azt igazolta, hogy a fügefafa engedelmeskedik a szavának. Azt igazolta, hogy a természet engedelmeskedik a hit szavának. Engedelmeskedik a szél, a tenger, a fügefafa. Gyümölcsstermést, adást várni attól a fától, amelyik nem képes rá, még Jézus részéről is oktalanság. Így megátkozni sem átkozhatta Jézus a fügefát, hiszen az átoknak is csak az erkölcs területén van jelentősége. A fügefafa ezzel szemben nem képes sem erkölcsös, sem erkölcstelen lenni. Szó sincs arról, hogy Jézus elátkozta volna a fügefát. Jézus csak annyit mondott neki: száradj el! Ahogy a szélnek is azt mondta: csitulj el!

Az átok, mint az áldás ellentéte, a gonosz szív terméke. Azt, hogy Jézusnak, akárcsak a fügefafa elszáritásához, gonosz lett volna a szíve, semmiképp sem állíthatjuk.

A Hang 39/4198-as levelében ezt olvashatjuk: „*Az átoknak csak arra van rontó hatása, aki átkoz!*”

Amennyiben elfogadnánk azt az eddig általánosan elfogadott állítást, hogy Jézus elátkozta a fügefát, akkor az átok rontó hatásának Jézus felé kellett volna megvalósulnia.

Ezt feltételezni viszont teljes képtelenség!

Így a fügefafa megátkozásának szóhasználatát Jézus viszonylatában az események teljes és totális félreértése. A szerető Isten félreismerése.

Jézus példázatairól, történeteiről, cselekedeteiről, tanításáról megállapíthatók, hogy kivétel nélkül erkölcsi tartalmat hordoznak. **A fügefafa elszáradása jel!**

A hegy tengerbe gyaloglása jel! Arra jel, hogy annak, akinek a parancsára bekövetkezik, rendelkezik azzal a hittel, hogy mindez megtörténjen.

A hegyet tengerbe küldő nem az Istenben, nem Jézusban hisz, hanem abban, hogy hitével,

hitének szavával uralja a természet erőit.

Ha pedig hited van, s imádkozol az Atyához, a hited által megkapod azt, amit kérsz.
(Mt. 21-22.).

Jézus nem a szavak erejében levő hit következményeivel zárja tanításának mondanivalóját. Jézus az Istenbe, az Isten gyermekszeretetébe vetett hit tartalmára helyezi a hangsúlyt. Arra a gyermek szeretetére, amellyel az Atya elküldte a Fiát, hogy megismertesse magát a gyermekeivel. Elküldte, hogy annak, aki a Fű szavait hallja, és hisz abban, korszakra szóló élete legyen! (Jn. 5-24.).

ITT TARTOK

Döntő kérdés

(Jn. 6-26....67.)

Csak a hátukat látta,
Ahogy feldúltan elmentek.
Szájukban a tegnapi kenyér íze,
Miért Jézust követve ide is eljöttek.

Jöttek várni a gazdagabb falatot,
S érte királlyá kenni a nabít,
Reggel van, a tömeg éhes,
A cirkusz még várhat egy kicsit.

Tanítvány és nem tanítvány,
Szinte futottak lábaik.
A felkavart por elfojtotta
Zúgó lódó szavaik:

Méghogy együk a testét!
Mikor van nekünk Istenünk!
Templom, Törvény és hagyomány,
Mit igaz hitünk ad nekünk!

Méghogy igyuk a vérét,
Mely életet adna nekem?
Különben is nem Lévíta,
Hogy papként kéne tisztelnem!

Különben is, ki kente fel?
Ki kérte szavait?
Honnan veszi tanítását,
Érthetetlen mondatait?

Honnak veszi a merszet,
Ki beszél bolondokat,
Emlegetve rossz gyümölcsöt,
Báránybőrű farkasokat?

Azt kéri, hogy gondolkodjak,
Alakítsam, ahogy mondja!
Miért nem jó neki a régi,
Hagyományra hagyatkozva?

Egyem testét, igyam vérét!
Mit hord ez itt össze nekem?
Hogy Ő lenne az örök élet?
No de azt már nem!

Lassan ül a zúgolódás,
Csak tizenkettő áll tétován,
Nem tudván, hogy mit gondoljon,
Állnak kérdőn, állnak árván.

Szégyen szülte feszültségben
Jézus feléjük fordulva kérdi,
Arcán a szó mély árkot vág:
Tán ti is el akartok menni?

Ki a só?

Máté 5-13,14,15.

13, "Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só ízét veszi (veszteni), mivel sózzák meg? Semmire se való többé, csak arra, hogy kidobják és széttapossák az emberek.

*14, Ti vagytok a világ (kozmosz) fénye.
Hegyen fekvő várost nem lehet elrejtteni.*

15, Nem azért gyűjtanak mécset, hogy a véka alá tegyék, hanem a mécstartóra, hogy mindazoknak, akik a házban vannak, fényt adjon."

Máté evangéliumának szerkesztésében Jézus e mondatait a „Hegyi beszéd” összefoglaló fejezetcím alatt találjuk. Azt nem lehet tudni, hogy Izrael melyik hegyéről lehet szó, de azt, hogy Galileában volt ez a hegy, az megállapítható.

Izrael történetében a hegynek mindig nagy jelentősége, mondanivalója volt.

Mózes a Hóreb hegyén az égő csipkebokor képében találkozik az Istennel.

Az Isten a Sínai - hegyen adja át Mózesnek a Tízparancsolat kőtábláit.

Jeruzsálem, a béke városa egy hegy tetején áll.

Jézus fülében még ott visszhangzanak a 40 napos pusztai tartózkodása végén elhangzott szavak, amit a kísértő felszólításaira válaszolt.

Jézus szívében még ott visszhangzanak a 40 napos pusztai tartózkodása alatt váltott szavai az Atyával.

Jézus lelkében még ott visszhangzanak Galílea-i körútjának Isten királyságát hirdető mondatai, s a gyógyult emberek elcsodálkozó örömkáltásai.

Jézus lassan lépdel fel a hegy lejtőjén, és amikor megáll, csak akkor veszi észre, hogy mennyi ember követte Őt. Jézus leül egy kőre, és ahogy az emberek a hegy lejtőjén elhelyezkedtek, elkezdti őket tanítani.

Jézus a boldogságról, a valódi örök és elveszíthetetlen boldogságról beszél azoknak, akik eddig a boldogságuk zálogát a Törvény teljesítésében látták meg és élték át. Boldogságuk beteljesülését a Törvény betartásában, az Isten által küldött Messiásban, az Isten Fiában várták. Nagyon várták! Annyira várták, amennyire szenvedték a Római Birodalom embert és lelket nyomorító uralmát országuk és hitük felett. Királyt vártak, aki királyi családból, Dávid nemzetségéből való, mert a legnagyobb királyi nemzedékből származhat csak király.

A Jézust hallgató izraeliták nem is gondolták azt, hogy aki előttük ül egy kőn, és

eddig sohasem hallott szokatlan állításokat mond a boldogságról, az a várva várt felszabadító. A Messiás!

Izraelben sok tanító, sok rabbi volt, s bizony volt olyan is közöttük, aki igencsak furcsa dolgokat mondott. Arra azonban még nem volt példa, hogy olyasmit halljanak, mint amit ettől a Názáreti Jézustól hallottak. Jézus beszéd közben a hangját felemelve, hogy mindenki tisztán hallja Őt, ezt mondta: Ti vagytok a Föld sója!

Nem! Nem azt mondta Jézus, hogy ti legyetek a Föld sója! Jézus, a Messiást váró, a Messiást Jézusban fel nem ismerő hallgatóinak azt mondta, hogy ti vagytok a Föld sója. Itt és most! Szó sincs arról, hogy a tanítvánnyá válás, a jézusivá válás, a kereszténnyé válás jelentené Jézus megfogalmazásában az ember sóvá válását ennek a hasonlatnak az értelmezése szerint. Jézus a törvényen nevelkedett, a hagyományokhoz ragaszkodó Izrael fiairól állítja azt, hogy itt és most ők a Föld sója. Annak ellenére állítja, hogy tudatában volt annak, hogy az Őt hallgató emberek valószínűleg nem értik a tanítását.

Mi hogyan érthetjük ezt?

A sót az étel ízesítésére, az étel élvezhetővé tételére használjuk. Bizony, bizony a só nélküli étel ízetlen és élvezhetetlen. Ezért a só minden történelmi korban érték volt az ember számára. Minél nehezebben lehetett hozzájutni, annál nagyobb érték volt. Jézus ennek a hasonlatnak a használatával betölti a Törvényt, amely az áldozatok sózását illetően Mózes III. 2-13-nál így hangzik:

„Minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj.”

Jézus arra szólítja fel az Őt hallgató Izrael gyermekeit, hogy: legyél te a szövetség sója, hogy az Isten és az ember között létrejött kapcsolat ne a kötelezvények, a Törvény büntetésétől való félelem, a muszáj, a kényszer legyen.

Ezt a kapcsolatot a szeretet és a szabadság sójával kell megízesíteni, hogy az áldozathozatal az Istenhez tartozás belső örömeiből fakadjon. Jézus egyértelművé teszi a hallgatói számára azt, hogy tanítása nem a Törvény eltörlését jelenti.

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy eltöröljem a Törvényt,” (Mt. 5-17.)

Ez a Törvény, mint a szellem tápláléka, mint a szellem étele, megsózásra vár Jézus Igéje által. Ez a Törvényen nevelkedett nép az a hegy, amit a Szövetség megkötésével az Isten hordott össze ezen a Földön.

Ez a Törvényen nevelkedett nép az a hegy, amelyre majd a várost, a Jézus által küldött Igazságot építheti az Isten.

Ez a nép az a mécses, amely az Istennel kötött szövetsége által lett mécsessé. Alkalmas eszköz arra, amit ha meggyújtanak, világítson. Jézus az az Atya által küldött Fiú, aki tanításával képes meggyújtani a mécseset. Képes meggyújtani a Szentlélek tüzevel, mert *„tüzet dobtam a földre”* (Lk. 12-49) mondja Jézus!

Ízetlen az étel s nyögve nyelősen fogyasztható, ha hiányzik belőle a só.

Nem látható a város, ha nem hegyre építik, s az „utazó”, a „kereső” már messziről nem tudja betájolni az irányt, s eltéved. Sötétben marad az ember, ha okatlan módon a Jézus tanításának tüze által meggyújtott mécsest a véka, tehát a kosár alá teszi.

A só képes elveszteni az ízét.

Izrael nem képes felismerni Jézusban a Messiást.

Nem képes a hegyen épült város szerepét felismerni, így az elutasításukkal a mécset a véka alá teszik.

Mi lesz a sóból, ha természetét megtagadva elveszti lényegét, só jellegét? Haszontalan anyaggá válik, amit így aztán kidobnak. Az utcára kerülve az emberek rátaposnak, mert csak haszontalan anyag van a talpuk alatt.

Hiába mutatott rá Jézus Izrael szellemiségének, Istenhez tartozásának jelentőségére és feladatára. Hiába nevezte Jézus szellemi ízesítőnek Izraelt a világ szellemi ételében.

Nem volt képes Izrael felismerni önmaga feladatát, önmaga valóságát. Nem volt képes Jézus felismerése által a világ fényévé válnia.

Jézus keresztre feszítését követően, 70-ben Izraelt, mint az ízét vesztett sót, kidobták a házból, kidobták a világba. A történelemnek azóta is szinte minden időszakában csak taposnak ezen az ízét vesztett són. Lábbal tiporja a világ annak a nemzetnek a fiait, akik 70 után szét kellett, hogy szóródjanak a világban.

Ízét vesztette a só, mert haszontalanná vált!

Elrejtették a hegyen épült várost, s az elnéptelenedett!

Véka alá rejtették a mécsest!

Elszáradt a fügefafa!

Mert nem ismerték fel Jézusban az élő Igét, az Isten egyszülött Fiát!

Embertelen dal

Vérvörössé vált,
Mi fehér volt az éjben,
A madár sem dalolt
Szörnyű szegyenében.

Gerenda szálkája
Szúrós simításban,
Megrendült a Föld
Szörnyű fájdalmában.

Meglágyult a kő
A lerogyott térd alatt,
Elpirult az ég,
Csak az ember maradt
Embertelen!

Az első boldogság

Mt. 5-3.

„Boldogok a szellemi nincstelenek (a szellem koldusai), mert övék az Egek (Istenének) Királysága (királyi uralma).”

Évszázadokon, évezredekben keresztül azonosították az evangéliumok olvasói és magyarázói Jézus Máté 5-3-ban elmondott szavait, a Lukács 6-20-ban megfogalmazottakkal.

Lukács evangéliumában Jézus a következőket mondja: *„boldogok vagytok koldus-szegények, mert tiétek az Isten Királysága,”*

Lukács a gazdagokkal szembeni jézusi álláspontot néhány ígérettel később is megfogalmazza két helyen is: *„Ellenben jaj nektek, ti gazdagok, mert oda van vigasztalásotok (már megkaptátok vigasztalásotokat).”* (Lk. 6-24.)

„Jaj nektek, akik most betel(te)tek, mert éhezni fogtok.” (Lk. 6-25.)

Mielőtt az anyag magyarázatába bonyolódnánk, meg kell állapítani, hogy a Máté evangéliumában elmondott jaj-jal kezdődő Jézusi ígéreszek (Mt. 23-13....29):

13. *„De jaj nektek színészkedő (kétszínű) írástudók és farizeusok, mert bezártátok az Egek (Istenének) Királyságát az emberek előtt,.....*

14. *(Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mert az özvegyek házait felemésztitek.....*

15. *Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mert körüljártok a tengert és a szárazföldet, hogy egy áttérőt szerezzetek.....*

16. *Jaj nektek vakvezetők, akik azt mondjátok: aki a templomra esküszik.....*

23. *Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mivel tizedet adtok a mentából,....*

25. *Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét,.....*

27. *Jaj nektek, képmutató (kétszínű) írástudók és farizeusok, mert hasonlítok a kimeszelt sírokhoz....*

29. *Jaj nektek, kétszínű írástudók és farizeusok, mert építitek a próféták sírjait....”*

nem tartalmazzák a Lukács evangéliumában elmondott jaj - tartalmakat (Lk. 6-24,25.):

24. *„Ellenben jaj nektek, ti gazdagok, mert oda van vigasztalásotok....*

25. *Jaj nektek, akik most betel(te)tek, mert éhezni fogtok.*

Jaj nektek, akik most nevettek, mert gyászolni....

26. *Jaj nektek, amikor minden ember szépet mond rólatok,”*

Azt mindenképp látni lehet, hogy a Máté 5-3. más tartalmakat hordoz, mint a Lukács

6-20. Máté evangéliumának hegyi beszédében Jézus boldognak nevezi a szellemi nincsteleneket, a szomorkodókat, a szelídeket, az igazságra éhezőket, szomjazókat, az irgalmasokat, a tiszta szívűeket, a békességszerzőket és azokat, akik üldözést szenvednek az igazságért.

Lukács evangéliumában pedig Jézus boldognak nevezi a koldusszegényeket, az éhezőket,

a sírókat és azokat, akiket gyűlölnék Miatta.

Lukács négy boldog - mondás közül (Lk. 6-20,21,21,22.) kettő konkrétan a koldusszegényeket és az éhezőket nevezi boldognak.

Lukácsnak a jajt kiáltó négy jézusi intéséből is (Lk. 6-24,25,25,26.) kettő (Lk. 6-24,25.)

a szegénységgel ellentétes gazdagságra és az éhezéssel ellentétes beteltségre mond jajt.

Mindezek alapján egyértelműen látható, hogy Lukács evangéliumában Jézus a körülményeiben koldusszegény embert nevezi boldognak és a körülményeiben gazdag embert pedig kárhozottnak.

Nem így Máté!

Máté evangelista a hegyi beszéd néven ismert jézusi tanítások összességét a nyolc boldogság megfogalmazásával kezdi.

Nevezetes a helyszín és nevezetes a tartalom, amely világszerte hegyi beszédként vonult be a köztudatba. A nyilvános működésének elején levő Jézus - mondhatnánk - programbeszédet tart.

Előre vetíti és körvonalazza mindazt, amit jött tanítani, és azt, akit jött tanítani.

„Boldogok a szellemi nincstelenek” – kezdi Jézus ezzel az első hallásra furcsa és érthetetlen állítással. Lukácstól teljesen eltérően nem a körülményeiben koldusszegényeket nevezi boldognak, hanem a szellemi nincsteleneket. A szellem koldusait.

Szellemi nincstelennek azokat az embereket szoktuk nevezni, akik valamilyen módon

szellemileg sérültek, tehát ideggyógyintézetben vagy ideggyógyintézet által kezeltek. Tréfásan szólva, akiknek nincs ki a négy kerekük.

Jézus bizonyára nem a szellemi sérülteket, a józan gondolkodás és döntésképeség hiányában szenvedőket nevezte a boldogság tulajdonosainak oly módon, hogy ezáltal magukénak tudhatták volna a hőn óhajtott Egek Királyságát.

Ahhoz, hogy pontosan megérthessük Jézus állításának értelmét az evangéliumok tartalmából kell kiindulnunk.

Elsőnek a szellemi nincstelenek (a szellem koldusai) tartalmat szükséges kitisztázni. Tesszük ezt abból a megközelítésből, hogy tudjuk jól: Jézus minden állításával örök értéket hordozó erkölcsi tanítást fogalmaz meg.

János evangéliumának a 4.24. ígérésében Jézus a következőképp mutatja be az Atyát:

„Szellem az Isten, azoknak akik őt imádják, szellemben és való(igaz)ságban kell imádniuk”.

Ha az igerészünk „szellem” szavát az előbbiek alapján az isteni illetve a jézusi szóval

cseréljük fel, akkor igerészünk szövege a következőképpen alakul:

Boldogok a Jézusban nincstelenek (a Jézust koldulók), mert övük az Egek (Istenének)

Királysága (királyi uralma).

Jézus ezzel az állításával azokat a nincsteleneket nevezi boldognak, akik Jézus szellemében, a szeretet lelkében nincstelenek.

Izrael gyermekei a történelem során Jézus idejéig Jahve-ből csak a törvény betartását, amely a szemet szemért, fogat fogért igazságát fogalmazta meg, élték meg. Abban a kényszerben élték az életüket, hogy be kell tartani a Törvényt! Minden áron!

Ez a Törvény a külső és belső szabályok és előírások részletes gyűjteményeként szabályozta rendkívüli szigorral a hithű zsidók életét.

Az nem tartozott a Törvény előírásai közé, hogy Lázárt a gazdag ember háza előtt fekvő

koldust fel kellene karolni, meggyógyítani, megetetni, mint ahogy Jézus példázatában azt

az irgalmas szamaritánussal tették. (Lk. 16-20, Lk. 10-30.)

Ez az irgalmas szeretet az a magatartás, amely Jézus szeretetében az Egek Királyságát valósítja meg itt a Földön. Az Egek Királysága az a szeretet, amit Jézus a lelkében, az igéjében és a cselekedeteiben hozott el közénk. Jézus szeretete nem más, mint az Egek Királyságának a valósága. Igerészünk további értelmezésénél helyettesítsük be az Egek Királyságát Jézus szeretetével:

Boldogok a Jézus szeretetében nincstelenek (a jézusi szeretetet koldulók), mert övük Jézus

Krisztus valósága.

Aki egész életében úgy hiányolja az Isten gondoskodó szeretetét, hogy lelkében koldulni képes azt, az bizony boldog, mondja Jézus, mert az, aki a boldogságot az Isten jelenlétét elhozta az emberek közé, az íme most itt áll előttetek!

Az, aki az Atyától küldve tanítja Izrael népét, az nem csak tanítja, hanem tanítását az életével, a cselekedeteivel igazolja. Jézus a Törvényen túlemelkedve, a szeretet sóvárgó lelkét hallja meg a tisztátalan koldus Bartimeus könyörgő szavaiban. Nem gátolja sem a hagyomány, sem a tekintély, sem az előírás, hogy erre a kétségbeesett segélykiáltásra válaszul látást ne adjon annak, aki utolsó reményét Belé helyezte.

Jézust Bartimeus felé fordulásában nem gátolja a Törvény fenyegetése, hogy a vak koldus érintésére Ő maga is tisztátalanná lesz. Jézus is tisztában volt a Törvény előírásával, amely szerint annak az embernek, aki tisztátalanná lett, és bizonyos határidőn belül nem tesz eleget a tisztulási előírásoknak, meg kell halnia.

Csak ember által alkotott Isten lehet az, aki évezredek keresztül tartja félelemben

fenyegetéseivel és büntetéseivel azt a népet, amely a maga erejéből nem tud világosságot

gyújtani szellemi sötétségében. A világosságnak el kell jönnie! (Jn. 1-9).

Aki ezt a világosságot lelkében koldulva sóvárogta, aki a világosság hiánya miatt élte

meg magát koldusszegénynek, annak, ha „betelt az idő” (Mk. 1-15.), az Isten elküldi

Jézusban azt, aki az örökkévalóság világába emelve képes boldoggá tenni az embert.

Ez a boldogság nem hasonlítható a Földön megélt, ember által elgondolt boldogsághoz,

amely ma megvan s holnap lehet már nincs. Ez a boldogság, amely Jézusban örök értéket

nyert, nem romlandó, nem elveszíthető, s nem ellopható.

Ez a boldogság nem más, mint a legnagyobb jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül.

Jézust birtokolhatja az, aki koldusszegénynek éli meg magát a jézusi szeretet nélkül.

A szellemi nincstelenek, a szerető Istent kolduló lelkű emberek nem maradnak az örökkévalóságig a nincstelenség állapotában, mert Jézusban nem marad válasz nélkül az

Atya. Nemcsak „közel van az Isten Királyi uralma” Jézus által, hanem aki befogadja Őt,

az önmaga szívében ismeri fel Jézust „mert nézzétek Isten Királysága (királyi uralma)

bennetek van.” (Lk. 17-21.)

Rejtve van Jézus szeretete bennünk, amíg a belső lelki éhségünk, lelki koldulásunk, lelki

sóvárgásunk eredményeképp fel nem fedezzük a kezdetektől fogva belénk helyezett és

valós lényegünket alkotó szeretetet, Jézus Krisztust!

Lukács is jól tudta azt, hogy Izrael gondolkodásában a gazdagság és egészség a hosszú élet, az erényes élet jutalma, míg a szegénység és betegség a bűnös élet büntetése. Jézus Igéjét a körülményeiben szegény ember előbb képes a szívébe fogadni, mint az, aki gazdag. A bűnös életű szegény irgalmat és bűnbocsánatot, szeretetet és gyógyulást él meg Jézus személye kapcsán. A gazdag nem kap semmit, hiszen amit Jézus kínál, az hite szerint már az övé.

Valójában az a „szegény”, aki Jézus szeretetének hiányában él. A Jézust szeretésében élő

ember a szeretet gazdagságát, mint végtelenbe vezető ÚT-at tudhatja maga előtt.

Amíg a világ a vevés és a szerzés lelkületében tobzódva, egymást tiporva-taposva, gyilkolva éli meg az eszközök birtoklásának a lelkületét, addig Jézus népe az örök értékek

- az el nem veszíthető Jézust szeretést - birtoklását valósítja meg.

Nem attól lesz valaki az Isten Királyi uralmának a birtokosa, hogy koldul. De a koldus

szíve előbb lesz fogékony Jézus igéjére, mint a gazdag ifjúé, „mert ahol a kincsetek, ott

lesz a szívetek is” (Lk. 12-34.).

A gazdag ifjú szíve már foglalt. Betöltötte az anyagi gazdagság minden öröme, félelme és vágya. Vágy a még nagyobb gazdagság után!

A koldusnak e tekintetben még üres a szíve. Nem romlatlan, csak üres, hiszen ha a koldus

gazdag lenne, valószínűleg ő is a gazdag ifjú szívével gondolkodna. Nem Istent kereső,

hanem pénzkereső válna belőle.

Ezért helyezi Jézus a szegényekbe, a nyomorultakba, a koldusokba, a gyermeki lelkületbe

a reményét, amit a Mt. 11-25-ben foglaltak szerint a következőképp fogalmaz meg:

„vallást teszek Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és okosok elől és

kijelentetted (leleplezted, láthatóvá tetted)(ezeket) a kisgyermeknek.”

akik e sötét, rideg és irgalmatlan világban szívük mélyéből sóvárogva várják, hogy végre

az Atya elküldje nekik azt - a valódi képmását -, akitől már nem kell félni. Azt, aki irgalmas szeretetében, megértő megbocsátásában elhozza közénk a gonosztól és a butaságtól való megszabadulás lehetőségét.

Magdolna reménye

(Lk. 7;36,...)

Keserves küzdelmek végén
még szítanak áldatlan szavak,
botrányos emlékek szélén
sötét vágyak sarába húznak.

Simon háza tágas, fényes
dőzsölő, pompás vacsora,
gazdája Törvény-nek öre,
Jézust vendégnek hívta oda.

Imbolygó fényű fáklya
lángja meg-megvilágítja,
ahogy egy asszonyféle simul
bele, az ajtófélfába.

A szajhának itt keresnivalója nincsen,
bűn és mocsok körbefonja,
festett körme fájón,
véres rést vág a szálfába.

Jézusnak csak hangját hallja,
ahogy odabent magyaráz,
kedves szava simít, emel,
belül boldog zokogás ráz.

Régi álmok, suta vágyak
már nem kísértenek,
a Mester lénye betölt mindent,
nem hagyva helyt másnak, semminek.

Szíve a torkában lüktet,
valami húzza ellenállhatatlanul,
lépne befelé az ajtón,
de csak áll, áll mozdulatlanul.

Szeme előtt végigpereg,
ha ott állna Előtte,
hogyan borulna sírva
a Mester elébe.

Hogyan szólna szépet, dicsőt,
miképp magasztalná,
gyengéden a poros lábát
miképp simítaná.

Könnyei ha ráhullnának,
patakként hozva sós vizet,
hajával törülgetné,
örülve, hogy hozzáérhet.

De nem mozdul, és marad,
odaszegezte az élet,
reménytelen, sivár sorsú
Törvény szülte ítélet.

Megmeredve vár egy jelre,
vár egy nem várt mozdulatra,
várva vár egy ismeretlen

szívből jövő hívó szóra.

Lelke lángja fellobbanva
Már érzi, Jézus várja őt,
elő lépve, bűnét bánva,
az ajtót sarkig tárja!

Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? (Mt. 27-46)-(Mk. 15-34.)

Mt. 27-46.

„Kilenc óra tájban pedig Jézus felkiáltott nagy hangon, ezt mondta: Éli, Éli, lama sabaktáni? Azaz: Istenem, Istenem miért hagytál el engem? „

Mk. 15-34.

„és a kilencedik órában felkiáltott Jézus nagy hangon: Elói, Elói, lama sabaktáni? Ami ennyit jelent: Istenem, Istenem miért hagytál el engem? „

Jézus Krisztus a Golgota hegyén, keresztre feszítésének hatodik órájában, a halála előtti utolsó percében ezt mondta: Éli, Éli, lama sabaktáni?

Furcsának tűnő szavak ezek annak a szájából, aki János evangéliumának 14-11.

igerésében az Atyával azonosítva önmagát mondja a tanítványainak: *„Higgyetek nekem, hogy én az Atyában (vagyok), és az Atya bennem (van).”*

Pontosabban kifejezve: *„Én és az Atya egy vagyunk”*. (Jn. 10-30.)

Különös, nem hétköznapi és nem általános kapcsolatról tanúskodik e két kijelentése Jézusnak. Nem egy egyszerű ismeretségről vagy rokoni kapcsolatról van szó. Nem egyszerűen egy barátságról beszél Jézus. Szinte semmilyen -földi-emberi kapcsolathoz sem hasonlítható az az állapot, amit Jézus így jellemez: „*én az Atyában (vagyok), és az Atya bennem (van).*” Ennek az egymásban levésnek a következményét Máté a 11-27-es igerésében a következőképp közvetíti: „*senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú kijelenteni (leleplezni) szándékolja.*” Megdöbbentő Jézusnak az a kijelentése Izrael fiai előtt - a szövetség fiai előtt-, a Törvény követői előtt, hogy akivel a szövetséget kötötték, akinek a Törvényeket tulajdonították, azt nem is ismerik!

Jelen korunk keresztény teológiájában külön fejezetként foglal helyet az ismeretelmélet. Ennek egyik napjainkig fennmaradt élő és virágzó ága az az elmélet, amely szerint az Isten, mint távoli, teljességében magasztos, titokzatos és kiismerhetetlen lény, elérhetetlen és megközelíthetetlen.

Ez az irányzat nem hajlandó tudomásul venni az Atyának azt az ajándékát, hogy Jézus Krisztusban testet öltött az Ige (Jn. 1-14.). Az az Ige, amelyik maga az Isten (Jn. 1-1.). E két jánosi igerész nem mond mást, mint azt, hogy Jézusban az az Ige öltött testet, amelyik az Isten szava.

Ez az irányzat nem hajlandó tudomásul venni Jézusnak János evangéliumában megfogalmazott gondolatait, mely szerint a világ a teremtésekor Jézus arcát öltötte fel. János így közvetíti mindezt: „*A Mindenség általa (Rajta keresztül) lett és nála nélkül (Tőle különválasztva) semmi sem lett, ami lett.*” (Jn. 1-3.).

Mózes első könyvének 1-26-os fejezetében ezt olvashatjuk: „*És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra;*”

Milyen is az Isten képmása?

Mózes előtt az Isten a csipkebokor lángjában szólal meg.

Izrael fiai előtt a pusztában felhőoszlopként jelenik meg az Isten, s vezeti népét.

Jézus tanítványai előtt a megdicsőülés hegyén egy felhőből szóló hangként hallatszik az Isten szava.

Keresztelő János a megnyílt égboltból szóló hangként találkozik az Istennel.

Az Isten ezen megjelenési formái közül vajon melyikkel azonosíthatnánk Őt, s mondhatnánk az Ő képmásának és hasonlatosságának? A választ még Pál is tudja, akinek kétségkívül eléggé sajátos képe volt Jézusról és tevékenységéről.

Pál a Hébererekhez írt levelében a következőket mondja Jézusról, az Isten képmásáról és hasonlatosságáról:

1-2 „*ezekben az utolsó napokban szólt hozzánk a Fiúban, akit mindennek sorsrészévé rendelt, aki által a világekorszakokat is alkotta.*

1-3 *aki az ő dicsőségének visszasugárzása és lényének képmása (metszeti képe),*”

Mindebből arra a végső következtetésre juthatunk, hogy Jézusban az Isten halódott a kereszten!

Ezek után logikusan vetődik fel a kérdés: hogyan állíthatja Jézus a kereszten azt, hogy elhagyta őt az az Atya, akiben Jézus benne van, s az Atya Őbenne.

Jézus a kereszten függve földi életének végórájában, halála előtti utolsó percében kiáltja ezt a kérdéses mondatot: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Máté és Márk evangéliumában ezt követően Jézus ajkát már csak egy nagy kiáltás, az utolsó kiáltás hagyja el, amely már szavakká nem formálódik.

Éli: Isten

Eloi: Isten

Iljáhu: Illés

E három név hangzása oly hasonló, hogy a Jézus keresztje körül álló főpapok és farizeusok érthető módon hallhatták Illésnek az Éli-Eloi szavakat. Amúgy is feszült várakozásban voltak ezek a főpapok és írástudók azt illetően, hogy vajon történik-e már valami. Valami szokatlan, valami csodálatos, valami jel! Leszáll-e a keresztről az az ember, akiről azt tartják, hogy parancsol a démonoknak, akinek a tenger s a szél is engedelmeskedik? Leszáll-e a keresztről az, aki leprásokat tisztít, bénákat gyógyít és süketnémáknak adja vissza a látását és a hallását? Leszáll-e a keresztről az, aki négynapos halottat támaszt fel a halottaiból? Önmagát meg tudja-e menteni az, aki másokat megmentett?

Jézus nem száll le a keresztről, és nem menti meg önmagát. Jézus a haláltusáját vívja a kereszten.

Jézus kortársa, a római Josephus Flavius a „Zsidó háború” című monumentális könyvében a kereszthalált a rabszolgáknak fenntartott legszörnyűbb büntetésnek írja le. A keresztre feszített, kinek kezét és lábát kötéssel kötötték a kereszt szaraihoz, több napon keresztül küzdött az élet és halál mezsgyéjén a fulladásos halállal. Minden egyes lélegzetvételért, a kifeszített rekeszizmokat leküzdve, görcsös megfeszüléssel kellett újból és újból megküzdenie az egyre inkább elerőtlenedő testnek.

„a szellem ugyan kész, de a (hús)test gyenge (erőtlen)” (Mk. 14-38).

Talán minden hívő ember megtapasztalta már azt, hogy a nagy testi fájdalmak idején nem képes ugyanazt az imaéletet élni, mint a fájdalmak nélküli időszakában. Az ember figyelmét, energiáját, a betegség, a fájdalom, a szenvedés, és a kín annak elviselésére kell fordítania.

A Hang idevonatkozó tanítása sem a fájdalmak között levő emberről beszél, amikor azt mondja, hogy betegen is lehet szeretni. Sok-sok testvérem igazolta vissza e mondat valóságát, amikor arról számoltak be, hogy a kórházi ápolásuk ideje alatt hány és hány betegtársuknak nyújtottak vigaszt. Ezzel is azt igazolták, hogy valóban betegen is lehet szeretni. Lehet, csak nehezebb.

Minél betegebb valaki, annál nehezebb szeretnie. Minél nagyobb fájdalmakat kell elviselnie, annál nehezebben tud mások felé fordulni. Ebben a fájdalmakkal folytatott küzdelemben, a fogak összeszorításában, a kéz görcsös markolásában bizony-bizony

gyengül az ember Istennel való kapcsolata. Főleg azért gyengül, mert az embernek önmagára, a hústestére kell koncentrálnia.

„*A (hús)test gyenge (erőtlen)*” Mk. 14-38.

Minden kínban szenvedő emberben felmerül az a gondolat, hogy ebben a szörnyű szenvedésében elhagyta őt az Isten. Minden korábbi Istennek való odaadottsága ellenére szinte ellenállhatatlanul tör felszínre a magárahagyatottság tudata. Több lelki testvérem számolt be arról az élményéről, amikor a lelki szárazság állapotában tengődve vetődött fel benne a gondolat, hogy: elhagyta őt az Isten! Magára hagyta! Annak ellenére, hogy a lelki ürességen kívül fizikailag nem fájt semmije.

Jézus az ájulás és az öntudat peremén vergődve kínlódott a következő lélegzetvételért. Tudata elhomályosodott, a kín dobolt az agyában. Kiszáradt nyelve cserepesen tapadt a szájpaddlásához. Az emberi cinizmus és kegyetlenség nyújtotta ecetes izzóp (szivacs) gyötrelmesen marta az ajkait. Az időnként megfeszült teste izzó fájdalommal próbált támaszkodni a szögekkel átvert kezére és lábára.

Kinek jutna eszébe ilyenkor az, hogy elkezdje mondani a 22-es zsoltár szövegét, a Halottak imájának mondott sorokat. Hagyománynak engedelmeskedni, ha egyáltalán hagyománynak lehet ezt betudni. Mindezt arról a Jézusról feltételezni, aki minden további nélkül vállalta az írástudók és farizeusok hagyományszegés miatti megbotrántoztatását azzal, hogy a tisztálkodási szertartást megszegte, s azt a tanítványaitól is természetesnek vette.

Jézusnak nem azért jutott eszébe a 22-es zsoltár kezdő sora, mert a hagyománynak akart eleget tenni földi pályafutása koronájaként (ha ez hagyomány volt), hanem azért, mert keresztre feszített földi testben levő EMBER-ként a kínok és gyötrelmek között EZT ÉLTE ÁT! Azért, mert a 22-es zsoltár kezdő szavaival tudta elmondani azt, hogy mit érez! Jézus a „Hang” 7/527-es levelének válaszában így fogalmaz minderről:

„*Istenem, Istenem, miért hagytál el Engem? – éppen azt igazolta, hogy valóságos ember voltam, akinek vállalnia kellett azt a karmikus sorsot, amit minden embernek vállalnia kell. Vagyis azt, hogy csak Isten boldogító jelenlétének átélése boldogíthat, bár ez a mulandó életben nem lehetséges, főleg olyankor, amikor a testi szenvedés teljesen lefoglalja a tudatot.*”

Ennek a zsoltárnak a soraival kötött Jézus hidat a régi és az új között. Ennek a zsoltárnak a szavaival alkotta meg a régiből az újat.

Jézus - testet öltött Isten létére - a test elviselhetetlen szenvedései hatására elvesztette a kapcsolatát önmagával. Elvesztette a kapcsolatát az Atyával, s megélte az ember legszörnyűbb állapotát, az Isten nélküli üresség és magárahagyatottság érzését. Jézus lemerült a poklok legmélyebb bugyrába. Lemerült, hogy az élet diadalmas Isteneként támadjon fel onnan, hogy az örökkévalóság és a szeretet tanúságtevőjeként megkaphassa Atyja dicsőségét az, aki a Földön az Atyával való kapcsolatában képes volt elveszteni

MINDENT!

Halálra ítélve

Mikor a Földön
Bajban van az Isten,
Furkosbotok, kardok
Várnak rá a kézben!

Mikor a Földön
Feljajdul az Isten,
Izmokat szaggatva
Korbács van a kézben!

Mikor a Földön
Kereszten az Isten,
Hogy ott is maradjon,
Szög vár a kezünkben!

Mit hallgatott el Jézus?

Jn. 16-12.

„Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni.”

Kevés olyan evangéliumi igerész van, amit oly sokan és oly sokféleképp használtak volna fel a különböző gondolkodási irányzatok és médiumítások igazolására, mint a János 16-12-t. Jézusnak a János 16-12-ben elhangzott mondata az idők folyamán olyan médiumi írások megszületésére adott lehetőséget, melyek Jézus szavának tulajdonítva közlik azt, amit kétezer évvel ezelőtt a tanítványainak nem mondhatott el. Rendkívül széles skálát ölel fel azon témakörök összessége, amelyek hiányt pótló információhalmazzal igyekeznek megtölteni Jézus elhallgatott gondolatait. Ezen művek szerzői így gondolják teljessé tenni az általuk hiányosnak vélt evangéliumokat. Sőt, megszülik az új idők és a még újabb idők evangéliumát, a modernebb és a még modernebb ember számára. Ebből adódóan sok-sok ellentmondás és sok-sok irányzat keletkezik, amelyek az ember fantáziájára és hiszékenységére támaszkodva bizony-bizony félrevezetik a hívő embereket.

Jézus ezen ígéretét felhasználva adja Jézus szájába a misztikus azt a sajátos látásmódját, amelyben Jézus tanítását hiányosnak véelve kiegészíti azt. A földszugárzással foglalkozó a földszugárzás hatásmechanizmusát és nélkülözhetetlen fontosságát véli elhallgatottnak. A természetgyógyász az általa használt gyógy mód mindenhatóságát véli elhallgatottnak. A vallásos ember a Jézussal kapcsolatos sajátos látásmódját - és mindenek felett – az Utolsó időkre vonatkozó biztosnál biztosabb információkat véli elhallgatottnak.

Hiúság és félelem!

Úgy tűnik az ember természetének e két oldala az, amelyik a leginkább felhasználható az evangéliumokat kevésbé ismerő ember megtévesztéséhez. Igen! Ki merem mondani azt, hogy a megtévesztéséhez, mert állításomat jelen írásomban igazolni is kívánom. No nem a különböző irányzatok cáfolatával, hanem Jézus fentebb idézett ígéretének elemzésével. Kétségkívül igazolható az, hogy Jézus nem akart a tanítványaival olyan információkat közölni, amelyek a kozmológiáról, az atomfizikáról, a teremtésről, a világmindenség berendezkedéséről, az emberfeletti és emberalatti lényekről, a végítélet idejéről, a gyógyítás mikéntjéről vagy a tudományról szóltak volna.

Miért nem?

Azért, mert ha Jézus ezen területek közül bármelyikről beszélni kívánt volna, akkor arról az evangélium más részeiben is szót ejtett volna. A mai ember meglehetősen technicizált. Az emberiség a természettudomány meglehetősen ugrásszerű fejlődési időszakában él. Ez a körülmény azt sugallja, hogy minden információ, amit fontosnak ítél az ember, az számára valóban fontos és nélkülözhetetlen a teljesebb, problémamentesebb, szabadabb élet szempontjából.

A jelenkor embere sokkal, de sokkal fejlettebbnek gondolja magát a korábbi történelmi korok embereinél. A fejlettség eredményének könyvelni el a technikai, gondolkodásbeli, kulturális vívmányait, az összes információt és felfedezést, amellyel Jézus kortársai még nem rendelkeztek. Korunk embere ezt nevezni fejlődésnek.

Jézus gondolkodásának tükrében fel kell tennünk azt a kérdést, hogy valóban fejlődésen ment-e keresztül e kétezer év alatt az emberiség vagy pedig haladáson.

Fejlődés vagy haladás?

Ahhoz, hogy e két fogalom között különbséget tudjunk tenni, meg kell tudnunk fogalmazunk az ember lényegét. Mivel gondolatainkat Jézus gondolkodását vizsgálva és ígéretét elemezve, értelmezve fogalmazzuk meg, így az embert sem információhalmaz felhasználóként, nem egyéni képességeket és egyéniségeket kibontakoztató lényekként, nem a világ lehetőségeit felhabzsoló embereiként látjuk és vizsgáljuk.

Az ember lényege az erkölcsiségében van!

Hittel vallom azt, hogy az Isten teremtette az embert! Teremtette az Önmaga képére és hasonlatosságára, tehát a boldogságára. Isten Önmagából, Önmagára teremtette szellemi gyermekeit. Ebből kifolyólag állíthatom - Jézus gondolkodása alapján - azt, hogy az ember lényege az erkölcsiségében van!

Abban az erkölcsiségben, amely teljességében Jézusban az örök és változatlan szeretetben öltött testet. Ezt a teljességet célozza meg minden Jézust befogadó és Jézust szerető ember azzal, hogy Jézust állítja az élete középpontjába. Az első helyre.

Íme az ember erkölcsiségének teljessége! Íme az ember erkölcsi fejlődésének végcélja.

Bizony, bizony látni lehet, hogy az erkölcsi fejlődés vonalában, feltételrendszerében nem szükségeltetik sem a tudomány, sem a technika, sem a világról szóló információhalmaz felhasználása. A szeretetben való fejlődés kibontakozásához, a fejlődéshez elég annyi, hogy megtanuljuk azt, hogy azt akarjuk a másik embernek, amit önmagunknak! Ha az ember mindezt képes megvalósítani, akkor bizony azt is meg tudja valósítani, hogy a technikai vívmányokat, a tudomány eredményeit - mint eszközöket - ne a másik ember minél totálisabb elpusztítására, megfegyelmezésére, megbüntetésére, kizsákmányolására, kihasználására, megalázására használja.

Akkor az ember a magatartásával, a gondolkodásával a jézusi értékek alapján a megbocsájtásra, az irgalomra és az áldozathozatalra fogja helyezni a hangsúlyt az életében. Ebben a gondolkodási és magatartási fogalomkörben - ahhoz, hogy az ember fejlődni tudjon - Jézus a rendelkezésünkre bocsájtott mindent. Azt mondta:

„mindeneket amiket hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek(megismertettem veletek). „
(Jn. 15-15.)

Ahhoz, hogy az ember önmagára, önmaga lényegi mivoltjára találhasson, Jézus hiánytalanul elmondott mindent. Nem titkolt el semmit!

Állítom, hogy Jézus evangéliumokba foglalt tanításának kizárólagos erkölcsi vonatkozása nem szorul semmiféle bizonyításra.

Jézus, a testet öltött Ige, földi pályafutásának ideje alatt sohasem beszélt - még érintőleg Sem - az anyagszerkezetről, a kozmosz rendjéről, a radioesztéziáról, az energiákról, a Föld esetleges korábbi civilizációiról stb. – és még valamiről nem beszélt: arról, hogy önmagunkon kívül bárkitől vagy bármitől félnünk kellene.

Jézus arra tanított, hogy fedezzük fel, lássuk meg végre önmagunk erkölcsiségében a teremtett lényegi mivoltunkat.

Lássuk végre meg: nem vezérigazgatók, miniszterek, hajléktalanok, tanárok, számviteli főosztályvezetők, sportolók, kutatók, tudósok, lakatosok, brókerek, bankárok, politikusok vagyunk, hanem az Isten boldogságára teremtett gyermekei!

Szeretből szeretetre teremtett gyermekei: EMBEREK!

Ezt az emberséget a szeretetlenség, a butaság, a gőg és a hiúság embertelenségétől való elfordulással tudjuk megszerezni, ha akarjuk! Minden ember erkölcsi tartalma az értelmi, érzelmi és akarati vonatkozásában tud kibontakozni. Jézus nem azért jött, hogy a körülményeink magyarázásával, a tudományos ismeretek halmazával kínáljon boldogabb életet. Jézus azért jött, hogy rámutasson az ember valódi boldogságának a forrására:

Önmagára! Ezen a területen a hároméves működése végén a barátainak nevezett tanítványainak elmondhatta azt, hogy:

„mindeneket amiket hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek(megismertettem veletek). „
(Jn. 15-15.)

Mindent!

Nem titok az, hogy az ötezer évvel ezelőtt élt ember semmivel sem rendelkezett kevesebb értelemmel, mint a jelenkor embere. Minden tudományos, filozófiai alapgondolat az időszámításunk előtt keletkezett.

Demokritosz az atomot modellezte. Platón az erkölcsi törvényeket és a valóság

tükröződését fogalmazta meg. Püthagorasz a matematika alapjainak letételében jeleskedett, s hosszan folytathatnám a sort művészettel, építészettel, csillagászáttal vagy éppen fizikával.

Nyugodt szívvel állíthatom azt, hogy ha a mai ismereteink a korábban élt emberek rendelkezésére álltak volna, bizony-bizony a megértés tekintetében nem jöttek volna zavarba.

Nem így az erkölcs területén!

Jézus a farizeusokkal való vitájában az egyik alkalommal a következőket mondja nekik: „*sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat, ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek,*” (Jn. 8-19.)

Jézus ezzel azt állította, hogy az Ószövetség népe és annak tanítói nem ismerik az Istent! Jézus ezzel azt állította, hogy a Törvény és a próféták Istene nem a valóságos élő Isten! Az ő Istenük inkább hasonlít a haragvó, büntető, áldozatokkal kiengesztelhető földi királyokhoz, császárokhoz, hadvezérekhez, mint a Jézusban testet öltött szerető, irgalmas, embert szolgáló Istenhez.

A valódi Isten megismeréséhez nem maradt más út, mint az, hogy testet öltön az Ige! Bár próféták jövendölték meg azt, hogy a testet öltött Igének, az Isten egyszülött Fiának erőszakos lesz a halála, Izraelben mégis a győzedelmes Messiást várták. Igaz, hogy Jézus közel három éven keresztül igazolta Istenfiúságát tanításával, valamint csodás és rendkívüli tetteivel, Izrael mégsem volt képes meglátni benne azt a megszabadítót, aki az élete árán is ellent tud mondani a gonosznak. Aki az élete utolsó perceiben a kínhalál gyötrelmeitől kísérve is képes volt az irgalomra.

Jézus Istenfiúságát a saját tanítványai sem hitték el!

A tanítványok gondolkodását az az evangéliumi történet írja le a legnagyobb hűséggel, ahol Péter meg akarja óvni Jézust mindattól, ami vár rá Jeruzsálemben: „*irgalmazz (kedvezz) magadnak Uram, ez egyáltalán nem történhet meg Veled.*” (Mt. 16-22.)

Nem történhet meg, mert akkor hogyan ülnek Jézus tanítványai az Ő jobbán és balján a várva várt földi királyság trónszékein? A Zebedeus fiak anyja ennek alapján szólítja fel Jézust, hogy: „*mondd, hogy a két fiam egyike jobb kezed, másika bal kezed felől üljön királyságodban,*” (Mt. 20-22.)

Ennek hallatán persze kitört a perpatvar a többi tanítvány között, hiszen ki tudja hanyadszor osztották már el maguk között a pénzügyminiszteri, az egészségügyi, a vallásügyi és egyéb miniszteri székeket.

Ezért hatott a meglepetés, a döbbenet erejével – a tanítványok körében – az a tény, hogy a rabbit, a tanítómestert, a csodatévőt keresztre feszítették! Elképesztő zavarodottság és félelem lett úrrá rajtuk. Elhordhatatlan teherként nehezedett rájuk az a tudat, hogy minden, de minden reményük és elképzelésük, minden dicsőségük és várákozásuk kárba veszett. Ezt a valóságot korábban képtelenek lettek volna elhordozni. Képtelenek lettek volna megérteni, pedig Jézus mindent megtett azért, hogy tanítványait felkészítse lelkileg erre az eseményre. Elmondta nekik azt, hogy mi vár rájuk:

„*mindenki aki megöl titeket, azt gondolja, hogy Istennek tesz szolgálatot vele*” (Jn. 16-2.)

Elmondta nekik azt, hogy:

„*Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazság (osság)ért, mert övék az Egek királysága*

(királyi uralma).” (Mt. 5-10.)

Elmondta nekik azt, hogy:

„Ekkor majd nyomorúságra kiszolgáltatnak (átadnak) és megölnék titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nemzet előtt az én nevem miatt (nevemért), „ (Mt. 24-9.)

Mert „Nem feljebbvaló (nagyobb) a tanítvány a (tanító) mesterénél,” (Mt. 10-24.)

Mégis, mi lehet akkor az, amit Jézus a János 16-12-nél a tanítványaira való tekintettel nem mondhatott el? Mit hallgatott el Jézus?

Mi az, amit tanítványai a Jézussal együtt töltött három év után sem tudtak volna elhordozni, elviselni. No nem értelmileg, hanem lelkileg!

Jézus tanítványai az együtt töltött három év ellenére sem tudták felfogni, megérteni, meglátni azt a Messiást, aki az e világ fejedelmét jött trónjáról letaszítani. A gonoszt!

Hogy tudták volna felfogni, megérteni, elhordozni azt, hogy Mesterük átadja magát az Őt elfogni készülőknél, mert „Ennél nagyobb szeretet senkiben sincs, mintha valaki lelkét adja oda barátaiért.” (Jn. 15-13.)

Hogyan tudták volna elhordozni a tanítványai azt, hogy a földi reményeik beteljesítőjét meg fogják korbácsolni, s a Golgota hegyén - mint bűnözőt - rövid úton-módon keresztre feszíteni. Nem, nem megkövezni, ahogy a törvényt szegőket szokták büntetni, hanem, mint a legutolsó bűnös rabszolgát keresztre feszíteni. Ennek elhordozhatatlansága miatt mondja Jézus a tanítványainak: „hasznosabb nektek, hogy én elmegyek, mert ha nem mennék el, a Segítő (Védő) egyáltalán nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok, „ (Jn. 16-7.)

A Szentlélek képes lesz majd arra, amire az Isten Fia nem volt képes. Képes lesz arra, hogy meggyőzze a világot: „A bűnről, hogy nem hisznek bennem,” (Jn. 16-9.)

Az igazságról: „hogy az Atyához megyek és többé nem láttok engem,” (Jn. 16-10.)

Az ítéletről: „hogy e világ fejedelme el van ítélve” (Jn. 1-11.)

Ez a világ az által ítéltetett el, hogy hazugságában gyilkos volt kezdettől fogva.

Izrael pattanásig feszült Messiást váró légkörében vajon kit érdekelt volna az, ha Jézus elkezdett volna beszélni arról, hogy hogyan történt a teremtés, miképp kerültek a szellemi lények anyagtestbe, mi van az örökkévalóság után, vagy melyik felekezet tagjai menekülnek meg a végítélet elől és hányan? Meddig és hogyan világ a világ?

Jézus nem tett mást, mint azt, hogy az ember értésére adja: „nincs is másféle név az ég alatt, amely adatott az emberek között, amelyben üdvözülünk (megmentenünk, megtartanunk) kell.” (Ap. Csel. 4-12.) mint az Ő neve: Jézus Krisztus!

Jézus minden mondatával, mozdulatával Önmagára, a boldogság és örök élet egyedüli forrására hívta fel a figyelmet. Ezt tette a kereszthalál vállalásával, a szeretet elpusztíthatatlan diadalával, a gonoszság korlátlan hatalmának megtörésével!

Tette azért, hogy az idők végezte után ezt a Földet azoknak adhassa, akiket megillet.

A szelídeknek, mert: „ Boldogok a szelídek, mert ők birtokolják a földet” (Mt. 5-5.)

A tanítványok Jézus áldozatvállalásának a súlyát még nem voltak képesek lelkileg elhordozni. Mégis, Jézus előrevetíti nekik a megismerés teljességének a reményét:

„amikor azonban eljön a való (igaz)ság Szelleme, elvezet titeket a teljes való (igaz)ságra.”
(Jn. 16-16.)

Ne félj!

Mk. 5-22....

A levegőt szaporán szedte,
ahogy rohant lélekszakadva,
szemében riadt fény nehezült,
szíve féltő bilincsbe szorítva.

Előljáró lába lépett,
ment és futott botladozva,
talán, ha meglelem a Mestert,
talán, ha kérem meggyógyítja.

Szemem fénye, élő kincsem,
Isten által adott gyermek,
csobogó víz, tiszta forrás,
szemében az égi szentek.

Hat ajándék éve öröm,
háznak, szívnek reménysugár,
nyüzsgő, zsongó, pezsgő élet,
most beteg teste halálra vár.

Már-már feladta, félholtan
egy kőre rongyként lerogyott,
tömeg hullámozott felé,
öreg szíve felragyogott.

Jézust látta közeledni
zsongó-bongó hangtömegben
buzgó kezek lökték-vonták
Jairust az ÚR elébe.

Borul térde porba hullva,
könyörgőn kitárt reszkető keze,
félénk szavak kérően szólva:
Uram! – hatalmadban van élete!

Intő szolgák, gúnyos mosoly,
érkezik sietve hirtelen,
hagyd a Mestert, tanácsolják,
lányod teste élettelen.

Késő, motyogja tompán, halkán,
a tömeg hirtelen csendes lett,
szívét jeges félelem bénítja,
minden remény elveszett.

Erős karok felemelik,
Szól: az Istenben remélj!
Hangja végtelenbe csendül:
Kérlek, higgyj! És kérlek, NE FÉLJ!

Az Isten Országá

Lukács 13-19.

„hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott egy ember, és elvetett a kertjébe, és fel is nőtt, és (élő) fává lett, és az ég madarai fészket raktak az ágai közé, ”

Lukács evangéliumában a 13-19-es ígérést bevezetően kérdezi Jézus, mintegy önmagától:

„mihez hasonlít az Isten Királysága, (és) mihez hasonlítam?”

Jézus e világban nem tud önmagán kívül semmire és senkire sem rámutatni, hogy lássátok, ez az Isten Királysága. Nincs e világban semmi és senki, ami, aki pontosan leképezné, hordozná, ábrázolná azt. Nem, mert az Isten Királyságának e világban nincs pontos mása.

Az Isten Királysága e világban rejtve van!

Jézus így beszél erről: *„felnyitom példabeszédekre a szám, elmondom, ami a világ levettetése (alapítsa) óta rejtve volt. ”* (Mt. 13-35.)

Az Isten Szellem és Igazság!

„Szellem az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, szellemenben és való (igaz)ságban kell imádniuk. ” (Jn. 4-24.)

Az Isten Királysága sem lehet más, mint az a Szellemi Királyság, amely az Igazság (Valóság) hordozója. Annak a Valóságnak, amelyben a Szeretet kezdet nélküli, valóságos, megszüntethetetlen teremtő erő.

A Római Birodalom leigázottságában vergődő Izrael népe saját földi országát gondolta a Messiás megjelenésével, győzelmével az Isten Királyságának. Izrael népe a Törvény betartása által kapott földi hatalmát gondolta az Isten Királyságának. Ebben a Királyságban – amit a Messiás hoz létre – az az Igazság uralkodik majd, amelyikben a világ összes pogány népe meghódol a Messiás vezette Izrael népe előtt. Izrael népe a Messiás által győzedelmeskedő ország lakóiban – önmagukban – az Isten Királyságának lakóit látták.

Így nem voltak képesek meglátni a másik országot! A valódit! Azt, amelyikről Jézus ezt mondta: **„mert nézzétek, Isten Királysága bennetek van.”** (Lk. 17-21.)

Az Isten Királysága akkor is bennünk van, ha Jézus helyenként úgy beszél róla, mintha rajtunk kívül is megtalálható lenne: *„Ámen, mondom nektek, hogy a gazdag nehezen jut be az Egek (Istenének) Királyságába.”* (Mt. 19-23.)

„Neked adom majd az Egek (Istene) Királyságának a kulcsait.” (Mt. 16-19.)

Ha alapmegállapításként elfogadjuk Jézus Lk. 17-21-ben mondott Ország azonosítását, akkor ennek tartalmához hozzá tudunk igazítani minden más megállapítást, hasonlatot, példát, kibontást, ami az Isten Királyságával kapcsolatos.

Ez az alapmegállapítás így hangzik: *„mert nézzétek, Isten Királysága bennetek van.”* (Lk. 17-21.)

Pontosan ez az igazság maradt rejtve a világ alapjainak levettetése óta az ember előtt. Az az igazság, hogy az Istent ne kívül keressük, hanem belül, önmagunkban. Az Isten számára ennél rejtettebb hely nem is létezhetne e világban. Hogyan juthatott volna el bármely természeti, totem, bálványt vagy sok istent imádó nép a valóság eme látására? Sehogy!

Az Igének kellett testet öltenie, anyagtestbe öltöznie, hogy elmondhassa, megismertethesse a hihetlent, a felfoghatatlant, azt, hogy az Isten Királysága bennünk van!

Hogyan magyarázható ez a bennünk levő Isten Királysága? Hogyan mutatható, érthető, látható, hallható? Ez az Isten Királysága e világban semmilyen területtel nem azonosítható, nem felvehető és nem letehető, csak példázható. Csak hasonlítható, mert az Isten Királysága Szellemi – Lelki - Királyság. Jézus sem talál e világban az Isten Királysága bemutatásához közvetlen megfelelést. Nem is találhat, mert nincs!

Az Isten Szellemének Királysága csak működésében ragadható meg. Csak alakulásában fogalmazható meg! Ugyanúgy, ahogy a szellem is csak munkájában, működésében, alakulásában, hatásában tapasztalható meg.

Ha nem működik, ha nem hat, ha nem alakul és alakít az értelem és a gondolkodás, akkor nincs is!

Ez a Szeretet felé alakító, mozdító, ható, működő, értelmes és bölcs, mindent átfogó és örökkévaló szellemi erő az Isten Királysága.

Az Isten Királysága: **a szeretetben született gondolat, akarat és cselekvés!**

Minden ember, mint szellemi lény, az Isten szerető gondolatából lett teremtve, ezért szükségszerűen szívében hordozza önmaga eredeti, lényegi mivoltját: a szeretetből született szeretetet. Hordozza akkor is, ha önmagától elfordulva nem képes ezt meglátni.

Jézus példázatában az Isten Királysága nem a mustármag. Az Isten Királysága csak olyan, mint a mustármag, amely a neki legmegfelelőbb helyre kerülve, gondozva és ápolva, elkezd növekedni. Belülről kifelé!

Ahhoz, hogy a növekedési képességei megvalósuljanak, bizonyos feltételek teljesítése szükségeltetik: az Igének jó földbe kell kerülnie. A jó földbe került Igét ápolni, gondozni kell, hogy a benne levő növekedési lehetőség, képesség valósággá váljon.

Az Isten Királysága maga a növekedés.

Az Ige szellemünkben való munkálkodása: növekedés a szeretetben!

Ez a növekvési képesség, lehetőség, erő nem bennünk van, hanem a belénk került és befogadott Igében. Ez az Ige nem más, mint maga az Isten. Az Isten Királysága!

Az Isten Királyságának befogadása, a bennünk való növekedési lehetősége csak tőlünk, a látásunktól, a szívünk szeretetétől függ. Annyiban képes az Isten Királysága alakulni, alakítani minket, amennyire képesek vagyunk befogadni Jézust, mert:

„Bizony igaz, hogy te, amennyire Értem élsz, annyiban létezek a számodra.”
(Hang 39/4189.)

Szellemország az Isten Királysága.

A Lélek országa az Isten Királysága.

A szerető gondolat, akarat és cselekvés országa az Isten Királysága.

Minden földi királyságnak van királya. Minden földi király úr a saját királyságában, ahol minden alattvaló azt teszi, amit a király parancsol.

Az Isten Szellemi Királyságában a szeretet gondolata az ÚR! Így módon a szeretet határozza meg az ember cselekvését is. Ebben a szeretetkirályságban folyamatos a növekedés, a szeretetben való gazdagodás, mert ha a szerető gondolat megállna, megpihenne, úgy meg is semmisülne.

Lüktető, vibráló, lázas tevékenység a szeretet, amely a bölcsesség higgadtságával munkálkodik a világban. Ennek a szerető gondolkodásnak és tevékenységnek az országa, birodalma az Isten Királysága.

A világ sötétsége külső sötétség.

Az Isten Királysága belső világosság.

Olyan belső világosság, amely képes bevilágítani a külső sötétséget is!

Rend vagy zűrzavar

Hang 39/4213:

„Mindenki csak önmagáért felel, s nem a másikért. Te családdal szemben is, családdal minden tagjával kapcsolatban is, csak önmagadért felelsz. Ők, ha Istent – szeretők, akkor minden a javukra válik, ha nem Istent- szeretők, akkor pedig az Isten sem tud velük mit kezdeni. Azt pedig, hogy Istent – szerető valaki vagy nem Istent – szerető, mindenki maga dönti el, de nem külső hatásra.”

Amikor először találkoztam Jézusnak a Hang-on keresztül megfogalmazott tanításának önmagam felelősségét kihangsúlyozó mondataival, megnyugodtam.

Annak ellenére hatott így rám, hogy ezt megelőzően minden világi és vallási értékrend azt sulykolta belém, hogy felelős vagyok másokért, illetve felelős vagyok az egész világért. Felelős vagyok a családomért, a barátaimért, a munkatársaimért, az ismerőseimért, a városomért és a hazámért.

Életem során először és utoljára Jézus Hang-on keresztüli tanításában találkoztam azzal az értékrenddel, amely azt fogalmazta meg, hogy csak önmagamért felelek! Azonnal megértettem Jézusnak ezt a tanítását és elfogadtam. Úgyis fogalmazhatnék, hogy hazaérkeztem.

Az ember történelmi, politikai, erkölcsi, gazdasági, szociológiai, vallási vonatkozásában, a hagyományos gondolkodás alapján, Jézusnak ez az állítása nem is érthető meg.

Valószínűleg ezért botránkoznak meg oly sokan (még a Hang tanítását ismerők is) Jézus ezen állításán. Jézus az ember önmagáért való felelősségének a kérdését nem önmagában, hanem egy rendezett és rendszerezett tanítás összefüggésében fogalmazta meg. A Hang tanításában az összefüggések kibontásában megtalálhatók azok az indoklások, magyarázatok és összefüggések, amelyek az állítások valódiságát és a Rendhez tartozását igazolják.

Ez az elemzés nyilván csak azokhoz tud szólni, akik a Hang tanításában már valamennyire járatosak. Ezzel az elemzéssel az a célom, hogy igazoljam azt, miszerint a Hang által megfogalmazott értékrend egyrészt egységes és egész, másrészt az értékek egymásra épülésével, összekapcsolódásával érthető és élhető rendet képvisel.

Tegyünk egy ellenpróbát!

Fogadjuk el a Hang általános értékrendjét, de ne fogadjuk el azt az állítást, hogy mindenki csak önmagáért felel.

A felelősség kérdésében természetesen nem a világi, politikai felelősség gyakorlatát gondoljuk, ahol a felelősség értékét fizetésben megméri, felelősségre vonásban pedig elkenik.

Lelkiismereti felelősség az, ami bennünket a felismerés tükrében bűnbánatra és önismeretre vezet.

Felelni akkor tudok a másik emberért, ha hatásom van rá. Embert átalakító hatásom! Akkor tudok a másik emberért felelni, ha kortól és nemtől függetlenül nevelni tudom. Ennek a nevelésnek a világban a társadalmi emberré való nevelés, míg Jézus világában az Istent szeretővé való nevelés a célja. A nevelés kérdésében a Hang így fogalmaz: „*Ne akarjátok nevelni egymást! Én sem törekszem megjavítani benneteket. A törekvés területét mindenki a saját lelkében hordja. Csak lehetőségeket kínálok fel.*” (Hang 3/241.)

Kétségkívül akkor tudom a másik embert nevelni, ha maradéktalanul érem el nála azt, hogy azt és úgy tegye, amit én látok jónak. Ennek egyszerű eszköze lenne az, hogy ő is azt lássa jónak, amit én, ám valószínűleg, akkor nélkülem is azt tenné, amit én tennék a helyében.

A nevelésnek vannak finomabb és durvább eszközei. Ilyen a meggyőzés, a tanítás, a rábeszélés, a figyelmeztetés, az erőszak, a büntetés, az elvonás, a parancsolás, a kényszerítés.

A nevelés kérdése a szülőknél a gyermeknevelés, iskolában a követelményrendszer, katonaságnál a parancs-végrehajtás, bűnözőknél a büntetés tartalmában fogalmazható meg. Az erkölcsi nevelés alapja minden történelmi korban a gyermek jóra vagy rosszra való nevelésén áll vagy bukik. Minden nemzet kivétel nélkül rendelkezik olyan istenképpel, amely erkölcsileg a tolerancia, a szeretet értékeit hordozza. Ennek alapján a történelem több tízezer éve alatt élő összes szülője kudarcot vallott a gyermeke jóra való nevelésében, és felelős azért, hogy a világ még mindig nem változott mennyországgá. Ha az Isten az embert szeretésében, a teremtésében a másik emberért való felelősség feladatát ültette az ember szívébe, vajon hogyan alakulhatott ki a bűn?

Ha felelős vagyok a másik emberért, akkor bizony úgy helyes, ha az Isten is felel értünk. Felelne, de kinél? Önmagánál?

Ha az Isten nem a szeretetre, hanem az érte vállalt felelőssége tudatában teremti az embert, bizony mondom, bábokat teremt, akik végrehajtják azt a jót, amit az Isten akar, hiszen ki akarhat az embernek jobbat, mint az Isten?

Ha felelünk egymásért, azt is fel kell tételeznünk, hogy a bűneink elkövetésében nem vagyunk felelősségre vonhatók, hiszen annak elkövetése nem az én felelősségem. Annak a felelőssége, aki nem volt képes engem megnevelni sem gyermekként, sem iskolásként, sem katonaként, sem állampolgárként.

Ha a fejlődésem (amely csak az erkölcs területén fejlődés) a nevelésemről függ, akkor semmi szükségem az önálló gondolkodásra és a döntési lehetőségre. Mivel az, aki felel értem, jobban tudja azt, hogy mit kell tennem, gondolnom mint én, tehát dönt helyettem. Nekem gondolkodnom sem kell. Bőven elég, ha az gondolkodik helyettem, aki felel értem. Viszont, ha érte is felelnék, akkor neki sem kell gondolkodni, csak tenni azt, amit mondanak neki. Ha jó, ha rossz!

Akiért felelnék, az nem felel önmagáért. Így, ha netán önálló akarata lenne, azt csinálhatna (felelőtlenül), amit akar. Nem én felelek a tetteimért, hanem ő!

Tovább gördítve a gondolatot, a másokért való felelősségvállalás gondolat körében feleslegessé válik a reinkarnáció gondolata is. Minden ember legsúlyosabb földi feladata az önismeretre való jutás munkája. Abban az esetben, ha más felel értem, a cselekedeteimért, a magatartásomért, a gondolkodásomért, feleslegessé válik a lelkiismeretnek azon tevékenysége, amely az önismeretre jutásban segít. Ha nem juthatok önismeretre, bizony, bizony nem akarok jobba válni. Ha nem akarok jobba válni, semmi szükség egy újabb életlehetőségre, ahol ezt megvalósíthatom.

A másokért való felelősségvállalásban elvileg minden embert egy földi élet kerete között Istent szeretővé kellene nevelni. Ha nem sikerül, hát bizony érezze magát rosszul az, aki esetünkben kudarcot vallott, s próbálja azt jóvá tenni majd egy újabb földi élet vállalásával.

De hát érte is felel valaki!

Kínálkozna köztes megoldás is, amelyben felelek önmagamért és másokért is.

Valójában ugyanott vagyunk, ahol az előbb voltunk, mert ahhoz, hogy felelhessek egy másik felnőtt emberért, megint csak bele kell avatkoznom az életébe, és felelősségem tudatában el kell tudnom érni azt, hogy azt tegye, amit én látok jónak! Az önmagamért és a másikért való felelősség kérdésében komoly problémaként jelentkezik az, hogy meddig felelek magamért és meddig a másikért. Ebben a vegyes felelősségvállalásban pontosan kell tudnom azt, hogy mi az, amiben önmagamért, s mi az, amiben a másikért kell felelősséget vállalnom. Hol a határ?

Tételezzük fel, hogy a felelősségvállalás határát a másik emberrel kapcsolatos szeretetem fogalmazza meg. Tehát, akkora felelősséget vállalok, amekkora a szeretetem.

Természetesen ez csak akkor igaz, ha számomra a szeretet a felelősségvállalást is jelenti. A Hang által megfogalmazott értékrendben a szeretet tartalmát Jézus a következő tartalommal tölti meg, amit az univerzális hit alapján tudok megfogalmazni.

1. Mindenkit embernek tekintek; amiből az következik, hogy minden embertársam gondolkodását, magatartását megértve, tisztelem benne azt az embert, akit az Isten hívott létbe. Ez az ember iránti tisztelem semmiképp sem fajulhat el odáig, hogy a saját képemre akarnám formálni a másikat.

2. Mindig nyitott vagyok a jobb felé. Ez a jobb soha nem jelenthet mást, mint Jézust. A jobb felé való nyitottság alanya mindig csak önmagam lehetek. Aki viszont a felelősségét gyakorolja mással szemben, az bizony a másikat akarja nyitogatni a jobb felé. Ebből fakad az igény, hogy ne én, hanem mások váljanak Assisi Szent Ferencé vagy éppen Teréz anyává.

A szeretet nem felelősség, hanem szolgálat! A nem ártás, a megbocsájtás és a segítség bölcs és megfontolt szolgálata.

A Hang tanítása és a saját tapasztalataim alapján állíthatom, hogy sem jobba, sem rosszabbá nem tudom nevelni a másik embert. Ebben a nevelési igényben kétség kívül meghúzódik a háttérben az a gondolat, hogy mindezt azért tehetem, mert én már nem olyan vagyok. Ezt viszont nem tudhatom! Minden embernek önmagát kell jobba tennie, mert erre más nem képes. Minden ember önismereti munkájának a területe önmaga. Az önismereti munka célja minden szellemi lény számára az újjászületés.

Ez az Isten által lehetőségként van biztosítva az újabb és újabb lélekalakítási és bizonyágtételi munka által. Ez pedig maga a reinkarnáció. Az újraszületés lehetősége, amelyben a más emberekkel való kapcsolatrendszerben juthat a szeretet diadalra bennem és általam. Ebben a gondolatban az önmagamért való felelősség vállalás tartalma jut kifejeződésre.

Ezért nem mindegy az, hogy hogyan gondolkodom, hiszen felelős vagyok önmagamért!

Nem mindegy, hogy szeretem vagy gyűlölöm az embertársaimat, hiszen felelek önmagamért!

Nem mindegy, hogy áldása vagy átka vagyok a környezetemnek, hiszen felelek önmagamért!

Nem mindegy, hogy kitől tanulok és kitől nem, mert felelek önmagamért!

Nem mindegy, hogy hallgatok-e a józan eszemre, a lelkiismeretem szavára, mert felelek önmagamért!

Nem mindegy, hogy kit választok Uramnak, mert felelek önmagamért!

Felelek, mert: „*Csak a te életedet tettem a te kezébe*” (Hang 8/626), hiszen „*Senkit sem adtam albérletre olyan értelemben, hogy boldogságotok kettőnkön kívül bárkitől is függhetne.*” (Hang 7/525).

Félresikerülten

Ne kérd azt számon,
mit kezem meg nem tett,
mert hamis illúzió a jóság,
mi nem szívből született.

Intesz jóra, intesz szépre,
sarkallva vágyam egekig,
feltüzelve a Nagy Tetre,
mely nem belőlem források.

Engedd meg az én szívemnek,
hogy belőlem szüljön meg engem,
s ha lekésem az Isten lelkét,
ítéletre így kell mennem.

De legalább nem ámítom
magamat, se másokat,
talán majd elfogad a Mindenható
ilyen csámpás bárányokat.

A tanítványság feltétele Lk. 14-26.

„ha valaki hozzám jön és nem gyűlöli meg az apját és az anyját, a feleségét és a gyermekeit, a fi(test)vérét és nő(test)vérét, sőt még saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom, ”

Furcsa, mondhatnám megdöbbenő szavak ezek annak a Jézus Krisztusnak a szájából, aki az ember történelmében talán először fogalmazta meg erkölcsi alapállásként az ellenség-szeretést.

Az ember általános (világi) eszmei világában magától értetődő az, hogy az ellenségemet gyűlöljem, s gyűlöletemből fakadóan elpusztítani akarjam.

Semmi különleges sincs abban, hogy a földi életünket végigkíséri az az állapot, hogy mindannyiunknak vannak ellenségei. Mindenki, aki ellenséges érzületet táplál valakivel szemben, gyűlöli is azt. Az viszont, hogy a csak szeretetet ismerő és megvalósító Jézus Krisztus szólítson fel arra, hogy gyűlöljek, az bizony meglepő! Mindezt a Hang Jézusának tanítása nélkül én magam sem tudtam volna megérteni.

Ha kiindulásul elfogadom Jézus Máté evangéliumának 6-24-es ígérésében megfogalmazott kijelentését (már pedig elfogadom), akkor a Földön élő embereket alapvetően két csoportra tudom osztani.

Máté 6-24-ben Jézus a következőket mondja: *„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. ”*

Jézus az egyik ÚR-ban önmagát jelöli meg:

Jn. 13-3. ”Ti így hívtok engem: Tanítómester és Úr, és (eszményi) szépen mondjátok, mert az vagyok. ”

A másik úrban pedig az ördögöt jelöli meg:

Jn. 8-44. „ti az ördög atyából vagytok”

Ez a két Úr, két világ. Az egyik az e világ ura, a másik a másvilág ura! Jézusban az ördög atyából nincs semmi, mert az: *„embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg a való(igaz)ságban, mivelhogy nincsen való(igaz)ság (ő)benne. Amikor a hazugságot szólja, a sajátjából szól, mivelhogy hazug ő és atyja annak, ” (Jn. 8-44.)*

A világ fejedelmében, az ördögben pedig nincs semmi Jézusból, mert Jézusban: *„az Ige (hús) testté lett és itt sátorozott miközöttünk és szemléltük dicsőségét, mint aki az Atya egyszülötte tele kegyelemmel és való(igaz)sággal. ” (Jn. 1-14.)*

Az Isten által teremtett ember e két úr között választhat. Dönthet! Az emberek döntései következtében a Földön élő emberek kétféle lelkivilágát, a két úr ismeretében erkölcsileg a sátán sötétségével és Jézus világosságával tudom jellemezni. A Hang Jézusa a sátán sötétségének világában élő embereket a szeretet körén kívül élő, a Jézust Krisztusként elfogadó embereket pedig a szeretet körén belül élő emberekként fogalmazza meg.

A Föld a sátán világa, hiszen Jézusban „*a fény eljött a világba és az emberek inkább szerették a sötétséget,*” (Jn. 3-19.)

Ebben a szerető Isten ismeretét nélkülöző erkölcsi sötétségben élő embereknek is vannak fogalmaik a szeretetről. Bizonyára a legképtelenebb kérdésnek vélnék, ha valaki megkérdezné tőlük azt, hogy mi a szeretet? Valószínűleg nyugodt magabiztossággal válaszolnák azt: amikor érzem, hogy szeretnek, illetve azt érzem, hogy én szeretek. Szeretnek, mert fontos vagyok, mert vonzódnak hozzám, mert a vérrokona vagyok valakinek. Szeretek, mert az illető tetszik nekem, szeretek, mert jó hozzám, szeretek, mert úgy érzem, ő az igazi!

A szeretetnek ez az értékrendje csak addig tudja tartani magát „minden általános elfogadottsága mellett is, ” amíg az ember el nem fogadja Jézus Krisztust urának és megszabadítójának, és el nem kezd - Jézus felszólításának eleget téve - a gondolkodás-átalakítás munkájába beállni.

Ez esetben az ember arra döbben rá, hogy a szeretetet bizony-bizony tanulni kell! Tanulni kell elméleti vonatkozásában, és tanulni kell megvalósításában is. Természetesen Jézustól! Elméletben meg kell tanulni, hogy a szeretet elsősorban nem érzélem, hanem tudatos nem ártás, megbocsátás és segítség ott, ahol erre lehetőségem van. A gyakorlatban azt kell megtanulnom, hogy azt tegyem a másik emberrel, amit szeretnék, hogy velem is tegyenek. A szeretetnek ez a jézusi tartalma elméleti és gyakorlati vonatkozásában gyökeresen eltér a még meg nem tért emberek értékrendjétől.

Amíg a szeretet körén kívül levő ember az igazság (az én igazam) rendjében gondolkodik, addig Jézus az irgalmas szeretet rendjében él.

Mindemellett Jézus jól ismeri a tanítványai egymást szeretésének azt a tartalmát is, amely a Jézus Királyságában való, jobb és baloldalon levő ülésekért vívott versengés miatti nehezitelésben nyilvánult meg. (Mt. 20-21.)

Jézus megfeddi a tanítványait, és új parancsba foglalja a szeretetnek azt a tartalmát, amit a tanítványai még nem voltak képesek meglátni: „*(úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.*” (Jn. 15-12.)

Ez a szeretet pedig nem kevesebb, „*mintha valaki lelkét adja oda barátaiért.*” (Jn. 15-13.)

Minden ember, aki Jézusról valamilyen fogalmat alkot, kétség kívül összeköti Jézus személyét a saját maga által értelmezett szeretettel. Minél inkább megismerjük Jézust, a gondolkodás átalakítási munka során, annál inkább bontakozik ki az ember visszaütést, haragot és bosszút nem ismerő természete. Ezek után rendkívül megdöbbenő módon hatnak Jézusnak azok a mondatai, amelyek a tanítványait a gyűlöletre szólítják fel.

A gonosz lelkiségében élő ember jól ismeri a gyűlölet érzését, hiszen ez az érzése az önzése kiteljesedésével létének alapvető mozgatórugójává válik. Így azt, aki az érdekei megvalósításában gátolja őt, e mélyből fakadó érzületből fakadóan elpusztítani akarja. Gyűlölet féltékenységből, irigységből, hiúságból, butaságból, indulatból, gögből és félelemből egyaránt.

Jézus a tanítványság feltételeként kétség kívül megfogalmazza a gyűlölet érzelmi igényét, de világi értelemben mindebből példát nem ad.

Magatartásunk, gondolkodásunk és értékrend kialakításunk szempontjából döntő jelentősége van ennek, hiszen Jézus az Isten Országát élte a tanítványai elé. *„példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyétek.” (Jn. 13-15.)*

Ha a gonosz lelkülete alapján megélt gyűlöletre Jézus nem ad példát, a gyűlölet tartalmát pedig feltételként fogalmazza meg, akkor ennek az ellentmondásnak a feloldásához az az egyedüli út kívánkozik, hogy Jézus ajkán a gyűlölet szó tartalma nem az általunk megszokott magatartást és gondolkodást jelenti. Más tartalmat hordoz!

Való igaz, hogy minden ember, aki a Jézus által felkínált Isten Királyságában, az Istent és embert szeretés lelkületében él, azt gondolhatja, hogy csak és kizárólagosan a szeretet lelkülete kell hogy átjárja s betöltse a szívét. Ez az ember nyilvánvalóan nem fog tudni mit kezdeni Jézus tanítványait illető gyűlölettel kapcsolatos feltételeivel.

Jézus Lukács evangéliumának 14-6-os ígérésében felszólítja a tanítványait egy olyan érzelem birtoklására, amit gyűlöletként fogalmaz meg.

Ennél már csak az meglepőbb, hogy a gyűlölet tárgyául az ember legközelebbi hozzátartozóit, apját, anyját, feleségét, gyermekét, testvéreit és önnön lelkét határozza meg.

Abban az esetben, ha magatartásunkat, látásmódunkat Jézus Márk evangéliumának 12-31-es ígérésében elmondottakhoz igazítjuk: *„szerezd (hozzád legközelebbi) embertársadat, mint saját magadat,* „ bizony-bizony zavarba kerülünk a hozzánk legközelebb álló embertársaink gyűlöletére való felszólítást illetően.

Mi a megoldás?

A magyar értelmező szótár alapján a gyűlölet szó jelentése: heves indulatot, ellenszenvet érez valaki vagy valami iránt.

Jézust ismerve nyilván nem gondolhatjuk azt, hogy a tanítványainak mondott feltétele a szeretet körén belül élő hozzátartozóival lennének kapcsolatosak. Nemcsak vonatkozásában, hanem tartalmában sem azonosítható mindez azzal a gyűlölettel, amit a gonosz lelkülete a gyűlölet tárgyának elpusztításával párosít.

Ennek alapján azt sem állíthatjuk, hogy Jézus arra szólította volna fel a tanítványait, hogy a „másik úr”-hoz, a gonoszhoz tartozó legközelebbi hozzátartozóikat akarják elpusztítani. Azt viszont, hogy Jézus az Önmaga felé való teljes odafordulás, a teljes odaadottság lelkületét igényelte a tanítványaitól, már nem is tételezzük fel, hanem magától értetődően tudjuk.

Jézus korábban idézett mondatai arról tanúskodnak, hogy erkölcsileg csak két alternatíva áll minden ember rendelkezésére. Minden ember dönthet arra vonatkozóan, hogy az Istent vagy a gonoszt szolgálja. Más alternatíva, más választási lehetőség nincs! Köztes megoldás sincs! A Hang Jézusa mindezt a következőképp fogalmazza meg: *„Én, Jézus, vagy abszolút első vagyok valakinek az életében, s ez azt jelenti, hogy nincs második, vagy nem is vagyok ott jelen!” (Hang 29/2935).*

A korábban Máté 6-24-ben idézett ige alapján ezt a döntést csak úgy lehet megvalósítani,

hogy odaadottságomban, az elfogadott Úrhoz való odafordulásomban a másik Úrtól erkölcsileg minden tekintetben elhatárolódom. Úgy is mondhatom, hogy a Jézushoz való odafordulás a gonosztól való teljes és radikális elfordulással kell hogy párosuljon. Lukács evangéliumának a 9-62-es ígérésében Jézus ezt az egy irányba való fordulást, az ide is és oda is tartozás mindennemű fajtájának a teljes kizárását a következőképp fogalmazza meg: „*Senki, aki kezét az eke szarvára teszi, és hátratekint, nem alkalmas Isten Királysága számára.*”

Aki az Isten Királyságát meglátva, szemét a fény forrására függesztve dolgozik önmagán, már nem kíváncsi arra a sötétségre, amit a háta mögött hagyott.

Nem kíváncsi, mert boldog, hogy megláthatta a Valóság világosságát!

Boldog, hogy Jézus Krisztus várja őt!

Boldog, hogy alakíthatja a gondolkodását, s erősítheti a hitét!

Boldog, hogy Úton van!

Nem lehet Jézusnak oly módon szolgálni, hogy a világ értékrendjével, a gonoszság Lelkületével ne szakítsak radikálisan.

Nem szolgálhatok Jézusnak oly módon, hogy közben a sátán felé kacsintgatok.

Ezt a Jézus felé való teljes odafordulást egy törvénytudó kérdésre adott válaszként

Máté 22-37-es ígérésében Jézus a következőképp fogalmazza meg: „*szerezd Uradat Istenedet egész szívedben és egész lelkedben és egész elmédben (gondolkodásmódodban)*”

Az egyik úrhoz való teljes odafordulás, a másik úrtól való teljes elfordulást jelenti.

Erkölcsileg minden embernek döntenie kell, mert az Isten megtestesült a Földön.

Bemutatta Önmagát! Ha Jézus mellett döntök, akkor bizony nem csak a sátántól és világától (értékrendjétől) fordulok el, hanem érzelmileg azoktól is, akik még a sötétség világához tartoznak. Akkor is, ha az a feleségem, gyermekem, apám, anyám, vagy a vértestvérem. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy tetteimet ne a nem ártás, a megbocsájtás és a segítség határozná meg.

Minden, Jézust urának és megszabadítójának elfogadó ember életében van egy olyan - a megtérését megelőző - időszak, amikor az ember még a sátán világához tartozik testileg, lelkileg. Gondolkodását, lelkét és értékrendjét az önzés világa határozza meg. Jézus a tanítványvá válás feltételében, „a gyűlöletben”, ettől a korábbi önzés lelkületétől való elfordulást, a teljes szakítást fogalmazza meg.

Lelkemben is el kell fordulnom mindattól, ami Jézus lelkétől elválaszt engem!

Ennek az elfordulásnak, a szakításnak, az elhatárolódásnak az érzületét fogalmazza meg Jézus a tanítványainak a gyűlölet kifejezésével.

Ez a gyűlölet nem az erőszak forrása, nem az elpusztítási vágy érzülete, hanem a tudatos elhatárolódás velejárója.

Jézus anyjáról, Máriáról sok mindent lehet állítani, de azt, hogy lelkében az ördög világához tartozna, még feltételezésében is megbotránkoztató. Ennek ellenére Jézus két alkalommal is rendkívül keményen és radikálisan határolódik el Mária gondolkodásától.

Kánában, ahol vendégként van Jézus jelen az anyjával s tanítványaival együtt, szokatlanul erélyesen utasítja el anyja rábeszélésként ható szavait, amelyben Mária Jézus elé hozza a násznépet megbotránkoztató valóságot: nincs boruk! Jézus érzelmileg elhatárolódik az anyjától s problémájától, és így válaszol: „*mi ez nekem, és neked, asszony?*” (Jn. 2-4.) Jézus jól tudja azt, ha a násznépek lenne hite, lenne boruk is! Jézus elhatárolódik a hitelenségüktől érzelmileg. Ám tudatos szeretetével mégis megoldja a menyegzői párt megszégyenítő problémát. A vizet borrá való változtatásával, csodatevésével erénnyé változtatja ezt a kudarchelyzetet.

„*te a kitűnő (az eszményi jó) bort mostanáig (a jelenre) tartogattad.*” (Jn. 2-10.)

Jézus ugyanezzel a radikális elhatárolódással fogalmazza meg valamivel később Mária Írástudókra hallgató aggódását, amelyben elhitte, hogy Jézust tisztátalan szellem vette a birtokába. Mária hívó szavára Jézus az Atyához való tartozás, az Istent szeretés szavával válaszol: „*ki az én anyám és kik az én testvéreim?*” (Mk. 3-33.)

Jézus önnön kérdését meg is válaszolja. Megválaszolja a hallgatóságának is, az anyjának és a testvéreinek is: „*aki cselekszi (megteszi) az Isten akaratát,*” (Mk. 3-35.)

Mária még nem képes meglátni fiában, Jézusban az Isten Országát. Az írástudók és farizeusok meg nem akarják meglátni Jézusban az Isten Országát.

Nem akarják meglátni Jézusban a Krisztust!

A világ gyűlöli Jézust és gyűlöli a tanítványait is!

János 15-18. „*Ha a világ titeket gyűlöl, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatok.*”

A világ, a gonosz természete nem ismeri és nem is akarja ismerni a Jézus által felkínált szeretetet. Ellenségének látja a sötétség a fényt!

Ellenségének látja a gonoszság a szeretetet!

Ellenségének látja a halál az életet!

Ellenségének látja a világ azt, aki a tanítványainak azt a parancsot adja: „*hogy szeressétek egymást.*” (Jn. 15-17.)

Aki Jézust, a szeretet hordozóját gyűlöli, az valójában az Atyát is gyűlöli: „*Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöl.*” (Jn. 15-23.)

Izrael fiai annak ellenére gyűlölik az Atyát – állítja Jézus -, hogy évezredek keresztül a törvény betartáson keresztül Neki akartak megfelelni.

Izrael fiai azzal a nyilvánvaló magatartásukkal, amellyel elvetették, kínhálálra ítélték az Isten fiát, a világot, a sátánt választották.

Gyűlölték az Isten Fiát, mert rosszul szerették az Atyát!

Jézus az Őt rosszul szerető testvéreinek - akik annak ellenére akarják őt Jeruzsálembe küldeni, hogy jól tudják, Jézust halálra keresik - János 7-7-ben azt mondja:

„*Titeket nem gyűlölhet a világ, engem pedig gyűlöl, mivelhogy én tanú(bizony)ságot teszek ellene, mivelhogy az ő munkái (művei) gonoszok (romlást árasztók).*”

„*minden jó fa (eszményi) szép gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig nyomorúságos gyümölcsöt terem.*” (Mt. 7-17.)

Izrael Törvényt tudó fiai bizony-bizony nyomorúságos gyümölcsöt teremtek Jézus kínhalálra ítélésével. Nyilvánvalóvá tették a hovatarozásukat.

A Hang Jézusa Szent Ágoston mondatát idézi, amikor azt tanítja: Aki jól gyűlöl, az szeret, s aki rosszul szeret, az gyűlöl.

Aki azt gyűlöl, amit a gonosz képvisel, az helyes irányba gyűlöl. Aki a gonoszságot gyűlöl, az az Istent szereti: „*mert vagy az egyiket gyűlöl, és a másikat szereti,*” (Mt. 6-24.)

Aki az Atyát rosszul szereti, mert a Fiát nem képes felismerni, az bizony a Valóságot, a Szeretetet gyűlöl!

Jézus azokat, akik az Őt elítélők gondolkodása, magatartása irányában fejtik ki az elhatárolódás érzületét, a Jézus által értelmezett gyűlöletet, arra mondja azt, hogy az jól szeret. Aki jól szeret, az jó irányba szeret. Nem is szerethet rossz irányba, hiszen a nyomorúságos gyümölcsöt termő magatartást gyűlöl, s határolódik el attól érzelmileg. Ez a Jézus által értelmezett gyűlölet, a gonosztettektől való elhatárolódás érzülete nem nélküli a gonosztevével szembeni szeretetteljes magatartást. Megértem a gonosztevéit is, de nem értek vele egyet!

Lukács 6-27-ben a következőket olvashatjuk: „*szeressétek az ellenségeiteket, szépen bánjatok azokkal, akik gyűlölnék titeket,*” mert így lesznek: „*Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazság(osság)ért, mert övék az Égek királysága (királyi uralma).*”

Jézus a tanítványainak példát mutatott a szeretésben: „*(úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket*” (Jn. 15-12.)

Jézus a tanítványainak példát adott az érzelmi elhatárolódás melletti szeretetteljes magatartásban is a kereszten elhangzott első mondatával:

„*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit csinálnak (tesznek).*” (Lk. 23-34.)

Nagy kár

Az ember fia csak tapogat,
Vaksi szeme a homályban kutat.
Lába tétován csoszog előre,
Míg meg nem botlik egy kiálló kőbe.

Kezében fegyver, hogy magát megvédje,
Nem lát, csak vagdos bele a semmibe.
Valaki felordít, feljajdul, felszisszen,
Felsír egy gyermekhang, távoli, idegen.

Nem tudja, hol van, itt hideg minden,
Agyában dobol az idegen Isten.
Károgva recseg, irgalmat eltemet,
Keserű ízével bosszút is emleget.

Balga szívében őrzi az éjszakát,
Azt hiszi, göggyében ismeri önmagát.
Tudja, hogy honnan jött, hol van az igazság,
Lelkét ringatja egy ősrégi hazugság.

Kígyónyelvű fullánk, mit a szó sziszteg:
Te vagy az Isten, a méreg lassan csepeg
Vérbe, érbe, gondolatba,
Embertőlő indulatba.

Fülében viasz, szemén a hályog,
Földanya testén egy fekélyes tályog.
Mérges lélegzete pusztító pára,
Nem marad élő lény, a csalán is árva.

Kár, hogy nem hallgat ember a szívére,
Legbenső hangjára, dallamos zenére.
Kár, hogy nem ébredt Jézusnak szavára,
Nagy kár, hogy nem lát rá az igaz Valóságra!

Jézus Lélekkeresztése

Márk 1-9,10.

Kedves Testvéreim!

Együttgondolkodásunk egyik legnehezebb állomásához érkeztünk a Szent Szellem Jézusban való levését és munkálkodását illetően.

Ezt a kis bevezetőt azt követően fogalmazom meg, miután pontot tettem e fejezet végére. Határtalan öröm és boldogság van bennem! Legszívesebben repülni szeretnék!

Megértettem és másképp látom a Szentlélek munkálkodását Jézusban. Megértettem az Isten jelenlétét a földi testben élő Krisztusban. Megértettem azt, hogy nem ott van az Isten (boldogító módon), ahol az oly sokféle látásmóddal rendelkező ember úgy gondolja, hogy szeret. Nem ott van az Isten, ahol az „ember” szeret.

Az Isten ott van, ahol a Szentlélek!

A Szentlélek pedig ott van mindenhol, ahol meg tudjuk tenni azt, hogy: *„úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket.”* (Jn. 15-12.)

Jézus szeretetét pedig meg kell ismerni, meg kell tanulni, hogy meg is tudjuk valósítani. Nagyon bízom abban, hogy gondolataim, amelyek még ha döcögősen indulnak is, segítenek meglátni és megérteni azt, amit az én munkámon keresztül kínál befogadásra Jézus Krisztus.

Így hát munkára fel!

Márk 1, 9-10

9., és ezekben a napokban történt, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből és bementette magát a Jordánba Jánossal,

10. és mindjárt, amint feljött a vízből, látta, hogy meghasadtak az egek és a Szellem galamb alakjában, szállt Rá,”

Az evangéliumok történetei, mondanivalója a nem hívő ember számára rendkívül kedves, de a realitástól távol eső mesének tűnik. Egészen addig, amíg hívő nem lesz az ember. Jézusban hívő. Ekkor eltűnik a mese, és átveszi a helyét egy másik, a megszokottól, a már elfogadottól igen csak messze eső realitás, Jézus Valósága. Ezt a Valóságot kezdetben nem könnyű sem megismerni, sem megérteni. Türelem és kitartás kell hozzá, no meg nyitottság. A szívnek és az értelemnek az a nyitottsága, amelyben minden ígérés értelmezésével kapcsolatos gondolatot, kérdésre adott választ nagyon alaposan mérlegelek és elfogadok, ha az értelmet és szívet megnyugtató választ fogalmaz meg.

A világ nem szoktatja ahhoz az embert, hogy a létét érintő lényegi kérdéseken gondolkodjon el, s találjon azokra valóban megnyugtató válaszokat. A világ – s ebbe bizony az egyházak is beletartoznak – azt sugallja: ne gondolkozz, hanem fogadd el az élet által kínált örömeiket, vagy törődj bele sanyarú sorsodba, s engedelmeskedj. A történelem során Jézus fellépéséig soha egyetlen tanító sem kezdte a nyilvános működését azzal a tanítással, hogy: *„váltotassátok meg a gondolkodásmódokat”* (Mk. 1-15.)

Gondolkodást változtatni pedig csak gondolkodással lehet, s aki ezt vállalja, annak Jézus minden segítséget megad.

Megadja azzal a jelenlétével, amit Máté 28-20-ban fogalmaz meg: „*én veletek vagyok minden nap a világkorszak bevégezéséig.*”

Ha Jézus ígérségeinek értelmezési munkáját komolyan végzi az ember, akkor egy idő múltán joggal gondolhatná azt, hogy már érti Jézus szavait. Ám csak egy ideig, mert minél többet foglalkozunk Jézus tanításával, annál inkább van lehetőségünk meglátni a tanításában rejlő mélységeket.

Így jártam én is! Azt gondoltam, már jól értem Jézus Valóságát, amikor a Lélekkeresztséggel kapcsolatosan vetődött fel egy kérdés a közösségünkben.

A kérdés arra vonatkozott, hogyan tölthette be a Szent Szellem Erzsébetet, a Lukács 1-41-es ígérésben olvasottaknak megfelelően, ha viszont Jézus a János 16-7-ben a következőket mondja tanítványainak: „*hasznosabb nektek, hogy én elmegyek, mert ha nem mennék el a Segítő (Védő) egyáltalán nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok,*”

E két ígérés párhuzamba állítása azt a kérdést fogalmazza meg, hogy ha a Szentlélek, a Segítő jelenléte Jézus küldésétől függ, akkor hogyan tölthette be Jézus küldése előtt a Szentlélek Zakariást (Lukács 1-67.), Simeont (Lukács 2-25.), Máriát (Lukács 1-35.) és Erzsébetet (Lukács 1-41.).

Erzsébet Szent Szellemmel való betöltéséről Lukács evangéliuma így ír: „*amint meghallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat a méhében mozogni kezdett, és megtelt Erzsébet Szent Szellemmel,*” (Lk. 1-41.)

Jézus Szent Szellemet küldő feltételének („*mert ha nem mennék el,*”) további ellentmondásának látszik Jézus János 3-8-as ígérésében Nikodémusnak mondott mondata: „*A Szellem ahol akar, ott fuvall*”

Ez utóbbi párhuzam azt a második kérdést veti fel, hogy a Szent Szellem küldése hogyan függhet Jézus elmenetelétől, ha a Szent Szellem „*ahol akar, ott fuvall*”?

Eredeti ígérés magyarázasi szándékomban valamint e kérdések felvetése kapcsán nehezíti munkámat az a körülmény, hogy tapasztalataim szerint a Szent Szellem valóságának, munkájának, létezésének a megértése, befogadása az evangéliumi tanítás egyik leginkább elvonatkoztatást igénylő területe.

Rövidebben megfogalmazva, a Szent Lélek a legrejtélyesebb személye a Szentháromságnak. Ezen a területen lehet a leginkább mindenféle misztikus, ködös és homályos gondolatot megfogalmazni.

Közösségbeli Jézust tanulásunk során az Atya és a Fiú létezése, a Fiú kezdet nélküli Istensége, az Atya teremtő mivolta nem ütközött általános értetlenségbe. Más volt a helyzet az Atya és a Fiú közötti szeretet lelkületét hordozó Szentlélek tevékenységének és önálló szellemiségének a megértése kapcsán, amely bizony kemény diónak bizonyult. Jelen igemagyarázatom megszületéséig én magam sem láttam át az Atya, Jézus és a

Szentlélek bensőséges kapcsolatát. Valahogy mindig kívülről vizsgáltam s próbáltam értelmezni azt. Egészen addig, amíg közösségi Jézust tanulásunk során a fent említett kérdésekre való választ keresésem közben eszembe nem jutott egy evangéliumi igerész ide vonatkozó tartalma.

Gyors keresés és megbizonyosodás! Igen, valóban jól emlékszem! Jézus lélekkeresztségének a története János evangélistánál egy eseménnyel bővebben található meg, mint Máténál, Márknál és Lukácsnál.

Így hangzik: „*láttam, hogy a Szellem, mint egy galamb leszállott az égből és rajta maradt,*” (Jn. 1-32)

Ez a jól és egyértelműen érthető utalás, hogy „*rajta maradt*”, nem található meg a szinoptikusoknál! Valószínűleg ezért került el a figyelmemet.

Jézus tanításának, munkájának, magatartásának, csodáinak tartalma e „*rajta maradt*” körülmény figyelembevételével kezdett egy új, egy gazdagabb értelmezést kibontani bennem, Jézus a Szentlélekben és a Szentlélek Jézusban levését illetően.

Ahhoz, hogy „*felfedezésemet*” e tanulmányban másnak is fel tudjam kínálni, vizsgálódásomat a Szentháromság személyeinek egymáshoz való viszonyánál és e viszonylatok teremtő tartalmánál kell kezdenem:

„*Kezdetben volt az Ige (a Szó) és az Ige Isten felé irányít(ó volt) és Isten volt az Ige.*” (Jn. 1-1.)

János evangélista e bevezető igerészével nem mond mást, mint azt, hogy Jézus, aki az Isten igéje (szava), az Atyával való kezdet nélküliségben egységben létezett.

Jézus az Atya igéje, hiszen Jézus anyagtestben való létét János evangéliuma így fogalmazza meg: „*és az Ige (hús) testté lett*”. (Jn. 1-14.)

Az Atya szüli az Igét, a Fiút. A Fiú valóságát! Az Atya Igéje a Fiú valósága, a Szeretet szava.

Ahogy az Atya egy a kimondott Igéjével, úgy egy az Atya az Ige hordozójával, a Fiúval.

Az Atya Igéje a szeretet Igéje, amelyben az Atya odaadja mindenét a Fiúnak. Ebben az adásban az Atya sem kevesebbet, sem többet nem ad, mint Önmagát. A mindent!

„*A szeretetben teremtő erő rejlik*” tanítja Jézus a Hang 1/28-as levelében.

Ez a teremtő szeretet áramlik az Atyától a Fiúig, s adja a teremtésében a Fiún keresztül mindenét.

János evangéliuma az Atya Fiúban való teremtését így fogalmazza meg:

„*A mindenség általa (Rajta keresztül) lett*” (Jn. 1-3.)

E mindenség nem más, mint Minden, ami teremtve lett!

Teremtve lett az ember „*a mi képünkre és hasonlatosságunkra;*” (Móz. I. 1-26.)

Az Atya képe és hasonlatossága pedig nem más, mint a Fiú, Jézus a Krisztus!

Jézusban a Fiúban, a Fiúra, a Fiú által teremtette az Atya az embert! Az Ige által! Így lesz érthető a szeretet lelkületében, az Atya és a Fiú közös lelkében, az ember Jézus-képűsége és Jézus Atya-képűsége.

Az Atya és a Fiú közös, egymást szerető lelkülete a Szentlélek, amit Szent Szellemben is nevezünk.

Ahhoz tudnám hasonlítani a Szentlélek jelenlétét, mint amikor néhány ember Jézust és egymást szeretésében összeül, hogy erről beszélgessenek. A közösség tagjainak Jézussal és egymással való kapcsolatát át-meg átjárja a szeretet lelkülete.

A nem ártás, a megbocsátás és a segítség lelkülete. Ez a lelkület nem más, mint maga a Szentlélek! Jézus Krisztus és az Atya közös lelke, amelybe a tudatos szeretetünk által kapcsolódhatunk be. Ennek a szeretetlelkületnek a hordozója a Szentháromság harmadik személye, a Szentlélek!

Az Atya a Szentlélek munkáján keresztül – az egyénben megszólaló lelkiismereten keresztül – közvetlen módon képes kapcsolódni a teremtettségéhez.

A Szentlélek személyének, létezésének, hatásának megfogalmazása után szólni kell néhány szót a Lélekkeresztségről!

Keresztelő János így beszél a Lélekkeresztségről az öt hallgató izraelitáknak:

„Én ugyan alámerítelek / (víz) bemelegítelek / titeket a gondolkodás (mód) megváltoztatás (észretérés) végett, de aki nyomomba lép, erősebb nálam, arra sem vagyok alkalmas, (megfelelő), hogy saruját utána vigyem, Ő majd Szent Szellemben és tűzben merít majd be titeket (baptizál).”

Jézus közel 3 éven keresztül tanítja, készíti fel tanítványait a Szent Szellemben való bemelegítésre. Ülteti fejükbe és szívükbe az Isten Igazságát, Útját és Életét, a Rendet! Igazolja az Átala kimondott Igét, s ébreszt hitet a tanítványokban példájával, áldozatával és feltámadásával. Elhívja és megtartja őket – egy kivételével – az örök Életre! Készíti a Szent Szellemben való bemelegítésre, az Atya és Fiú közös lelkének érintésére őket. Készíti arra a tisztulásra, tisztánlátásra, amelyben képesek lesznek meglátni azt, amire a Fiú majd küldi őket.

Jézus Krisztust az írástudók, főpapok és farizeusok kereszthalálra ítélik, de 3 nap elteltével Jézus feltámad, és tanítványainak tanúságot tesz az Atya szeretetéről, az örök élet valóságáról, az Isten Országáról. Jézus végül *„eltávolodott (elvált) tőlük (és felvitetett az égbe)”* (Lk. 24 -51.)

Eltelik negyven nap!

„és hirtelen az Égből zúgás támadt, mintha heves szélvész közeledett volna és egészen betöltötte a házat, hol ültek,

és nyelvek jelentek meg nekik, megoszolva, mintha tűzből volnának, és leszálltak, mindegyikükre egy.

És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és elkezdtek szólni másféle nyelveken, amint a Szellem adta nekik, hogy kimondják.” (Ap. Csel. 2-2,3,4.)

Lélekkereszteltek lettek!

A Szent Szellem tüzébe merítették, hogy a feladatot, amit Jézus jelölt meg számunkra, Jézus lelkének tüzében tudják tovább vinni, megvalósítani. Erre a feladatra hívta el őket Jézus a feleségük, a munkájuk, a szüleik mellől, hogy: *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá (tanítatok) minden nemzetet, merítsétek be őket az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében,”* (Mt. 28-19)

Jézus a HANG tanításában a következőképp fogalmazza meg a Lélekkeresztség élményét és feladatot szülő eseményét:

„A Lélekkeresztség fény és erő áradása!” (21/2124)

„A Lélekkeresztségkor megtapasztalás van” (21/2028)

„A Lélekkeresztség egy olyan Istenélmény, amelyben a Szentlélek bizonyos emberi tulajdonságokat karizmává minősít a többi ember javára.” (29/2963)

„A Lélekkeresztség olyan Istenélmény, amelyben közvetlenül tapasztalhatjátok meg Isten szeretetét, s ezzel együtt megkapjátok a pecsétet az Isten által rátok kiosztott szerepre is.” (25/2516)

Az ember esetében a Lélekkeresztség a Szent Szellem „pillanatnyi” munkája bennünk. Jön és megy! Betölt, és tovább fú ott, ahol akar! *„A Lélekkeresztség kicsit előíze a mennyország boldogságának!”* (22/2169) –, de nem a mennyország állapotzerű boldogsága!

A Lélekkeresztség eseményét követően minden lélekkeresztelt a Szent Szellem által megtisztított és felerősített képességével úgy gazdálkodik, ahogy akar és ahogy tud, mert a Lélekkeresztség senkit sem tesz jobbá, csak boldogabbá!

Jézus Lélekkeresztsége más volt!

Harminc év telt el azóta, hogy József álmában megjelent az angyal és ezt mondta neki: „*József, Dávid Fia, ne (hogy) félj attól, hogy menyasszonyodat, Máriát feleségül vedd, hiszen akit szíve alatt hordoz, Szent Szellemből van.*” (Mt, 1-20)

Harminc év telt el azóta, hogy Zakariás betelik Szent Szellemmel, és prófétál a gyermekéről, Jánosról: „*téged meg, kisfiú, a Legmagasztosabb prófétájának fognak hívni, mert előtte mégy, az Úr színe előtt, hogy előkészítsd útjait,*” (Lk,1-76)

Tizennyolc év telt el azóta, hogy Jézus a páska ünnepén ott marad a Templomban az írástudókkal beszélgetve, s az anyja feddő, aggódó szavaira így válaszol: „*miért kerestek engem? nem tudátok, hogy azokban (a dolgokban) kell lennem, amik Atyámé?*” (Lk, 2-49)

Jézus harminc évesen igyekszik a Jordánhoz, ahol rokona, a hat hónappal idősebb János, teveszőr ruhát viselve, sáskán és vadmézen élve a pusztából kijöve kezdi el hirdetni az észretérés, a bűnbánat szükségességét. Az Úr eljövételének napját!

Négyszáz éve nem volt prófétája Izraelnek, amikor Júdea - és Galilea-szerte elterjedt János kiáltó szavának a híre. Ez a kiáltó hang elhallatszott a főtanács tagjainak a füléig, akik követeket küldenek a Jánoshoz özönlő nép láttára, hogy kérdőre vonják Jánost, kilétét illetően. Kérdőre vonják a bűnbánók vízbemerítésének lepecsételését illetően. János mindenféle titulust és méltóságot visszautasít. Nemet mond a messiási és prófétai megjelölésre és csak előkészítőnek, kiáltó szónak mondja magát, aki előkészíti az Úr útját! János vízbe meríti a bűnbánót, és hirdeti azt, aki majd Szent Szellemben meríti az Őt elfogadót. Büntetésről beszél János a bűnükben megmaradóknak. Addig, amíg meg nem jelenik nála Az, aki elmondhatja a gonoszságról, hogy: „*bennem nincs semmije,*” (Jn 14-30)

János a tanítványainak Ésaías szavaival mutatja be Jézust: „*Ímé, az Isten báránya*” (Jn 1-29).

Az Isten báránya, a büntelen, eljön a bűnbánók közé, és - közösséget vállalva velük - bemerítkezik a Jordán vizébe. A nép vezetői, a lévíták és papok, akik magukat tisztának gondolták, nem tartottak bűnbánatot és nem merítkeztek be. Azok, akiket Jézus később kétszínűeknek nevez, (Lk. 12-56) akiket balgáknak nevez (Lk.11-40), akiket a felismerhetetlen sírboltokhoz hasonlít (Lk.11-44), nem merítkeznek meg.

Jézus, akiről János így beszél: „*Ő utánam jön, akinek nem vagyok én méltó, hogy megoldozzam a saruszját.*” (Jn. 1-27) Az bemerítkezik!

János a bemerítést illetően az Istenre hivatkozik: „*elküldött engem vízbe(n be)meríteni,*” (Jn.1-33)

Jézus Jánosnak az Atya által való küldésére a bemerítkezéssel válaszol:
„*engedj mostan, mert így illik nekünk teljesíteni mindent, ami igazságos.*” (Mt.3-15)

Mindent, ami az Atyától jön!

„*Bemerítése után pedig Jézus azonnal feljött a vízből, és lám, felnyitak az eget*”,
(Mt. 3-16) és „*láttam, hogy a Szellem, mint egy galamb leszállott az égből és rajta maradt,*” (Jn.1-32)

Jézus vízkeresztségre megy Jánoshoz, és Lélekkereszteltként távozik!

Jézusra, mint egy galamb, rászáll a Szent Szellem, rászáll az Isten Lelke, és Rajta is marad!

Jézust maradandóan tölti be az Isten lelke!

Keresztelő Jánost is és Jézust is az Atya küldi. Mégis a különbség oly nagy közöttük, mint az ég és a föld között.

A Keresztelő János és Jézus közötti különbséget fogalmazza meg a János 3,6-ban található ígérés: „*ami hústestből van nemzve, (amit hústest hoz létre), hústest az, ami Szellemből jön létre, szellem az.*”

Keresztelő János Zakariásnak, az Abia rendjéből levő papnak a fia. Bármennyire csodás és kegyelemteljes János fogantatásának körülménye, anyja Erzsébet öregkori meddősége miatt, mégis érvényes Jézus azon mondása: *ami hústestből van nemzve, hústest az!*

János Isten általi küldetéséről szól az a körülmény, hogy már az anyja méhében betöltekezik Szent Szellemmel. Mindez akkor történik, amikor Mária, méhében a Szent Szellemtől fogant Jézussal, meglátogatja Erzsébetet, „*és megtelt Erzsébet Szent Szellemmel,*” (Lk.1,41)

Az Istentől küldött, már magzat formájában megismeri azt, Aki az Istentől jött!

Jézusban „*az Ige (hús) testté lett*” (Jn,1-14.) az Isten Jézusban emberré lett.

„*ami Szellemből jön létre, szellem az.*” (Jn. 3-6)

Jézus fogantatását így jelenti be az angyal Máriának: „*Szent Szellem száll reád, és a Magasságos hatóereje borul rád árnyékával,*” (Lk.1-35)

Jézus, aki a Szent Szellemtől fogant, és hústestté lett, harminc éves korában a Jordán vízében megmerítkezett, „*a Szent Szellem, mint egy galamb, leszállott az égből, és rajta maradt,*” (Jn. 1-32) **mert haza érkezett!**

Jézus Atyja, a Szent Szellem küldője, az Isten Lelkének birtokosa, az Isten maga, égből jövő szózáttal szenteli meg Jézusra szállásának és rajta maradásának magasztos eseményét: „*Ez az én kedves (szeretett) Fiam, akiben kedvem telik (jótetszésem lelem).*”(Mt. 3-17)

Jézus Lélekkeresztsége nem kegyelmi ajándék. Nem is a karizmák (kegyelmi ajándékok) sajátos tökéletességében való jelenléte, hanem **Jézus Krisztus maga az Isten kegyelmi ajándéka az emberiségnek!**

Jézus, aki az Atya mellől jött, aki a Szent Szellemből jött a Földre hústestbe, küldetése teljesítéséhez azt kapta az Atyától, ami korábban is az Övé volt: a Szent Szellemet!

„Az Istennek csak Lelke van!” (KIO 43. old.)

Az Isten Lelke maga az Isten!

Ahol a Szent Szellem munkálkodik, ott maga az Isten munkálkodik!

Így munkálkodott a Szent Szellem Jézusra szállásáig Erzsébetnél (Lk,1-41), Zakariásnál (LK 1-67), Máriánál (Lk. 1-41) és Simeonnál (Lk. 2-25)

„A Szellem, ahol akar, ott fuvall”. (Jn.3-8) – mondja Jézus Nikodémusnak, s hol máshol akarna fújni, mint ott, ahol az Isten Fia van! Ott, ahol a Fiú világosságként van a sötétségben, irgalomként az igazságban, szeretetként a félelemben, életként a halálban!

A Szent Szellem, az Isten lelke, nem akar máshol fújni, nem akar máshol lenni, mint ott, ahol az a páratlan esemény történik a világmindenségben, hogy testet ölt az Ige!

Keresztelő János pontosan tudja, hogy kinek az eljövételét s tevékenységét hirdeti: „*Én vízbe merítelek be titeket, de Ő majd Szent Szellemben merít be titeket,*” (Mk. 1-8)

Keresztelő János nemcsak azt tudja, hogy az általa hirdetett Megszabadító az Isten lelkébe meríti be azt, akiről Jézus azt állítja: „*aki hisz bennem, nemcsak bennem hisz, hanem abban, aki engem küldött*” (Jn. 12-44), hanem azt is tudja, hogy csak az meríthet be a Szent Szellemben, aki a Szent Szellemet birtokolja.

Az Isten Lelkének, a Szent Szellemben a jelenléte Jézusban nem más, mint az Isten Országának a Földön.

Jézust Üdvözítőnek, Megszabadítóknak küldi az Atya, s küldetéséhez Önmaga lelkét, a Szent Szellemet adja.

Az ember természetű a bűn felé hajló!

Jézus természetű az Atya felé hajló!

Jézust azért küldte az Atya, hogy bemutassa az embernek a szerető Istent! Bemutassa az Istent szeretésben való létet, az ÉLETET! Azt az életet, amelyet Jézus hordozott a fogantatása által, és amelyet lepecsételt az Atya Szelleme, Jézust betöltése által.

Jézus erről így vall: „*Mert miképpen az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában,*” (Jn.5-26)

„*Szellem az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, szellemben és való(igaz)ságban kell imádniuk.*” (Jn. 4-24)

Jézus az Atya szeretetének szelleme által kapja meg a Földön azt a hatalmat, hogy neki is Élete legyen önmagában. Jézus a Szellemben által kapott hatalmával tanít, és akik hallgatják, joggal állítják azt, hogy: „*úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.*” (Mt. 7-29). Az írástudók magyarázatában nem volt hatalom, mert az Írásból hiányzott a gyermekeit kivétel nélkül szerető Isten Lelke. A szeretet hatalma, a Szent Szellem ereje, az Atya jelenléte úgy volt látható, érezhető, hogy a tisztátalan leprás térdre borult Jézus előtt, és azt mondta: „*hogyha akarnád, van rá hatalmad, hogy megtisztíts engem!*”

A szeretet minden előírást és gátat elsöprő hatalmának a meglátására, a hitre Jézus csak annyit mond: „*akarom, tisztulj meg!*” (Mk.1-41). Amit pedig az Isten akar, az VAN!

Sarkalatos pontja a Jézusra hivatkozó egyházak tanításának az engedelmesség kérdése. Annak a feltétlen engedelmességnek, amit az Atya akaratának teljesítésében Jézusnak tulajdonítanak. Ennek következményeként várják el az egyházak a feltétlen engedelmességet a hozzájuk tartozóktól. Jézus az engedelmesség kérdéséről ezt mondja: „*Minden, amit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, semmiképpen nem taszítom el, mert nem azért szálltam le az Égből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem Annak akaratát, Aki küldött engem.*” (Jn.6-37, 38)

Ebben a küldetés-teljesítésben: „*az Úr Szelleme (van) rajtam, Aki felkent engem, hogy a koldusszegényeknek örömhírt (Evangéliumot) vigyek, elküldött engem, hogy meggyógyítsam az összetört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a raboknak, és a vakoknak újra látást, szabadon bocsássam a megtörteket, és hirdessem az Úr kedves (szívesen fogadott) esztendejét,*” (Lk. 4-18,19,)

„*az Úr Szelleme (van) rajtam,*” (Lk.4-18.) – mondja Jézus. Ez a Szellem, az egymást szeretés lelke az, amelyik szétválaszthatatlanul fűzi egybe az Atya és Jézus akaratát. Nem Úr és rabszolga-viszony feszül az Atya és Jézus között, amely viszonyról így tanít Jézus: „*a rabszolga nem tudja, mit tesz az ő ura.*” (Jn.15-15). Jézus pontosan tudja azt, hogy mit akar az Atya. Pontosan tudja azt, hogy mit tesz az Atya, hiszen amit az Atya tesz a Földön, azt Szellemében a Fiúban teszi.

Szinte felfoghatatlan az a szellemi egymásban levés, amit Jézus így tanít: „*Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya bennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól szólok. Az Atya pedig, Aki bennem lakik (marad), teszi a munkáit.*” (Jn.14-10).

Az Atya és a Fiú szellemi eggyé tevője az egymás iránti szeretet lelkülete, a Szentlélek kettőjüket egybeölelő személye.

Hogyan lehetne ebben az „egymásban levésben” engedelmességről beszélni?

Hogyan lehetne ebben az „egymásban levésben” külön akaratról beszélni?

Jézus az Atya akaratát az Atya lelkének teljességében egyként akarta az Atyával. Így mondhatta Jézus azt: „*aki látott engem, látta az Atyát.*” (Jn.14-9.), mert „*Én és az Atya egy vagyunk.*” (Jn.10-30).

Nagy valószínűséggel senki sem érthette Jézus mondatait. Nem érthette, hogy Jézus a rajta maradt Isten Szelleme által lett eggyé az Atyával.

Jézus a Benne levő Atya lelke által látott az Őt körülvevő írástudók lelkébe: „*és mindjárt felismerte Jézus szellemével, hogy így okoskodnak (tanakodnak) magukban*” (Mk,2-8).

Jézus a benne maradó Atya lelke által gyógyított, űzte ki a démonokat a megszállottakból, támasztotta életre a halottakat, s hirdette az Igét.

Jézus minden hatalmát, lelke erejét, a Szent Szellem benne való jelenlétéből merítette.

Akkor is, amikor az Olajfák hegyén a Sátán - megkísértve Őt - elévettíti a keresztút minden szörnyűséges szenvedését. Jézus vért verejtékezve imádkozik az Atyához, mert tudja,

hogy a Benne jelenlevő „szellem ugyan kész, de a hústest gyöngé.” (Mt.26-41.) Jézust nem hagyja magára a Szellem ebben a kísértővel vívott harcában. Ebben a gyöngeségben is elmondhatja Jézus azt, hogy : „nem vagyok egyedül, mivelhogy az Atya velem van.” (Jn 16-32).

Vele van földi küldetése minden pillanatában és közösen élük át az értetlenség, a gonoszság minden felénk irányuló gyümölcset: „Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöl.” (Jn.15-23). Pedig „Ha azokat a dolgokat (munkákat) nem tettem volna közöttük, amelyeket senki más nem tett, bűnük nem volna, de most látták is, gyűlöltek is, engem is, Atyámat is,” (Jn.15-24.)

Gyűlölük, mert tanításában a szeretet szellemiségét és magatartását előbbre helyezi a Törvényt betartásánál. Gyűlölük, mert tanításában feje tetejére áll a világ.

Istentől jövő értéknek mondja az irgalmasságot és az ellenségszeretetet.

Bűnösnek mondja azt, aki büntelennek gondolja magát.

Vaknak mondja azt, aki úgy gondolja, hogy lát.

Süketnek mondja azt, aki azt hiszi, hall.

Mulandónak a Templomot, betarthatatlannak az írástudók terheit, Sátántól jövőknek a Törvény őreit!

Mindezek felül azt állítja, hogy: „azok a beszédek, amelyeket én szóltam nektek, Szellem és élet.” (Jn.6-63). Állítva ezzel azt, hogy az Átala elmondott Igében az Isten Szellemének élete van: az IGAZSÁG!

Ebben az igehirdetésében gyűlölhetik Jézust, és mondhatnak minden rosszat Róla, de az Ige forrásáról, aki az Igében éltető erőként van jelen, a Szent Szellemről nem mondhatnak rosszat.

Jézusban az Isten Lelke, az Atya Szelleme van, akit a farizeusok és írástudók démonnak neveznek (Jn.8-48).

Az Istent nevezik Sátánnak!

AZ Atya Szellemét nevezik Belzebubnak!

„Ezért mondom nektek: minden bűn (vétek) és káromlás bocsánatot nyer, de a Szent Szellem káromlása nem nyer bocsánatot,” (Mt. 12-31).

Aki Jézust káromolja, az tévedésben van.

Aki viszont a Szent Szellemet káromolja, az hazugságban van. A Sátán hazugságában, aki:

„Amikor a hazugságot szólja, a sajátjából szól, mivelhogy hazug ő, és atyja annak,”

(Jn. 8-44) aki „embergyilkos volt kezdettől fogva,” (Jn. 8-44).

A Törvény tanítása csak törvényt betartást és betartatást szült. Jézus Igéje gyűlöletet szült. Pedig az Isten Lelke hol szólíthatná meg közvetlenebbül az embert, mint a testet öltött Igén keresztül? Ez az Ige az ember számára Út, Igazság és Élet. Szenvedéssel teli Út, amelynek az Igazsága a mindent odaadáson keresztül vezet az Életre!

Jézus tanítványai „megismerték való igazán, hogy mellőled jöttem ki.”(Jn.17-8.) – imádkozza Jézus a Golgota előtt.

A feladat elvégeztetett: „én téged megdicsőítettem a földön, a munkát elvégeztem, melyet nekem adtál, hogy megtegyem, „ (Jn. 17-4.) „most pedig Hozzád megyek” (Jn. 17-13).mert

Jézusnak vissza kell menni az Atya mellé, hogy mindazok, akik eddig nem értettek, értsenek, akik nem hittek, higgyenek. Amíg Jézus a Földön tanít, addig a testet öltött Ige szól a szívhez. Amikor Jézus elmegy, a Lélek szól a lélekhez. *„Kijöttem az Atyától, és bejöttem a világba, újra elhagyom a világot és elmegyek az Atyához.”* (Jn. 16-28), mert *„hasznosabb nektek, hogy én elmegyek, mert ha nem mennék el, a segítő (Védő) egyáltalán nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok, „*(Jn. 16-7). Jézus az Atya Szellemében teszi le az el nem vehető Lelkét: *„Ezért szeret engem az Atya, mivelhogy én leteszem a lelkemet, hogy ismét felvegyem azt.”* Mert *„senki sem veheti el tőlem, „*(Jn.10-18), még a Sátán sem, *„hanem én teszem le magamtól, hatalmam van letenni és hatalmam van ismét felvenni”*(Jn.10-18.)

Jézus 30 évesen, János vízbemeléséről hallva, a Jordánhoz siet, s teszi azt, ami az Atyától jövő: bemerítkezik. *„Bemelését után pedig Jézus azonnal feljött a vízből, és”* (Mt.3-16) *„a Szellem, mint egy galamb, szállott az égből és rajta maradt, „*(Jn. 1-32)

Jézus közel három éven keresztül tanít, gyógyít, s teszi a Szellem munkáját. Jézus ehhez a három évi munkához, a küldetés teljesítéséhez megkapta a szeretet hatalmát, a teljességet, az Isten Lelkét.

E három éves feladat elvégzése végén az élő Szeretet keresztre feszítésének a helyén, a földi Út legvégén, az értelem elhomályosodó szakadéka szélén Jézus visszaadja Atyjának mindazt, amit Tőle kapott: *„Atyám, kezedbe teszem le a szellememet.”* (Lk.23-46), hogy diadalmas feltámadása után elmondhassa tanítványainak azt, hogy: *„én kaptam meg minden hatalmat, az égből és a földön”* (Mt.28-18) **Az Isten lelkének szeretet-hatalmát!**

Mese a Hang-ról

Öregisten egyszer régen
Ült egy este a kisszéken
Keze a szaporát járta
Nevet varrt a tarisznyámra.
Vállra illőt, méreleteset,
Időt állót, nem kényeset.
Mikor készen lett , megáldotta,
Igét tett a tarisznyámba.
Reám bízva önmagát,
Világ minden boldogságát.
Mit igyekeztem megbecsülni,
Mindenkinek felkínálni,
Hogy nyúljon bele bátran,
Kinek szívéen láttam
Az őszinteség tiszta tüzét,
Istent vágyó könnyes szemét.

Évek múltak, jöttek-mentek
Szorgost nyúltam tarisznyámba,
Boldog lett, ki jót harapott
A hamuba sült pogácsába.

Ékes Igét tanítottam,
Hogy használja az eszét,
Ki elfogadja tarisznyámból
Istentől az Égi Békét.

Egyszer aztán észrevettem,
Nincs már itt mit tenni,
Szent Igének szép szavára
Nem hallgat már senki.

Nem kell már a madárlátta,
Nem kell már a régi,
Csábítóan szól az új szív:
De jó ringatózni!

Mindig teli tarisznyámat
Félreteszem szépen,
Köszöntve az Öregistent,
Úgy gondoskodásképpen.

Addig meglesz, nem is romlik,
Míg elmúlik a mámor,
Megőrizve örök érték,
Mit Rám bízott a Pásztor!

Csendes béke körbefonja,
Várva éhes keresőre,
Ki tétován és szégyenlősen
Teszi lábát a küszöbre.

Halkan zörget, kitartóan,
Tarisznyának tudva kincsét,
Üveghegyen túlról jött el,
Boldogságnak hallva hírét.

Hang-ot hallott, érces zengőt,
Fény szült színes álmat,
Bölcsek kövét, tűzmadarat
Maga előtt látott.

Csiszolt kristály szikrát vetett,
Öröm ült szemében,
Rikkantott is jó nagyokat
Széles jó kedvében.

Szállt a szíve messze égbe
Majd megült egy faágon,
Napsugárként játszadozott
Szél cifrázta violákon.

Míg komótosan megkeresve
Tarisznyámat elé tettem:
Mesélve egy édes mesét,
Amit megélhettem:

Öregisten egyszer régen,
Ült egy este a kisházban.
Keze a szaporát járta,
Nevet varrt a tarisznyámra.
Vállra illőt, méreleteset,
Időt állót, nem kényeset.
Mikor készen lett, megáldotta,
Igét tett a tarisznyámba,
Reám bízva önmagát,
Világ minden boldogságát,
Mit igyekeztem megbecsülni,
Mindenkinek felkínálni,
Hogy nyúljon bele bátran,
Kinek szívében láttam,
Az őszinteség tiszta tüzeit,
Istent vágyó könnyes szemét.

Mikor szavamra pont került,
Nem hittem a szememnek,
Tarisznyámat átforgatva
Hűlt helye volt nevemnek.

Az ő neve volt szép betűkkel
Cifrán ráhímezve
Tarisznyának széles szára
Vállára illesztve.

Nem is várt más kínálásra,
Indult azon nyomban,
Boldog terhét vinni messze,
Túl az Óperenciába.

Mesélni egy zengő Hang -ról,
Épít, buzdít, vigasztal,
Elmondja a szeretetszót:
Terülj, terülj, asztal!

Mesél majd egy szép meséről,
Madárlátta morzsa,
Leülve a tűzhely mellé,
Halkan elsuttogja:

Egyszer volt, hol nem volt,
Volt egyszer egy ember,
Nekem adta tarisznyáját,
Szakálla volt kender.

A kánaáni asszony hite

Máté 15-21,...28.

- 5-21. „és innét továbbment Jézus, Tirusz és Szidon vidékére vonult vissza,
22. és lám! Egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, kiállt neki, ezt mondván: könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak fia! A lányomat kegyetlenül (gonoszul) gyötri a démon (gonosz szellem).
23. Ő azonban egy szóval sem válaszolt neki és hozzámentek tanítványai, kérték Őt, mondván: bocsásd el őt, mert kiabál utánunk.
24. Ő pedig ezt válaszolta: küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.
25. De az odajött, leborult előtte (imádta), ezt mondta: Uram, segíts meg!
26. Ő azonban így válaszolt: nem szép ha elveszik a gyermekek kenyerét és odadobják a kiskutyáknak,
27. az pedig így válaszolt: igen, Uram, csakhogy a kiskutyák is esznek a morzsákból, amelyek uraik asztaláról (le)hullanak.
28. Ekkor válaszolt Jézus ezt mondta neki: ó asszony, nagy a te hited! legyen úgy, amint akarod! és meggyógyult a leánya attól az órától fogva.”

Minden ember, aki a Földön él, kortól és nemtől függetlenül, testileg is, és lelkileg is beteg. Minden ember már újszülött csecsemőként hordozza magában mindazon testi betegségek forrását, melyek az élete során kialakulnak és végül a halálát okozzák. Beteg a lélek is, hiszen az ember a mulandóság világában vállal „életet” a lelke gyógyulásáért. Az adóssága törlesztéséért! Aki pedig nem a lelke gyógyulásáért vállal földi életet, hanem az önzése kielétele céljából, az bizony a lelki betegségek netovábbját hordozza magában. Az ilyen ember lelkileg is halálosan beteg. Az ilyen ember erkölcsileg akkor is halott, ha biológiailag él. Élő halott!

Előbb-utóbb minden ember kénytelen tudomásul venni azt, hogy az anyagvilág a mulandóság világa, amelyben ha azonosítja magát az anyagiséggel, akkor az elmúlással azonosítja magát.

Ha viszont képes meglátni az élete során azt az örök szellemi értéket, amely a szeretet elpusztíthatatlan éltető és boldogító valósága, akkor bizony a test elmúlása ellenére is a lelki gyógyulás útjára lépett az ember.

A betegség ugyanúgy, mint az egészség minden ember életében, az önismeretre jutás eszközei. Jézus minderről a Hang 29/2959-es levelében így fogalmaz: „A földön kivétel nélkül csak halandók élnek! A testi gyógyulás mindig tüneti gyógyulás. Lelket csak Isten tud gyógyítani!”

A Hang 29/2964-es levelében a következőket olvashatjuk: „El kell jutnod arra az önismeretre, amely beláttatja veled, hogy megérdemled azt a keresztet, amelyet naponta fel kell vened, vállalnod kell, így járva a földi élet poklában lelked tisztulásának útját!” Ezen az úton „a testi egészség olyan, mulandó eszköz, amely ha nincs, semmit sem jelent lelki szempontból, tehát az örökkévalóság szempontjából.” (Hang 30/3102)

A betegség és az egészség eszközjellegéből kiindulva megállapíthatjuk, hogy „*Tehát sem az egészségnek, sem a betegségnek nincs erkölcsi értéke!*” (Hang 30/3041)

Mindezt Jézus kétezer évvel ezelőtt is nagyon jól tudta! Mégis, ahogy Máté evangéliuma tudósít bennünket, Jézus nyilvános fellépésének szinte első pillanatától kezdve „*hirdette a Királyság örömhírét és (gyógy)kezelésbe vett minden betegséget (nyavalyát) és minden erőtlenséget (gyengélkedést) a népben, és elterjedt a híre egész Szíriában, és hozzávittek minden rosszullevőt,*” (Mt. 4-23,24,)

Pedig Jézus nem ezért jött!

Jézus nem a testet, hanem a lelket jött gyógyítani! Azzal jött gyógyítani, hogy hirdette az Isten Királyságát, tanított és mint a jó gazda, - kora reggel kiment magot vetni -. Hirdetni azt az Igét, amit rábízott az Atya. Márk evangéliumának 1/38-as igerésében olvashatjuk Jézus küldetésének célját: „*menjünk máshová a közeli városokba, hogy ott is hirdessem az evangéliumot (örömhírt), mert ezért jöttem,*” . Azt viszont sehol sem olvashatjuk, hogy menjünk más városokba is, hogy ott is gyógyítsam az embereket! Ennek ellenére, Jézus gyógyította a gyengélkedőket és kiűzte a betegekől a démonokat. Ezek a démonok pedig nem mások, mint a gonosz szellemek.

Gondoljuk csak el, mi történne, ha híre menne, hogy Magyarországon van egy olyan ember, aki kivétel nélkül minden betegséget gyógyszerek, operációk és utókezelések nélkül ingyen tud gyógyítani. Azt hiszem olyan tömeget, olyan tülekedést, tolakodást, olyan lökdösődést nem látott még a világ, amelyet ez okozna. Talán még Mongóliából is tömegével özönlenének az emberek, hogy gyógyuljanak. Igen, mert az emberek **csak** gyógyulni akarnak!

Sokszor, nagyon sokszor hallottam már azt a véleményt, amely szerint Jézusnak azért kellett gyógyítania, hogy igazolja messiási mivoltját.

Azzal mindenki tisztában van, hogy minden megfogalmazásbeli „kell” olyan kényszer fogalmaz meg, mintha Jézusnak muszáj lett volna gyógyítania. A kérdés az, ha Jézusnak gyógyítania kellett, akkor miért nem gyógyított meg kivétel nélkül minden embert a Földön (vagy legalábbis Izraelben), hiszen Isten léte megtehetné volna. Kérdés az is, hogy miféle Isten az, aki bármiféle kényszer, „kell” hatására cselekszik? A felvetett kérdésekre a válasz Jézus valóságos természetében rejlik:

Jézus nem azért gyógyított, mert gyógyítania kellett!

Jézus azért gyógyított, mert ilyen az Isten szeretete!

Jézus azért gyógyít, mert ilyen az Isten természete!

Jézus azért gyógyított, mert az ember beteg!

Az emberiség nagy része gondolkodásában azonosítja magát a mulandó anyagtestével és nem hajlandó meglátni önmaga szellemi lényegét. Hiába jelenti ki Jézus az Őt hallgatónak: „*A Szellem az, ami megelevenít, a (hús)test nem használ,*” (Jn. 6-63.)

Jézus gyógyította Izrael fiainak a testét! A lelküket nem sikerült gyógyítani, mert az Ige, amit szólt, nem jutott el az Őt hallgatók szívéhez. „*mert megkövérédett e népnek a szíve,*” (Mt. 13-15.) Útszélre, köves helyre és tövisek közé hullott a mag! Jézus ígéjére nincs füle Izrael népének, pedig lassan két éve hirdeti Jézus az örömhírt, és halmoz csodát csodára. Jézus leprásokat gyógyít, démonokat hajít ki, halottat támaszt fel és a zsidók még mindig bizonytalanok. Jelt várnak! Várják, a jelet a római katonák kiűzésére, várják a harcra hívó jelet!

Jézus nem gyilkolásra, nem harcra, és nem küzdelemre hív, hanem békességre, szeretetre, szelídségre és az Isten Országának a reménységére. Az örök boldogság szigetére, Önmaga szívére!

Emberi méltóságot, értelmes szeretetet, a gonosztól való elhatárolódás magatartását, a gondolkodás átalakítást kínálja. Minderre a farizeusok és írástudók válasza a következő: „*elhatározták, hogy megölik Őt.*” (Jn. 11-53.)

Jézus két éve járja Galíleát és Júdeát. E két év alatt nem sikerül Izrael vezetőit igehirdetésével és tetteivel meggyőzni arról, hogy Benne az Isten Fia, a Megszabadító jelent meg közöttük. Az írástudóknak a nagytanács tagjainak nem volt elég az, hogy „*akik csak megérintették, megmenekültek bajuktól.*” (Mk. 6-56.)

A farizeusok jelet kívánnak Jézustól és jelvárásukban nem képesek meghallani az Isten szeretetének valóságos jelét: Jézus tanítását!

Jézus a tanítását illető általános értetlenség, valamint a farizeusok Jézus halálát elhatározó szándékára mintegy féléves önkéntes száműzetésbe vonul tanítványaival, és elhagyva Izrael földjét „*Tírosz és Szidón vidékére vonult vissza,*” (Mt. 15-21.)

Jézus csöndet szeretne maga körül, hogy újragondolja „küldésének” további lehetőségeit, feladatának teljesítését, ezért elhagyja Izraelt és a Főníciai Tírosz és Szidón vidékére vonul vissza, Názárettől mintegy háromnapos járóföldre északra.

Jézus fel akarja készíteni a tanítványait a további történésekre. Jézus csak a tanítványaival akar foglalkozni, mivel jól látja küldetésének szükségszerű végkifejletét. Jézus csak a tizenkettővel akar foglalkozni, és ezalatt nem akar gyógyítani, csak tanítani.

Jézus nyilvános működésének két éve alatt megtapasztalta azt, hogy Izrael vezetőinek, főpapjainak, írástudóinak még az Isten Fia tanítására is süket a füle. Izrael gyermekeinek a szíve Mózes törvényeinek a betartásával és betartatásával van tele.

Hagyomány és Törvény!

Jézus ígéje nem tud áthatolni ezen a két, szív köré emelt kőfalon. Nem képes áthatolni rajta az Igazság világosságának a fénye, az Isten Igéjének a hangja. Ennek tudható be az, hogy soha seholy sem hangzik el Jézus felé az a kérdés, hogy: Uram, taníts bennünket!

Az elhangzik viszont, hogy: mentsd meg a lányom, - tedd meg, hogy lássak, - van rá hatalmad, hogy megtisztíts engem, és a gyógyulásért esedezők sorának nincs vége.

A tanításra, az örömhír hirdetésre senki sem kíváncsi! Olyannyira nem kíváncsi, hogy ha megdöbbenő és érthetetlen gondolatokkal találkoznak, akkor sem kérdeznek, hanem hátat fordítanak!

Ha nincs gyógyítás, ha nincs kenyérszaporítás, ha nincs hadbavonulás, ha Jézus nem olyan amilyenek a Messiást várják, akkor otthagyják!

Jézust a visszavonulását megelőzően, az emberek örült hisztériája, a betegségüktől megszabadulni vágyó emberek kétségbeesett kapaszkodásaként vette körül. Akár hitetlenkedve, akár reménykedve, de mindenhol mint gyógyítóról beszéltek róla. Természetesen az Izraelt körülvevő országokban is elterjedt a gyógyító híre. A pogány népeknél sem mint Tanító, hanem mint gyógyító keltett feltűnést. Jézus személye amúgy is feltűnő jelenség lehetett, a Torini lepel vizsgálatából megállapított 187 cm-es magasságával. Jó fejfel magasodhatott ki a kétezer évvel ezelőtt élt, a mai átlagnál jóval alacsonyabb emberek közül. Mindezen túl még nagyobb feltűnést keltett ha megszólalt, ha tanított „*mert úgy tanította őket, mint akinek (telj)hatalma (felhatalmazása) van és nem úgy, mint az írástudók.*” (Mt. 7-29.)

Ezek után Jézus ha csöndet és nyugalmat akart maga és tanítványai körül, akkor bizony el kellett hagynia Izraelt. Sőt, nagy valószínűséggel a pogány vidékeken is kerülnie kellett a lakott településeket, városokat.

Jézust mégis megismerik! Megismerik a gyógyító rabbit!

Egy kánaáni, pogány vidékről származó asszony megy utána, s kiabál Jézus után segítségért, aki épp úton volt tanítványaival. Nem elég, hogy kiabálásával a lánya meggyógyításának kérésével hívja fel az emberek figyelmét Jézusra, hanem ráadásul pogány nő léte, tiltott módon egy zsidó embert szólít meg!

Jézust az útjai során korábban nem befolyásolta az, ha pogány emberrel került kapcsolatba.

Így amikor Jézus vizet kér Jákob kútjánál a szamáriai asszonytól, és beszélgetésük eredményeképp náluk marad két napig. (Jn. 4-10,...41.)

Vagy amikor minden fenntartás nélkül űzi ki a légiónyi démont Jézus a gadarai megszállottból nem törődve azzal, hogy a pogánynak számító vidéken pogány emberekkel kerül kapcsolatba.

Jelen esetünkben a tanítványok már magától értetődő módon, megbotránkozás nélkül szólnak a Mesternek, hogy csináljon már valamit, mert ez a nő nem hagyja abba az utánuk való kiabálást, nem törődve azzal, hogy minden úton járó figyelmét felhívja rájuk.

Tírosztól mintegy 12 kilométernyire fekszik az a Kána városa, ahonnan az asszony jött. Ez a pogánynak számító asszony Jézust, Uramnak és Dávid fiának nevezi, ahogy kétségbeesésében Jézus után kiált. Jézust Uramnak, Dávid fiának csak a tanítványai és azok szólították, akik gyógyulásukat remélték Tőle! (Mt. 9-27, Mt. 8-6, Mt. 8-2.) Annak ellenére szólították Jézust így, hogy tudták: az Isten Fíának, a Messiásnak, az Üdvözítőnek, Dávid házából kell megszületnie – mintegy azonosítva ezzel Jézust a Messiással -. Ezt az asszonyt, Jézus démont űző és gyógyító híre meggyőzte arról, hogy egyedül Ő képes megszabadítani a lányát gyötrő gonosz szellemtől.

Ez az asszony elhitte, hogy a Jézusban levő Szellem képes parancsolni a lányát birtokló gonosz szellemnek!

Ez az asszony a lányát szerető és gyógyítást remélő igyekeztében nem törődik sem a zsidó hagyománnyal, a tekintélytisztelettel vagy más formasággal. Úgy kiabál Jézus után ahogy csak kifér a torkán.

A tanítványok nyilván nem tudják mire vélni Jézus magatartását, mellyel hallgatásba burkolózik és szólak neki: „*bocsásd el őt, mert kiabál utánunk.*” (Mt. 15-23.)

Jézus meglepő módon fogalmazza meg az asszony kérésétől való elhatárolódását: „*küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.*” (Mt. 15-24.)

Ezzel Jézus a küldetése átgondolását követően, meghúzza a jelenben és a jövőben a tevékenységi körének a határát, Izrael népét és ezen belül a tanítványait helyezve a középpontba.

A pogány kánaáni asszony nem hagyja magát! Nem hagyja kihunyni az egyetlen létező reménysugarat, akiről meg van győződve, hogy képes meggyógyítani a démontól gyötört leányát.

Tudja, ha lemond a kéréséről a lányáról mond le! Ez az asszony a Messiást látja maga előtt és nem törődik bele az elutasításba azzal, hogy: **Uram, legyen meg a Te akaratod!**

Ez az asszony Jézus elé áll és leborul a lábai előtt. Ő is jól tudja azt, amit a „Hang” Jézusa így tanít, hogy vagy leborulsz, vagy kiborulsz! A kánaáni asszony kétségbeesésében, kitartásában másodszor is Jézushoz fordul: „*Uram, segíts meg!*” (Mt. 15-25.)

Segíts meg! Mert ha a lányomon segítesz, rajtam segítesz!

Jézus hajthatatlannak tűnik, és másodszor is elutasítja a gyógyítás kérését. A gonosz démon kiűzését. Jézus bizonyosan fájlalja az asszony s a lánya szenvedését, mégsem hajlandó eltérni attól a magatartástól, amit jövőbeni feladatoként oly egyértelműen határozott meg. Jézus előtt tisztán áll mit kell tennie, mire kell koncentrálnia, mire kell a hátralevő idejét felhasználnia. Meglátta, elfogadta és tenni akarja!

Ha Jézus most szó nélkül megteszi azt, amit az asszony kér, akkor újból megrohanják Őt az emberek a betegségeikkel, elvéve az időt attól, hogy tanítványait felkészítse lelkükben az elkövetkezendőkre.

Jézus szeretné, ha ez az asszony megértené elutasításának az indítékát, ezért az asszony és leánya szenvedése feletti együttérzését Jézus kedveskedő de elutasító szavakba önti:

„*nem szép ha elveszik a gyermekek kenyerét és odadobják a kiskutyáknak,*” (Mt. 15-26.).

Jézus „kiskutyáknak” szóló megnevezése kimondottan kedveskedőnek számított ahhoz képest, ahogy a zsidók a szamáriaiakat, a pogányokat kutyába se vették.

Gyűlölködésük a goj népek, a tisztátalan emberek iránt nem ismert határt. Belső gyűlölködéseikre jellemző volt, hogy a Júda-beliek lekicsinyelték a Galiela-belieket, a farizeusok a zélótákat, a saduceusok a farizeusokat s mindannyiukat az esszenusok. A született zsidók gyűlölték a zsidó hitre tért pogányokat, és mindannyian gyűlölték a pogányokat!

Jézus kedveskedő, de elutasító szavaira nem sértődött, nem bántódott meg az asszony, Mint azok a törvénytudók, akik Jézus szemére vetik a rájuk mondott szembesítő szavait: „*Tanítómester, amikor ezeket mondod, minket is megbántasz.*” (Lk. 11-45.)

Ez a kánaáni asszony szó nélkül elfogadta azt a státuszt, azt a jelzőt, amivel Jézus illette. Elfogadta azt a helyet az asztalnál, amit Jézus jelölt meg neki. Annál az asztalnál, ahol „*ha meghívják, menj és telepedj le az utolsó helyre,*” (Lk. 14-10.)

Ez a pogány asszony nem akar Jézus asztalánál helyet foglalni, hanem megelégszik a kiskutya helyével az asztal mellett, s nem vár nagyobb falatot az Úr asztaláról mint ami morzsaként lehull arról.

Ez az asztal jelenleg a Jézussal együtt járó tanítványoknak van terítve. Nem szép, ha erről az asztalról „*elveszik a gyermekek kenyerét*” (Mt. 15-26.)

A tanítványok azok a gyermekek akiket Jézus az Igéjével akar táplálni, hiszen nekik adatott tudni az Isten Országá titkait. Ők azok, akiket gyermekeként vár az Isten Országába mert : „*Ámen, mondom nektek, hogyha nem változtok (fordultok) és nem lesztek olyanok (ká) mint a (kis)gyermekek, (egyáltalán) nem mentek be az Egek (Istenének) a Királyságába,*” (Mt. 18-3.).

A kánaáni asszony nem vitatkozik, nem mond ellent Jézusnak! Nem törődik azzal, hogy nincs még helye az asztalnál. Csak azzal törődik, hogy az asztal közelében lehessen. Ennek az asszonynak a magatartására pontosan ráilleszhető Jézus Igéje: „*mindenki, aki magát felmagasztalja, azt megalázzák majd, aki pedig megalázza magát, felmagasztalják.*” (Lk. 18-14.)

Jézus ott áll a kánaáni asszonnal szemben és elcsodálkozik a pogány asszony hitén. Azon a hitén, amellyel elvitatja az Isten látásmódját, amelyben csak Izrael elveszett juhait akarja meglátni és önmagával elhalmozni. Az asszony hitére a testben élő Ige nem tud mást mondani mint azt, hogy: **legyen meg a te akaratod!**

Jézus a hátralevő idejében csak Izrael gyermekei felé fordul. Nem tagadja meg Izrael gyermekeitől sem a gyógyulást, sem a könyörületet. Önkéntes száműzetéséből való visszatérését követően egy dadogós és süket embert gyógyít meg. (Mk. 7-32.) Máté evangéliumában pedig mintegy négyezer embert vendégel meg a késő estébe nyúló tanítását követően.

Az Isten Országában Jézus így várja mindazokat, akik képesek végigvirrasztani megjövételét és „*asztalhoz telepíti őket és odamegy hogy felszolgáljon nekik*” (Lk. 12-37.)

Jézus nemcsak a tanítványoknak terített asztalt, hanem ehhez az asztalhoz várja Izrael elveszett népét is. Várja, hogy felszolgálja Önmagát „*ez az égből szállt kenyér, hogy az ember egyék belőle, (ne) hogy meghaljon.*” (Jn. 6-50.)

Jézus hiába terít asztalt, hiába övezi magát körül, hiába kész felszolgálni az élet kenyérében Önmaga Igéjét. Jézus étele, az Isten testet öltött Igéje még nem kell Izraelnek!

De „*Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból (karámból) valók, azokat is nekem kell vezetnem, hallgatni is fognak az én hangomra és lesz egy nyáj, egy pásztor.*” (Jn. 10-16.) mondja Jézus!

Hallgatnak Jézus hangjára mint a kánaáni asszony, a római százados és a többi hittel bíró pogány és „*eljönnek keletről és nyugatról, északról és délről és asztalhoz telepednek az Isten Királyságában,*”(Lk. 13-29.)

Jézus asztalhoz telepíti királyságában azt, aki pogány asszony létére megelégedett a Jézus terítette asztról lehullott morzsákkal.

A pogány emberek Jézus felé való nyitottsága és hite így válik bevezetőül, Jézus tanítványainak szóló azon felszólításának melyben feladatul adta nekik: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá (tanítsatok) minden nemzetet,*” (Mt. 28-19.)

Petivel 22 éves korában találkoztam. Kommunikációját csak a családja értette, etetni és pelenkázni kellett, mert egyéves korában agyhártyagyulladást kapott.

Peti

Nem tudom, akartad-e,
De odajöttél hozzám.
Ahogy az elkerített járóka szélén
Álltam csendben, álltam némán.

Csak néhány perc,
Mi megmaradt örökre,
Egy-kettő, egy-kettő,
Matat a mutató előre, előre.

Szemedben barna szomorúság,
Mélye ismeretlen,
Mint távoli csillagtűz
Ég időtlen végtelenben.

Az néz így reménytelen,
Ki kiáltana, ha tudna.
Karod a karomon,
Talán csak én voltam elárvulva.

Peti! A látszat csal.
A betegek mi vagyunk!
Az egészség örült mámorában
Éjmocsárba fulladunk!

Az ember csak gép lett,
Programozható ítélet.
Szája a mocskot járja,
Féregpuha lágy masszába.
Kígyómarta nemzedék,
Törött üveg szanaszét.
Sikoly mi átható,
Vérvágyának átadó.

Hazugság, érdek, önző öröm,
Föld, mibe tíz újjal kapaszkodik a köröm.
Csak élni, csak élni hagyjanak
Mennyben az angyalok
Éj mélyén alszanak.

Peti! Te tudtad mindezt,
Hogy idemenekültél?
Légtönnyű karoddal
Mintha igent is intenél.

Hogy bírná másképp a lélek?
A gyengédre teremtett,
Finom lágyvonású,
Szelídre szeretett.

Hogy bírná a szép szív?
A lendülve áradó,
Dallammal átszövött
Fényfehért sugárzó.

Peti! Talán megértelek,
S köszönök mindent,
Hogy kezéd a kezemen
Bíztatón megpihent.

Lehet, hogy látod is
A megértő Istent,
Szelíden vigyázva élédmegy,
És csendre int, itt bent.

Az üres szoba

Máté 12-43,44,45,

43. „Amikor a tisztátalan szellem kimegy az emberből víztelen helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál,

44. ekkor mondja: *visszatérek ahonnan kijöttem, (elhagyott) házamba és amikor odaérve üresen, kisöpörve és feldiszítve találja,*

45. akkor elmegy, maga mellé vesz hét más (fajta) szellemet, magánál gonoszabbakat és betérnek és ott laknak és ennek az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Így jár e gonosz nemzedék is.”

Rengeteg ember meggyógyítása van már Jézus háta mögött, amikor odahoznak hozzá egy vak, és süket embert. Máté evangéliuma így írja: „*egy vak és süketnéma démontól megszállottat,*” (Mt. 12-22.)

Minden zsidó aki a Törvényt ismerte, jól tudta, hogy a süketnéma vak embert csak a Messiás tudja meggyógyítani.

Az embernek nincs hatalma a démonok fölött „*és nincs üdvösség (megmentés, megtartás) senki másban, mert nincs is másféle név az ég alatt, amely adatott az emberek között, amelyben üdvözülnünk (megmentenünk, megtartanunk) kell.*” (Ap. Csel. 4-12.) mint Jézus Krisztus.

Jézus neve azt jelenti: Üdvözítő!

Az üdvözítő azt jelenti: Megszabadító. A sátán rabságából való megszabadító!

Mivel az embernek nincs hatalma a gonosz szellemek fölött, ezért Jézus felruhazza a tanítványait hatalommal és így küldi őket: „*A gyengélkedőket (gyógy)kezeljétek, a halottakat keltsétek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzétek ki.*” (Mt. 10-8.)

Az ember mindezt képtelen a saját erejéből megtenni, mert „*embereknél (emberek mellé állva) ez lehetetlen, de Istennél (Isten mellé állva) mindez lehetséges.*” (Mt. 19-26.)

Az embernek önerejéből lehetetlen az üdvözülés, vagyis a gonosztól való megszabadulás. Ahhoz, hogy az ember megszabaduljon a gonosz szellemek befolyásától, a megszabadítónak Jézusnak kell megjelennie az ember életében, hitében, szeretetében.

Minden felkent pap, minden egyházi ember, legyen az esperes, bíboros vagy pápa, Jézusra hivatkozva, Jézus jelenlétét kérve, Jézus igéjét idézve vállalkozik csak démonűzésre, mert „*bármit kértek az Atyától, megadja nektek az én nevemben.,*” (Jn. 16-23.)

Jól tudják, hogy a démon nem az ő szavukra, hanem Jézus jelenlétére megy ki az emberből mert azt is tudják, hogy nincs olyan ember a földön akiben az ördögnek ne lenne valamije.

Izrael hitének világában az ember betegségeit, a gonosz démonok jelenléte, az általuk való megszállottság eredményezte. Nemcsak a pszichikai betegségek eredete a démoni megszállottság, hanem a sükettség és vakság is. A betegségek okának ezt a valóságát Jézus is megerősíti, amikor az eléhozott süketnéma vakot meggyógyítja, úgy, hogy az „*megszólalt, látott is.*” (Mt. 12-22.)

Ennek hallatára a farizeusok egyértelműen démonúzésről beszélnek: „*ez csak Belzebubnak, a démonok fejedelmének nevében (fejedelme által) űzi (haj(i)tja) ki a démonokat.*” (Mt. 12-24.)

A démonúzés tevékenységével kapcsolatban Jézus csak a Neki tulajdonított démont űző hatalom lényege ellen tiltakozik.: „*Ha én Belzebub segítségével(által) űzöm (haj(i)tom) ki a démonokat,*” (Mt. 12-27.)

Élesen tiltakozik: „*Ha én Belzebub segítségével (által) űzöm (haj(i)tom) ki a démonokat, a ti fiaitok ki(nek a segítségével)vel űzik ki?*” (Mt. 12-27.)

Jézusnak ebből a mondatából az olvasható ki, hogy a főpapok, írástudók és farizeusok is foglalkoztak démonúzéssel, gyógyítással.

Ahhoz, hogy ezt meg tudják tenni, tudniuk kellett a megszálló démon nevét.

Adott esetben Jézus is megkérdezi a gadarai embert megszálló démontól azt, hogy: „*mi a neved?*” (Mk. 5-9.)

A papok és írástudók a démon nevének ismeretében tudtak parancsolni a démonoknak.

Kivéve, ha a beteg ember süket, néma és vak is volt. A beteg ember ebben az állapotában nem volt képes meghallani a név ismeretére szóló kérdést. Leírhatták volna, hogy válaszolni tudjon, ha nem lett volna vak és néma. Egyszóval, mindenféle kapcsolatteremtési kísérlet ennél az embernél teljes kudarcra volt ítélve.

Ezt a beteg embert, csak az Isten Fia tudta lelkében megszólítani, csak a Messiás tudott rajta segíteni. Jézus a tömeg ámulatára meggyógyítja a vak süketnémát „*úgyhogy az megszólalt, látott is.*” (Mt. 12-22.)

Izrael vezetői, az írástudók és farizeusok nem akarnak hinni a szemeiknek és nem akarnak hinni a füleiknek. Nem akarják meglátni azt, hogy Jézus meggyógyította a vak és süketnéma embert. A Messiás látás viszonylatában vakokká és süketekké válnak.

Némákká nem válnak mert a gonosz szívük bőségéből szól a szájuk. (Mt. 12-34.)

Gonoszsággal telt szívükből képtelenek meglátni, kimondani azt, hogy Jézus az Isten Szellemével űzi ki a beteg emberekből a démonokat.

Gonoszságuk csak gonoszságot képes feltételezni, s a legfelsőbb gonosz Belzebub erejével vádolni azt, aki a Törvény előírását megszegve képes szombaton gyógyítani!

Képes a farizeusok és írástudók törvényt betartása ellen szegülni.

Képes őket nyilvánosan porvokálni.

A farizeusok nem merik Jézust a tömeg előtt nyíltan megvádolni, hiszen a tömeg még szájtátva áll és bámul. Látogatják: „*csak nem ez a Dávid fia?*” (Mt. 12-23.)

Igen, mert a tömeg számára a történetekre más magyarázat nem lehet!

Jézus nem fél a farizeusok gonoszságától, nem fél a gyűlölködésüktől, és világgá kiáltja azt, amit azok a szívükben fontolgatnak. Kimondja azt amit a farizeusok félnek kimondani! Nem Jézus, hanem a tömeg miatt. Jézus pontosan tudja, ha most és itt nem válaszol a farizeusok szívében levő vádakra, akkor bizony gátlástalanul vádolják majd ha elmegy. Jézus kifordítja a farizeusok szívének a tartalmát mintegy gonoszsággal teli zsákot, és tiszta logikával mutat rá gondolataik ellentmondást hordozó tarthatatlanságára:

„*ha a sátán a sátánt űzi ki (kihaj(i)tja), önmagával hasonlott meg,*” (Mt. 12-26.) eléjük állítva az el nem hihetőt, a meg nem láthatót, az Isten munkáját: „*de ha én Isten Szellemével űzöm (haj(i)tom) ki a démonokat, akkor érkezett hozzátok az Isten Királysága.*” (Mt. 12-28).

Jézus az Isten erejében, hatalmában a „*rajta maradt*” (Jn. 1-32.) Szent Szellem birtokában gyógyítja a betegeket, űzi ki belőlük a démonokat, míg Izrael Jézusra vak lelki vezetői csak káromolni képesek e csodák forrását. Képesek káromolni a Szent Lélek munkáját, a Szent Szellem kiáradását! Képesek káromolni az előttük álló Isten Országát.

Erre a megátalkodottságra, erre a tudatos vakságra, erre az Istent tagadásra Jézusnak nincs más szava mint az, hogy: „*minden bűn (vétek) és káromlás bocsánatot nyer, de a Szellem káromlása nem nyer bocsánatot,*” (Mt. 12-31.)

Nem! Nem az Isten irgalmatlansága miatt, hanem Izrael vallási vezetőinek bűnben maradása miatt. Törvényt és hatalomféltésük miatt. A szívük gonoszsága miatt!

Jézusnak nincs más szava erre mint az, hogy a nevükön szólítsa őket: „*Viperák fajzata!*” (Mt. 12-34.). Izrael vallási vezetőiről Jézus azt állítja az őket hallgató tömeg előtt, hogy: „*gonoszok vagytok*” (Mt. 12-34.)

Példázattal is szolgál Jézus a farizeusoknak is és a tömegnek is: „*Amikor a tisztátalan szellem kimegy az embertől víztelen helyeken bolyong, nyugalmat keres de nem talál,*” (Mt. 12-43.). Ez a tisztátalan szellem természetesen nem magától ment ki az emberből, hanem Jézus parancsára. Ugyanúgy, ahogy a gadarai megszállott esetében, aki mikor meglátva Jézust, eléfut és leborul előtte: „*mi dolgunk van egymással Jézus, a magasságos Istennek Fia?*” (Mk. 5-7.). A gadarai megszállottban levő gonosz démonok felismerik Jézusban a magasságos Istennek a Fiát! Izrael szellemi vezetői meg nem ismerik fel! Pedig tanítása és cselekedetei kapcsán Jézus nekik is mondja, hogy: „*aki abból a vízből iszik, amelyek én adok neki, többé nem szomjazik meg a világekorszakokon át, hanem az a víz, amelyet én adok neki, benne oly víznek forrásává válik, amely világekorszakra szóló életbe szökellik,*” (Jn. 4-14.)

„*ezt pedig a Szellemről mondta, amelyet kapnak majd a Benne hívők,*” (Jn. 7-39.)

Aki pedig nem hisz Benne, az víztelen helyeken, az Isten Lelke nélküli helyeken, szomjasan fog bolyongani, kereve a forrást, de nem találja! Keresi, de nincs rá szeme és nincs rá szíve!

„*Senki sem szolgálhat két úrnak,*” (Mt. 6-24.) mondja Jézus. Az lakik a szívedben, akit szolgálasz, mert „*ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is*”. (Lk. 12-34.)

Jézus jelenléte kiűzte, kisöpörte Izrael gyermekeiből a gonosz démonokat. Természetesen csak azokból, akik gyógyulni akartak. Azokból, akik megszabadulni akartak a régi úrtól, a gonosztól.

Minden ház, minden szoba arra való, hogy lakjanak benne. Minden ember annak adja a lelkét, akit szolgálni akar. Sem az Isten, sem a gonosz nem képes elvenni az ember lelkét! Minden ember, mint erkölcsi lény a lelkét csak odaadni képes. Adni annak, akit urának, lelke szobája lakójának ismer el.

Amíg uralkodni akar az ember és nem szolgálni, addig a sátánnak adja a lelkét, így az uralkodik rajta. Az embernek emberen való uralkodása, az embernek nem természetes állapota, hiszen az Isten nem az emberre teremtette az embert, hanem Önmagára.

A szeretet-szolgalat lelkére. Minden természetellenes állapot előbb-utóbb szenvedéssel jár, akár arról van szó aki uralkodik, akár arról akin uralkodnak. Minden embert az önmagának okozott szenvedésének fájdalma fogja rávezetni arra, hogy a múlandó és önzést megvalósító értékek nem boldogítják. Nem adnak végleges megoldást a létezés értelmes megélésére. Ennek tudatában mondta Jézus azt, hogy: „*mindeneket magamhoz vonzok.*” (Jn. 12-32.). Jézus szeretete mindenhol ható, mindent létben tartó, mindenkit, mint a mágnes Önmagához vonzó.

Az örökkévalóság végtelenbe nyúló folyamában egyszer mindenki beszáll abba a csónakba önmaga akaratából, amelyik a forrás felé tart.

Ez azzal jár, hogy neki is eveznie kell, keményen, kitartóan és állhatatosan.

Ez az ember már Jézusnak adta a lelkét és az Isten lelke költözött a szobájába. Ennek az embernek nem maradt üresen a szobája. Nem maradt lakatlan a lelke. Ez az ember rálátva az uralkodás embertelenségére, a szolgalat lelkét választotta. Aki viszont szolgálja az Istent (az emberben) azt az Isten is szolgálja! Így aztán a csónakban ülő ember hamar rájön arra, hogy már nem egyedül, hanem Jézussal együtt evez. Megtapasztalja azt, hogy milyen is együtt dolgozni Jézussal, miközben haladnak a Forrás felé.

Ilyen volt a gadarai ember is, akinek Jézus légiónyi démont kiparancsolása után, megjött az esze! Akik ismerték meg is lepődtek azon, hogy: „*ott ül felöltözve és eszénél van;*” (Mk. 5-15.). Annyira eszénél van, hogy kéri Jézust, hogy Vele mehessen.

Pedig samaritánus, a Tíz városból való pogánynak számító volt az istenadta!

Aki meg zsidó volt, tanítvány volt az nem akart Vele maradni! Annak fontosabb volt az, hogy eltemesse az apját, mint megismerni a Messiást. Ez a tanítvány még nem az Isten Lelkével akarta lecserélni a szíve szobájának az urát. (Mt. 8-21.).

Jézus jelenléte Izraelben a gonosztól való megszabadítás munkájával járt.

Betelt az idő és eljött az az óra, amikor a szövetség népének lelki vezetői és a szövetség népének tagjai dönthetnek arról, hogy ki lakozzék bennük. Jézus nem tesz mást, mint áll az ajtónk előtt és kopogtat. Soha, soha nem tenné meg azt, hogy akaratunk és látásunk ellenére nyitná ki az ajtónkat és jönne be a szobánkba erőszakkal. Lelkünknek ezt az ajtaját nekünk kell kinyitnunk, nekünk kell kitárnunk ezt az ajtót és beengedni azt, akit szívünk és lelkünk akaratából Úrként akarunk elfogadni. Akinek szállást adunk magunkban.

Kinyitjuk az ajtónkat és beengedjük a szobánkba azt, aki Isten létére anyagtestben vállalt életet azért, hogy minden ember szívének ajtaján kopogtatva felkínálja Önmagát, az Isten Országát! Minden ember ajtaja előtt ott házal az Isten Fia, hogy „*ha valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi (és) az Atya is szereti őt, és hozzá megyünk és maradandó lakást (készítünk) nála*” (Jn. 11-23.).

Határtalanul boldog minden ember, akit Jézus megszabadított a démonoktól. Határtalanul boldogok a megszabadítottak hozzátartozói is, a betegségükből kigyógyultak is!

Csak nem tudják mire vélni mindezt. Nem tudják a démonokat kidobóban, a betegségeket megszüntetőben meglátni az Isten Fiát. Eltakarja szemüket a farizeusoktól és írástudóktól kapott szemellenzőik.

A megszabadulás, a gyógyulás ténye vitathatatlan.

Az öröm, az ünnep leírhatatlan!

Jézus valósága meg megláthatatlan, pedig tudhatnák, hogy csak az tudja kiűzni a démonokat az emberből, aki erősebb a démonoknál.

Ez pedig maga az Isten!

Tudhatnák, ha a démonok fejedelme üzné ki az emberből a saját szolgáit, akkor saját lényegét tagadná meg! Csak az támad önmagára, akinek megbomlott az értelme, elment a maradék esze!

Mindennek ellenére a farizeusok a Törvényt tudók, az írástudók Izrael népének szellemi vezetői nem képesek meglátni Jézusban az Isten Fiát. Szellemi vakságuk és szellemi sükettségük úgy tette kérgessé a szívüket, hogy közben elfelejtették az emberségüket. Nem látnak és nem hallanak mást, mint a hagyományt, valamint a Törvény és próféták rendelkezéseit. Nem látnak mást, mint betűt, írást és paragrafust. Vakok a látásra, süketek az igére, de készek a büntetésre, a Törvény betartására és betartatására.

Az Egek Királysága (Jézus) munkásként fogadta fel szőlőjébe Izrael szellemi vezetőit.

A fizetségben is megegyezett velük. Egy dénárban. (Mt. 20-1,2.)

Sem a fizetség, sem az Isten szőlőjében való munkálkodás nem volt képes megváltoztatni ezeknek az embereknek a szívét. Sőt, teljesen nyilvánvalóvá vált az az aljas és nyomorult szándékuk, hogy birtokba vegyék az Isten szőlőjét. A példabeszéd szerint ennek érdekében képesek voltak megölni a Gazda Fiát, mert úgy gondolták, így örökölhetik a birtokát!

Jézus pontosan látja Izrael szellemi vezetőinek a gonoszságát. Jézusnak, a Hangban megfogalmazott tanítása szerint, a legnagyobb ördögnek, a vallásosság ördögének, a farizeusokban, írástudókban és főpapokban való munkáját.

Izrael szellemi vezetői törésre viszik a dolgot. Jézusban az Atya szellemét, a Szent Szellemet a sátán szellemének mondják!

A Jézuson levő Szent Szellemet az ördög lelkével azonosítják!

Belzebubnak mondják az Atyát!

Gonosznak a jót, törvénytelennek a szeretetet, halálnak az életet!

Pattanásig feszül a viszony Jézus és a farizeusok, valamint a velük egyetértő írástudók és szaduceusok között. Az Isten Fia nem hajlandó betartani a Törvény betűit. Nem hajlandó cselekedeteit a hagyományokhoz igazítani. Nem hajlandó tekintettel lenni a törvénytudók, írástudók és farizeusok tekintélyére.

Minden látás kérdése – tanítja Jézus a Hangban – és Izrael szellemi vezetői nem akarnak látni, mert azt mondják, hogy látnak.

Jézusnak minderre nincs más szava, mint az, hogy „*Hagyjátok őket! Vak létükre, vakokat vezetnek*” (Mt. 15-14.).

Pedig: „*ítélet véget jöttem én e világba, hogy akik nem látnak, lássanak és akik látnak, vakok(ká) legyenek.*” (Mt. 15-14.).

Aki azt állítja ember létére, hogy ismeri az Istent, az bizony téved, mert: „*ismertek ugyan engem és tudjátok, honnan való vagyok, de én nem magamtól jöttem, hanem az, aki küldött engem való(igaz), akit ti nem ismertek,*” (Jn. 7-28.).

Ha Izrael szellemi vezetői az Istent ismernék, akkor Jézusban az Isten Fiát felismernék!

Felismernék Jézus Igéjében a világosságot!

Felismernék Jézusban a „*rajta maradt*” (Jn. 1-32.) Igazságot!

Ahol világosság van, onnan menekül a sötétség.

Ahol Igazság van, onnan menekül a hazugság.

Ahol Jézus jár, kiürülnek a gonosz által lakott szobák.

Kiürülnek és üresen is maradnak!

Addig maradnak üresen, amíg a víztelen helyeken nyugtalanul kóborló gonosz szellemnek eszébe nem jut, hogy visszamenve megnézzé mi van a régi jól belakott és jól berendezett otthonával? Legnagyobb meglepetésére üresen és a megszabadítás örömétől még

feldíszítve találja. Azt hiszi neki szól a díszítés (az öröm) és csak rá vár az üres szoba!

Visszarohan oda, ahol eddig járt és hívja a nálánál gonoszabbakat is. Azok meg jönnek!

Jönnek, nem kérdeznek és a szobába kopogás nélkül, hívás nélkül bemennek és

ott maradnak. Láthatatlan csápjaikkal jól megkapaszzkodnak. Ezek a gonosz szellemek nem tisztelik az ember szabadságkörét. Nem várják az ember invitálását. Egyszerűen betöltik az üres szobát.

A bűn a szeretet hiánya. Azt is mondhatnám, hogy a gonosz hiánygazdálkodást folytat.

Jézus több esetben az általa meggyógyított ember lelkére köti azt, hogy „*menj és nehogymég vétkezz.*” (Jn. 8-11.). Nehogy rosszabbul jársz, mint amitől megszabadultál.

Izrael testét nem a római megszállás, nem az idegen hatalom terhe gyötri, hanem az irgalmas embert szeretés lelkületének, az Isten ismeretének a hiánya. Nem a külső katonai hatalom a valóságos megszálló, hanem a belső gonosz.

Izrael lelki vezetői azzal, hogy sátánnak mondják az Istent, kimondják Jézus felett a halálos ítéletet! Nem látják, hogy ezzel, önmaguk felett mondanak ítéletet. A szellemi halál, a Szent Szellem elleni káromlás következményét!

Életet és halált jelentő súlya van Jézus testben való megszületésének, mert Jézus tanítása és munkálkodása döntéskényszer elé állít minden embert.

A kérdés: élet vagy halál?

Jézus vagy sátán?

Aki a sátán szolgájaként éli az életét az a megszállottság állapotában van, hiszen a szeretetre teremtett lelkét a gonosz állapotszerűen uralja.

Az az ember viszont, aki az emberré válás folyamatában Jézusban az Istenben látja a boldogsága és boldogulása forrását, az nem lehet megszállott, mert a szeretetben való lét, a Jézusban való cselekvés határtalan lehetősége számára, a szabadságot jelenti. A földön, a kísértések világában, az Istennek odaadott embert a gonosz csak kísértheti. Kísértheti, nem is eredménytelenül, de ahol Jézus az Úr ott előbb-utóbb mindig helyreáll a Rend!

Nem is eredménytelenül!

Bukott angyal

Fejem a földre hajtom,
A por ellepi szemem,
Az anyag szorosán zárja körbe
Földre feszített lelkem.

Fogam között homok csikorog,
A meleg arcomra verítékben ül,
Görcsös kezem markolja szavát,
Mi élni szólít legbelül.

Leszakadt szárnyaim helyén
Szivárvány szótt gondolat repít,
Az emlék reménybe burkolva vár,
Hullámhegyet, völgyet simít.

Az égi felhők megkönnyeznek,
Elmosva a hályog-homályt.
Szellem-szellők felemelnek
Kitárva a szív ajtaját.

Fény derül a mély bukásra,
A sáros angyal térdepel,
Víz tükrözi könnyes arcát,
S belül himnusz énekel:

Elindultam szép hazámból
Sírt a nap is felettem,
Azt hallottam én Istenem,
Nem feledtél el engem!

RADNÓTI

Halál az életen,
Vérvirág a havon,
Sötét égen süvít,
Dér jeges borzalom.

A menet lassan halad,
Időnként felbuknak,
Halálsikoly, a karmester beint
Puskatus ritmusnak.

A sárga csillag sarka
Mélyen beszakadva
Kabát mélyén gyűrött notesz
Rejtőzik alatta.

Édes Te még élsz, Kedves Te még vagy!
Kapaszkodom sután, szelíd gondolatba.
Álmomban még befészkelődsz,
Jégvirágtól fagyos, merev karjaimba.

Vérvirág a havon,
A költemény megszakad,
Mi teljességnek indult,
Csak töredék marad.

A nagy parancsolat

A 2004. július 18-án elhangzott prédikáció bővített változata
Lukács 10-25

25. *”és lám! egy törvénytudó felállt, hogy próbára tegye, és ezt mondta: Tanítómester, mit tegyek, hogy a (világ)korszakra szóló (aióni) élet részese legyek?”*

26. *Ő pedig így szólt hozzá: a törvényben mi van megírva? Hogyan (miképpen) olvasod?”*

27. *Az pedig így válaszolt: szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből, és egész erődből és egész gondolkodás(mód)odból és a legközelebbi embertársadat is, mint saját magadat.*

28. *Jézus ezt mondta neki: ezt tedd és élni fogsz.”*

Sokan hallgatják Jézust, miközben Jézusnak szinte folyamatos vitája van az írástudókkal és a farizeusokkal. Már nem azért kérdezik Jézust az írástudók, hogy messiási mivoltját vizsgálják. Törbe akarják csalni Jézust, mert szaván fogni nem tudják, igazolni meg nem akarják. Nem akarják, mert Jézus nem úgy magyarázza a Tórát, ahogy ők teszik. Jézus alighogy elnémítja a saducceusok rafinált kérdésbe burkolt szándékát, rögtön akad írástudó, aki kísértő kérdéssel áll Jézus elé.

Hátha megfogják!

Hátha rajtakapják egy téves válaszon! Hátha megszegyeníthetik a tömeg előtt!

Mit tartasz te a Törvény fő, nagy parancsolatának? Mit kell tennem, hogy éljek? - kérdezi Jézust egy törvénytudó.

Jézus nem hagyja magát provokálni, s visszakérdez: Te hogyan olvasod a Törvényt?

Az írástudó, lehet kicsit zavartan a visszakérdezéstől, de mondja a Tízparancsolat első törvényét: Szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből, és egész erődből és egész gondolkodásmódoodból!

Lukács az evangéliumában a törvénytudó szájába adja azt a folytatást, amit Máté és Márk Jézus ajkára ad.

Ez a Törvénytársítás a Jézus élete előtti időszakban teljesen ismeretlen volt. A Jézus előtti időszakban soha egyetlen próféta, rabbi vagy tanító sem párosította 5Mózes 6-5-ös ígerését 3 Mózes 19-18-as ígerésével:

5 Mózes 6-5

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”

3 Mózes 19-18

„szeressed felebarátodat, mint magadat.”

Jézusig soha egyetlen próféta sem avatta egyenrangúvá a mindenki által ismert főparancsal azt, amit Lukács evangéliumában így folytat a törvénytudó: *„és a legközelebbi embertársadat is, mint saját magadat!”* (Lk. 10-27.)

Jézus lakonikus egyszerűséggel csak annyit válaszol a törvénytudó kísértő kérdésére: *„helyesen válaszoltál, ezt tedd s élni fogsz!”* (Lk. 10-28.)

Máté és Márk evangéliumában célratörőbben van megfogalmazva az írástudó nagyparancsra vonatkozó próbatétele, amely annak magyarázatát célozza meg, mely szerint nem lehet a Törvényben kicsi és nagy törvény között különbséget tenni, mert előfordulhat, hogy így, a nagy érvénytelenné teszi a kisebbet!

Jézus, a Máté evangéliumában leírtak szerint, nem törődik mindezzel és anélkül, hogy bármely törvényt érvénytelenné tenne, rangsorol közöttük amikor azt mondja:
„E két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták” (Mt. 22-40.)

1993. február 13-át írunk, amikor Inárcson egy római katolikus plébánosban, az állam és az egyháza által meghurcolt papban, Dombi Feri bácsiban belülről, hallható módon megszólal Jézus Krisztus! Azt indítványozza, hogy beszélgessenek!

Az első megdöbbenést és párbeszédözönt követően, Jézus felkínálja a válaszait a Feri bácsihoz intézett, de Neki szóló levelek megválaszolása által.

Az elmúlt évek alatt majd ötezer levélíró több tízezer kérdésére válaszolt Jézus.

A Jézushoz címzett levelek ezrei arról tanúskodtak, hogy kortól, nemtől, egészségtől vagy betegségtől, szegénységtől vagy gazdagságtól függetlenül, minden ember tele van megozdatlan, átláthatatlan problémák halmazával. Ezáltal minden ember boldogtalanul éli az életét!

Ezek a megozdatlan és nyomasztó gondok kiterjednek az emberi élet minden területére.

Kiterjed a munkára, születésre – halálra, házasságra – párhiányra, ébrenlétre – álomra, szülő – gyermek kapcsolatra, betegségre, bűnre, vallásra és áldásra, szeretetre és hiányára, hitre és hitetlenségre, boldogságra és boldogtalanságra!

2004-et írunk. Így majd 2000 év telt el azóta, hogy Jézus elmondta és ránk hagyta az örömhírt, az Evangéliumokat! Ezalatt a 2000 év alatt rengeteg jézusinak mondott egyház alakult ki, mint például: a Római Katolikus, Református, az Evangélikus, a Szombatista, a Baptista, a Jehovista, a Mormon és az Adventista Egyház. Ennek ellenére az egyházakon belüli és az egyházakon kívüli hívők és nem hívők között szinte semmi különbség sem látható annak vonatkozásában, hogy az örök értékek birtoklása nélkül élik le az életüket. A boldogság birtoklása nélkül!

Előállt az a furcsa helyzet, hogy a boldog Istennek boldogtalanok a gyermekei!

Nagyon úgy néz ki, hogy az egyházakhoz tartozó hívek a vallásuktól, a vallásosságuktól, bizony nem lettek boldogabbak! 2000 év elteltével az örömhír még mindig nem tudta beteljesíteni a célját, mert Jézus szeretetének az igéje még nem ért el az ember szívéig, nem ért el az ember értelméig.

Nem ért el az akaratáig, és nem ért el a gondolkodásáig.

Akkor sem, ha számtalan teológus, tanító és gondolkodó magyarázta és magyarázza Jézust a történelem során.

Jézus személyét, a Jézushoz tartozást, minden vallás újból és újból keretbe foglalja, Törvénnyel szabályozza, hagyománnyal magyarázza és előírásokkal korlátozza.

Pedig a hívek, a gondolkodó és érző emberek nem szabályokat és törvényeket akarnak betartani, hanem boldogok akarnak lenni! A gondjaikra és kérdéseikre választ akarnak találni!

A kétezer évvel ezelőtt elhangzott tanítás szerint, boldogok a szerető Istenben önmagukat szegénynek megélők, boldogok a Jézusra vonatkozó kérdéseikre választ várók, boldogok a gondjaikból Jézussal kilábalni akarók, mert övék az Egek Királysága, övék Jézus Krisztus! Aki Jézusra vár, aki Jézustól választ vár, annak Jézus nem marad adósa. Jézusnak a Hang-ban megfogalmazott válaszai olyan megoldásokat kínálnak a kérdezők életproblémáira, amelyek nemcsak megoldások, hanem megoldásukban magukban rejtik a boldogság kulcsait is!

A levelekben leírt kérdésekre, Jézus a Hang-ban megfogalmazott válaszai ugyanazt kínálják megoldásként, amit Jézus 2000 évvel ezelőtt fogalmazott meg az életre jutás feltételeként.

Szeresd Uradat! Szeresd az Istent! Szeresd Jézus Krisztust! Ugyanazt kínálja Jézus, mint amit Izrael istene 3300 évvel ezelőtt mondott Mózesnek:

Szeresd az Urat teljes szívedből!

A történelem során minden vallás istene elvárta, megkövetelte az embertől az imádatot, a hódolatot és az engedelmességet. Akkor is ha bálványként, akkor is ha emberként istenítették. Gondoljunk csak Egyiptom fáraóira! Soha egyetlen történelmi vallás istene nem kért, és nem kívánt az embertől kizárólagos szeretetet, értelmi és érzelmi hovatartozást.

A szeretet kizárólagos igényét Isten és ember felé, elsőként Jézus fogalmazta meg az örömhírében. Jézus kérte az embertől először a szívéből való szeretetet! Nem a hódolatot, nem az oltárra tett áldozathozatalt, hanem a szeretetet. Azt a szeretetet, ahogy anya szereti a gyermekét, ahogy szerelmes a választottját, amely szeretetben Vele akarsz élni az életed!

Szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből!

Szellem az Isten és teremtménye az ember. Az önmaga szeretetére, önmaga boldogságára teremtett szellemi lény. Lelked és léted a szeretet teremtésének eredménye, hogy tudatosan meg tudj élni a forrás birtoklásából eredő boldogságot. Ez a szeretetet kérő Isten: Jézus Krisztus, a legtöbbet adja neked, és a legtöbbet várja tőled: önmagadat, a szeretetedet. Jézus a létezés problémáira nem kínál félmegoldásokat, hanem rád bízva lényének teljességét, hogy mindenki annyit merítsen belőle, amennyit csak képes.

Szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből és egész erődből!

Akarsz Jézust! Tegyéél erőfeszítéseket, és vállalj Érte áldozatot! Engedd el a félelmeidet! Ez feltétele annak, hogy erődöt Jézus erejéből merítsd.

A Hang-ban így fogalmaz Jézus: A hited, az Én erőm tebenned.

Ha hitemben erősödöm, az Isten ereje növekszik bennem, hogy egyre erősebben, egyre odaadottabban tudjam szeretni Öt!

Szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásmódodból!:

A történelem során először hangzik el a felszólítás a hitből élő ember felé, hogy gondolkodj! Higgy és gondolkodj, hogy szeretni tanulj!

Jézus megtette az első lépést, elhozta az Isten szeretetének örömhírét.

Jézus megtette a második lépést, elment, és elküldte Szent Lelkét.

Jézus megtette a harmadik lépést, és mennybemenetele után is közöttünk maradt az igéjében!

Közöttünk maradt Útként, Igazságként és Életként.

Most már rajtad a sor! Neked már nem kell mást tenned, mint elfogadnod és használnod azt, amit első kegyelemként kaptál a teremtő Istentől: a józan eszedet! Ezzel az Istentől kapott józan ésszel az ember képes megérteni, átlátni Jézus gondolkodásmódját. Képes megérteni és befogadni Jézus szeretetét. Persze mindez nem könnyű munka! Egész embert kívánó munka, amiről Jézus azt mondta: keskeny az út és nehezen járható, de aki ezen az úton jár, az az Ő kezét fogja.

Jézus ma sem mond mást, mint kétezer évvel ezelőtt, nevezetesen azt, hogy akkor oldod meg az életed, a problémáid, a boldogsághiányod, ha Őt helyezed az életed (látásod) középpontjába. Ha Jézus kerül az életedben arra az első helyre, ahol nincs második, akkor az Ő vezetésével, irányításával képes vagy megtanulni szeretni önmagad és embertársaid! Ezen keresztül megérted önmagad és embertársaid gondolkodását, cselekedeteit. Hálát tudsz adni mindazért, amitől korábban csak szenvedni voltál képes. Így alakul át az ember szíve, lelke, gondolkodásmódja, s merít erőt ahhoz, hogy az irgalmas szeretet járja át az élete minden pillanatát.

Ekkor már megértem azt, hogy nem akkor szeretem az Istent ha szeretem az embert, hanem, ha szeretem az Istent, akkor szeretni akarom az embert.

Szeretem a testvéreimet, a felebarátomat és szeretem az ellenségemet is úgy, ahogy Jézus szereti az Ő testvéreit, felebarátait és ellenségeit.

Ha az életem középpontjába Jézus kerül a gondolkodás átalakítás munkáján keresztül, akkor az életem eseményei igazolják azt, hogy nem az a szeretet boldogít amit kapok, hanem csak az a szeretet boldogít, amit adok. Így nem az lesz a döntő, hogy engem szeressenek, hanem az, hogy én szeressek. Nem az lesz a döntő, hogy mennyit, mikor és kinek adok, hanem az, hogy hallgatok-e a lelkiismeretem szavára vagy sem.

A lelkiismeretem hangja Jézus hangja, amely a másakra figyelő szeretetével arra fog ösztönözni, hogy azt tegyem a másikkal, amit szeretnék, hogy velem is tegyenek.

Mert így lesz béke a szívemben! Égi Béke a Földön!

Rejtőzködő

Van csend,
mely nem ismer csattanást,
lopva járó, szürkén szálló,
mocsár sűrű suttogást.

Itt megtörik minden csatazaj,
recsegő, ropogó,
haláltáncot kopogó,
szívfájdalmát sikoltó jaj!

Mint kínai nagy fal
állja kőútját a kinnak,
önzessel fertőzött,
vérrel szerző vágynak,
míg elhalkul minden,
és lassan, tétován
megül a fény a szempillán
túl, a tekintetben,
megélve kezdetet és véget,
szerelmet, harcot,
majd végül békességet.

A csend: csengő, csobogó,
virág kelyhét bódító
illattal hódító.
Lázasan lüktető,
szelíd álmod kergető
kék szárnyú suhogásban,
szép szavakat suttogásban
rejtőzködő holdvilág,
víz tükrén a szabadság!

Az idő eljárt felettem,
de szívemmel már sejtem,
tele rejtelemmel,
mit jelent megélni a csendet,
mely túlmutat minden létezőn,
messzi útról érkezőn,
és ha befelé nagyon figyelek,
a csend hangjára,
zenéjének dallamára,
tiszta víznek forrására,
élő Isten szép szavára,
néha ritkán, rálelek.

Ablak előtt

Az ablaknál álltam,
Az utcát néztem,
A hömpölygő tömegben
Magamat kerestem.

A forгатagba elmerengve,
Képzeletbe szédült szemem,
Örvényként húz, forгат, szédít,
Merítve játékba szívem.

Elképzeltem minden embert,
Alacsonyat, magost,
Testeset és csontsoványat,
Széleset és lapost.

Jól szituált polgárt, bölcsset,
Szomorú szemű ezret,
Sedre-sudra léha hölgyet,
Szökét, barnát és vöröset.

Vajon mit tennének?
Kettő közül, mit kínálok,
Kezemből ha vehetnének
Kíméletlen igazságot!

Egyikben arany, másikban Ige,
Tolong a tömeg,
Egymást tépi, zúzza,
Az aranyért mindenki, lelkét odaadja.

Kezemből kiverve
Igéd a köveken,
Csak könnyem tükre csillan
Az ablaküvegen.

A hamis sáfár tanulsága

Lk. 16-1...13

1. *szólt pedig a tanítványaihoz is: volt egy gazdag ember, akinek volt egy intézője, és bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát,*
2. *és elhívatta és ezt mondta neki: mit hallok felőled ? adj számot gondnokságodról (az intézőségedről), mert nem lehetsz többé intéző,*
3. *az intéző pedig ezt mondta magában: mitévő legyek, mivelhogy az uram elveszi az intézőséget tőlem, kapálni nem tudok, kéregetni szégyellek,*
4. *tudom, mit tegyek, hogy amikor elmozdítanak a gondnokságból, befogadjanak engem a házaikba,*
5. *és magához hívatta egyenként urának minden egyes adósát, és ezt mondta az elsőnek: mennyivel tartozol az én uramnak ?*
6. *az pedig ezt mondta: száz korsó (bátus) olajjal. Erre azt mondta neki: vedd az írásaidat, és ülj le gyorsan, írd ötvenet,*
7. *azután egy másiknak ezt mondta: te pedig mennyivel tartozol ? Az pedig ezt mondta: száz véka (kórus) búzával, erre ezt mondta neki: vedd az írásaidat, és írd nyolcvanot,*
8. *megdicsérte az úr az igaztalan intézőt, hogy megfontoltan járt el, mert ennek a (világ)korszaknak a fiai a maguk nemében megfontoltabbak mint a fény fiai.*
9. *Én is ezt mondom nektek: szerezzetek barátokat magatoknak az igaztalan mammonból, hogy amikor az elfogy, befogadjanak titeket a (világ)korszakra szóló sátorokba,*
10. *aki a kevésben hű (megbízható), az a sokban is hű, és aki a kevésben igaztalan, a sokban is igaztalan,*
11. *ha tehát az igaztalan mammonban nem voltatok hűek, az igazit (a valódit) ki bízza majd rátok ?*
12. *És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja nektek azt, ami a tiétek ?*
13. *egy háziszolga sem képes két úrnak szolgálni, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti, nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak,*
14. *hallották pedig mindezeket a farizeusok, akik (ezüst)pénzkedvelők voltak, és kicsúfolták Őt,*

Különös, szinte páratlan példabeszéddel találkozunk Lukács evangéliumában, mikor Jézus a hamis sáfár történetét mondja el a tanítványainak.

Ez a példabeszéd csak Lukács evangéliumában olvasható. Mi több a hamis sáfár történetét közvetlenül megelőző és azt követő példabeszéd is csak Lukácsnál található meg.

Három egymást követő történet, melynek középpontjában, ezt a kimondottan nehezen kibogozhatónak tűnő, hamis sáfárról szóló tanítást találjuk.

Az evangéliumok tartalmát közösségben tanulmányozó tíz év elteltével is csak azt tudom mondani, hogy szívet és értelmet, minden tekintetben megnyugtató magyarázathoz még nem jutottam.

Talán most!

Tapasztalataim szerint, az evangéliumok példabeszédeinek magyarázatánál, mindenki azt a vizsgálati módszert alkalmazta, miszerint a történeteket, többé-kevésbé egymástól elszigetelten, egymástól függetlenül helyezte nagytípus alá.

Ez a vizsgálati módszer az egyik példabeszédnél megállja a helyét, a másikonál meg nem. Jelen esetben szakítva a hagyományokkal, a három példabeszédet összefüggéseiben is vizsgáltam. Ennek az lett az eredménye, hogy a tékozló fiú, a hamis sáfár, Lázár és a gazdag ember példabeszéde számomra összefüggő, egymást kiegészítő és magyarázó egységet képez.

Témáját tekintve első olvasatra úgy tűnik nincs kapcsolat e három példabeszéd között.

Mondanivalóját illetően viszont határozottan felismerhető az építkezés szándéka.

Jézus a tékozló fiú történetét a tömegnek mondja, amelyben bemutatja Izrael gyermekeinek, a Törvény népének az Atya eddig nem ismert arcát. Bemutatja a megbocsájtó, irgalmas, szerető Istent, aki nem büntet, hanem hazavár!

Teszi ezt Jézus azzal a magabiztossággal, amelynek magyarázatát Máté 11-27-es igerésében találjuk meg, amikor Jézus az Atyával való kapcsolatáról így beszél: „senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú”.

Rengeteg ember hallgatja Jézust! Még ott ül az emberek arcán az ámulat, a nők szemében még ott csillognak a könnyek, Jézus tékozló fiúról szóló példabeszédének utolsó szavai hallatán: „*ez a testvéred halott volt, és életre kelt (megelevenedett), elveszett és megtaláltatott,*” (Lk. 15-32.)

Ekkor Jézus a tanítványaihoz fordulva folytatja a példabeszédben való tanítást. Arról nem szól a történet, hogy a tanítványok értették-e a példabeszédeket.

Megkérdezték-e a Mestert, mint korábban a magvető példázatánál (Mk. 4-10.), hogy hogyan értsék a történeteket?

A tanítás kibontása folyamán én azt a feltételezésemet kívánom igazolni, miszerint a tanítványok pontosan értették Jézus szavait.

Sőt! Nemcsak a tanítványok, hanem a példabeszédeket meghalló farizeusok is értették, akik Jézust, a hamis sáfár története végén kicsúfolták. Kicsúfolták azok, „*akik ezüstpénzkedvelők voltak*” (Lk. 16-14.)

Jézus egy olyan intező történetét kezdi el mondani, amelyet széles e világon, léptenyomon lehet ma is találni! Kétezer évvel ezelőtt is, teljesen természetesnek hatott az az alaphelyzet, amelyben egy gazdag birtokos intezője, nemtörődöm módon eltékozolja az ura vagyonát. Hasonló az alaphelyzet Jézus korábbi történetében, ahol egy vagyonos ember fiatalabb fia kéri ki az apja vagyonából a rá eső részét, majd elmegy egy távoli vidékre, és eltékozolja azt.

Mindkét történetben, a fiatalabbik fiú és az intező (sáfár) azt tékozolja el, ami nem az ő tevékenységéből született! Az egyik örökségül, a másik meg gondozásra, gyarapításra kapta.

Jézus történetében nem lehet véletlen, hogy a tékozló fiú a léha, feslett élet eredményeként éri el a teljes elszegényedésnek azt az állapotát, amelyben a reménytelenség és az emberi

irgalmatlanság következtében a biztos pusztulás vár rá!

Talán úgy lehetne jellemezni mindkét történet főszereplőjét, hogy felelőtlenül élték a világukat, nem gondolva a holnapra, a kezükre bízott vagyon megőrzésére, esetleg gyarapítására. Az intéző meggondolatlanságát, felelőtlenységét, könnyelműségét jellemezte az is, hogy a világban megszokottól eltérően, nem saját zsebre dolgozott. Ezen a téren a vámosok, mint például Máté vagy Zákeus, bizony-bizony például szolgálhattak volna neki.

Mégis mire költhette az intéző az ura vagyonát, ha a sajátját nem gyarapította?

A tékozló fiú történetében kaphatjuk meg erre a kérdésre a választ, mikor az idősebb fiú felrója apjának, hogy öccse „*a vagyonodat cédákkal falta fel,*” (Lk. 15-30.)

Így történhetett meg az, hogy amikor kiderült az intéző nemtörődömsége, a munkaadója vagyonának elherdálása, az intézőnek bizony azzal kellett számolnia, az elbocsátását követően, hogy semmije sem marad!

Szembesülnie kellett azzal a ténnyel, ha intézőként sehol sem alkalmazták, akkor bizony nyomorognia kell, mert elmondhatta magáról: „*kapálni nem tudok, kéregetni szégyellek*” (Lk. 16-3.)

Míg a tékozló fiú következetesen végigmegy a felelőtleniség szülte nincstelenség nyomorúságba vezető útján, addig az intéző úgymond észhez tér!

A tékozló fiú magatartásától teljesen eltérő módon tér észhez. Az utolsó pillanatban józanul átgondolja a helyzetét, és dörzsölt fickó létére rafinált megoldáshoz folyamodik. Az, hogy ura és gazdája vagyonát a saját szórakozására herdálta el, eddig sem okozott semmiféle lelkiismeretfurdalást a számára.

Mint ahogy elkergetésének, és nincstelenné válásának árnyékában sem látta erkölcsi akadályát annak, hogy jelenlegi munkaadóját tovább rövidítse vagyoni helyzetében.

Hirtelen ötlettől vezérelve a hamis intéző, meglepő megoldáshoz folyamodik. A történetet hallgatóknak oly ismerős földbérlői adósságok felét, negyedét, rövid úton-módon saját döntése alapján, elengedi az adósoknak. Tovább károsítja a munkaadóját, míg talán életében - bár szorultságából kifolyólag – először tesz jót a nyomorúságos helyzetben levő, adóssággal küszködő bérlőkkel. Olyan jót tesz velük, amit azok, még álmukban sem merészelnek gondolni. Bár hamissággal és hamisítással, de mégis elengedi az adósságuk egy jelentős részét.

A hamisítás nagyságát jelzi, hogy míg egyikük nagyjából 3700 liter olajjal adósa urának, addig az intéző ennek felét, mintegy 1800 liter olajat enged el. Hasonlóképp járt el azzal is, aki 3700 liter búzával tartozott az urának, és mintegy 750 liter búza adósságát engedte el.

Izraelben nem volt ismeretlen az adósságok elengedésének gondolata.

Mózes III-as könyvének 25. fejezetének 10-es ígérésében olvashatunk a minden 50. jubileumi évről, amelyben: „*kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez.*”

Móz. III. 25-39. „*Ha pedig elszegényedik melletted a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltatassad úgy mint rabszolgát.*”

Történetünkben mégsem hivatkozhatunk erre az 50 évenként bekövetkező jubileumi évre, mert Jézus sem hivatkozik erre, mintha az intéző, Mózes törvényének engedelmeskedett volna.

Ebben a példabeszédben nem csak a hamis intéző okoz meglepetést a számunkra! Furcsa ember ez a Jézus által elének állított gazda is! Amikor megtudja, hogy az intézője eltékozolja a vagyonát, nem a hatósághoz, nem a bírósághoz, nem a törvény őreihez folyamodik, hogy megfelelő módon büntessék meg, hanem csak annyit mond neki: „*nem lehetsz többé intéző,*” (Lk. 16-2.)

Sőt! Megdicséri, mikor az, az intézőségének utolsó pillanataiban tovább károsítja őt. Talán nem kell nagyon bizonygatnom azt, hogy ilyen földesúr, ilyen birtokos, nincs az egész földkerekségen. Mint ahogy olyan zsidó családfő sincs, aki a másodszülött fiának átadott vagyonrész eltékozlását követően, - még ha az tettét megbánva is - az atyai házba visszakullogó, lepusztult gyermekét tárt karokkal, díszes öltözéssel és pompás lakomával fogadná vissza.

Ilyen gazdag ember, ilyen birtokos, széles e földkerekségen nem található!

Ilyen csak az Isten lehet!

Az az Isten, aki a gyermekeit szerető Lelkétől indítatva képes elismerni, az érdekből elkövetett hasznos cselekedetek e világi értékét is. Képes elismerni az ész találékonyságát. Talán erre mondják, hogy az Isten görbe sorokkal is tud egyenesen írni! Talán erre mondják, hogy az Istenre figyelés nélkül élő ember is tud - a maga értékrendjében - hasznosat tenni, ha sorsa és természete erre kényszeríti.

Jézus azzal a tanulsággal fejezi be tanítását, hogy bár rendkívül szorongatott helyzetet feltételezve, de mégis: „*ennek a (világ)korszaknak a fiai a maguk nemében megfontoltabbak mint a fény fiai*” (Lk. 16-8.)

A maguk nemében, a sajátságos helyzetükben, az Istenre figyelést nélkülöző erkölcsi magatartásukban, a magukról való gondoskodás feltételrendszerében!

Viszont komoly és súlyos kérdésként áll előttünk az, hogy Jézus mindezt miért a tanítványainak mondja? Miért állít a tanítványok elé példaképpül egy alapján felelőtlen, világi gondolkodású, saját hasznát szem előtt tartó embert, akiről talán csak egyetlen pozitív dolgot lehet állítani, nevezetesen azt, hogy nem volt velejéig romlott! Miért állítja Jézus azt, hogy a világ, a sötétség fiai a világ dolgaiban megfontoltabbak, mint a Vele járó tanítványai a szeretet dolgaiban?

Ahhoz, hogy kibogozzuk ezt a rejtélyt, megértsük Jézus tanításának értelmét, jelen esetben a 16-11-es és 16-12-es ígérésből indulunk ki.

Jézus meglepő dolgot állít a tanítványairól! Így hangzik: „*ha tehát az igaztalan mammonban nem voltatok hűek, az igazit (a valódit) ki bízza majd rátok?*

És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja nektek azt, ami a tiétek?”

Szinte hihetetlen, de ha tudatosodik bennünk az a tény, hogy ezeket a szavakat Jézus a tanítványihoz intézte, rá kell ébrednünk arra, hogy mindezt nem általános igazságként, hanem egyfajta magatartást kritizálóként tette. Jézus azzal vádolja a tanítványait, hogy

nem voltak hűek az igaztalan mammonban!

Jézus azt állítja, hogy a tanítványok nem voltak hűek a más vagyonának a kezelésében! Nyilván rajtakapta őket, mint gazdag ember az intézőt, aki ahelyett, hogy gazdálkodna a rábízott vagyon felett, eltékozolja azt!

Eközben ezek a tanítványok, a „fény fiai” még annyi meggondoltságra sem voltak képesek, hogy gondolva lelepleződésük lehetőségére, legalább valakinek valami hasznosat tettek volna közben. Ha már eltékozták, nevezzük nevén a hamis mammont: a rájuk bízott pénzt, legalább ne a tékozló fiú mintájára tegyék!

A hamis sáfár története, a tanítás, a valóság olyan szeletét kínálja az evangéliumok tanulmányozói számára, amelyben a tanítványok természetes, általános emberi arca látható meg. A megkísérhető és megbotló természete. Nem az Apostolok tömjénfüsttől körülöngött szent és ájtatos alakja bontakozik ki a történetből, hanem azok a hús-vér fiatal emberek, akik még nem voltak mentesek attól a kísértéstől, hogy egy kis szórakozás reményében cédákra költsek a megélhetés és alamizsnázkodás céljából rájuk bízott pénzt.

Jézus követői Péter kivételével nőtlen fiatal emberek voltak, akik elámultak Jézus tanításán és csodatevésein, de cölibátust nem vállaltak. Fiatal és egészséges vérük bizony-bizony buzoghatott, és néhányukat jócskán el is ragadhatott. Még az is megtörténhetett, hogy gondoltak egyet, ittak és ettek, lányokkal paráználkodtak, a holnapra ügyet sem vetettek.

Lehet, Júdásnak volt a keze a legmélyebben ebben az erszényben, hiszen János eléggé ellenséges hangnemben maga mondja: „*a pénzes táskája Júdásnál volt*” (Jn. 13-29.)

A pénzes táskába kerülő pénz forrásáról pedig Lukács 8-3-as ígerésze így tudósít bennünket: „*Johanna, Heródes gondnokának Kuzának felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik a vagyonukból szolgáltak neki.*”

Jézus még hiába figyelmezteti a tanítványait: „*Nincs pedig semmi elrejtve, ami le nem lepleződnék sem olyan titok, ami ki ne tudódnék.*” (Lk. 12-2.)

Még nem látják át a tanítványok annak az elhívásnak az erkölcsi súlyát, amelyben Jézus, a Messiás, az Isten testet öltött Fia, a kezdettől várt Megszabadító, őket választotta tizenkettőjüket tanítványául.

Nem látják át a saját helyzetüket. Nem veszik komolyan a tanítványságukat. Eszük ágában sincs feltételezni azt, hogy Jézus hívására való válaszukkal, lélekben elkötelezték magukat az Isten Fia mellett!

Ennek a választottságnak a súlyát, Jézus nagyon komoly, nagyon egyértelmű dorgálásban fejezi ki, mikor a három történet végén döntésre szólítja fel a tanítványokat! Döntésük el végére azt, hogy kihez akartok tartozni, mert „*egy házi szolga sem képes két úrnak szolgálni, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti, nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak,*” (Lk. 16-13.)

Jézus erélyes szavaiban, mintegy felkínálja tanítványainak a felismerésnek azt a lehetőségét, hogy vagy Neki szolgálnak vagy a sátánnak.

Vagy az Istennek, vagy a mammonnak!

Akárhogy is, de döntsék végre el!

Ám ha úgy döntenek, hogy a mammont szolgálják, akkor legalább ne a tékozló fiú mintájára, esztelenül pazarolják el más vagyont, hanem legalább az intéző példájából tanulva, szerezzenek barátokat a vagyon világából, hogy ne kelljen nélkülözniük, vagy netán éhen halniuk – mint Lázárnak -, mert ha nem szerzik meg időben az érdekbártságukat, tőlük aztán hiába várnak irgalmasságot!

Jézus tanítványainak szóló figyelmeztetését az írástudók és farizeusok gúnyos nevetése viszonzta.

Micsoda képtelenséget állít ez a szédült tanító, aki különválasztja a pénz, a vagyon, a jómód birtoklását, és a törvény betartásából eredő megigazolást. Talán még azt sem áttallaná állítani, hogy a hosszú élet jutalma nem a Törvény betartás velejárója.

Hadd nevéssenek! Jézusnak fontosabb az, hogy a tanítványai észhez térjenek! Ha már hűtlenné és megbízhatatlanná váltak, Jézust feledve az ördögnek szolgáltak, legalább gondolkodjanak!

Ahogy ez a meggondolatlan és felelőtlen intéző, az utolsó pillanatban észhez térve tudott javítani az elébe néző nyomorúságos sorsán, „*Én is ezt mondom nektek:*” ! Eközben Jézus az őt nevető farizeusok és írástudók felé nézve folytatja, „*szerezzetek barátokat magatoknak az igaztalan mammonból,*” váljatok a cinkosaikká, kössetek érdekbártságot, „*hogy amikor az elfogy*” hiszen nem a magatokét pazaroltátok, „*befogadjanak titeket*” a magukénak gondolt, „*(világ)korszakra szóló sátorokba,*” (Lk. 16-9.).

Nem a Jézus által hirdetett Isten Országába, nem a „világ levetése (alapítása) óta nektek készített királyság”-ba, nem a halálból átmenő életbe kínálja Jézus a befogadást a mammonban kötött barátság eredményeképp a tanítványoknak!

Ha a Jézusban való otthonra találás lenne a hamis sáfár magatartásának a következménye, bizony nem azt mondta volna Jézus, hogy „befogadjanak”, hanem azt, hogy befogadlak! Ahogy később, a Golgota előtt, a barátainak nevezett tanítványainak ígéri a hazatalálásban, és az örök otthonban való Istenben élés boldogságát. Akkor „*hozzámegyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála,*” (Jn. 14-23.)

Ezek a sátorok nem Jézus Királyságában, nem az Atya Lelkében vannak! Ezeket a sátorokat az ezüstpénzt kedvelő farizeusok és írástudók, a magukat megigazultaknak gondoló gazdagok lakják.

Jézus következő példabeszédéből, amely Lázárról és a gazdag emberről szól, nagyon hamar kiderül, hogy ez a „korszakra szóló sátorok,” amit a gazdagok és megigazultságuktól eltelt emberek gondoltak a magukénak, bizony-bizony a gyötrelmes helyei.

Még nem csitult el a farizeusok Jézust gúnyoló vidámsága, de hogy ne nagyon hahotázzanak, Jézus a farizeusok felé fordulva, a gazdag ember és Lázár történetéről szóló példabeszédével, arcukra fagyasztja a mosolyt.

A beállt csendben, a szégyentől piruló arcú tanítványokra terelődik a figyelem!
Dönteni kell a tanítványoknak!
Dönteni arról, hogy melyik urat szolgálják!
A tanítványok még nem tudják, nem értik, hogy az anyagvilági eszközök vagyonnak látása, komoly lelket megkötöző erővel bír!
Olyan megkötöző ereje, hogy a mammon is csak annak gyarapodik, aki azt szolgálja!
Ezt hívják a vagyonszerzés és gyarapítás lelkületének. A tanítványok nem látják, hogy a mammon hatalma a sátán uralma. Az enyém és a nekem birodalma!
A minél több e-világbeli értéket birtoklás világa.
De ha valaki még a vagyon szolgálatában sem hűséges, nem birtokló és gyarapító, hanem meggondolatlan és pazarló, akkor azt, ami örök érték, vajon ki fogja rábízni?

Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor a tanítványok felfogták azt, hogy Jézus, a Mester valami nagyon komoly és értékes feladatra készíti elő őket! Gyanították, remélték, de még nem hitték, hogy Mesterük a Messiás!
De ha mégis!
Akkor bizony abban a Királyságban, Izrael naggyá válásában, a pogány népek Jeruzsálem előtt való meghódolásában, komoly, nagyon komoly hatalom és rang várományosai.
Talán még miniszterek is lehetnek!
Micsoda jövő! A genezáreti tó halászaiból Jézus Király mellett miniszternek lenni!

Jézus úgy látott át tanítványai gondolatain, mintha üvegből lennének. A tanítványok a megbotlásuk miatti szégyen, és a reménytelen vágyak viharzásának zavarában, mélyen hallgattak Jézus előtt.
A farizeusok és írástudók sem gúnyolódtak már, és elkomorult arccal figyelték, ahogy Jézus újból a tanítványok felé fordul:
Értsétek meg! *„lehetetlen, hogy botrányok (botlások) ne jöjjenek, de jaj annak, aki által eljönnek,”* (Lk. 17-1.)
Nézzétek, nemcsak a farizeusok figyelnek rátok, tanítványokra, hogy evésnél mossátok-e a kezeiteket, hanem a tömeg is, a nép is figyel rátok, hogy mit tesztek és mit beszéltek!
Ezért *„elviselhetőbb (volna) annak, ha egy malomkővet kötnének a nyakába, és úgy hajítanak a tengerbe, mint egyet e kicsinyek közül botlásba vigyen.”* (Lk. 17-2.)
Ebben a Jézus által tanított új értékrendben, az egyszerű ember, a rabszolga, a koldus, a leprás és vak, a cseléd és parázna, mint kicsiny lett Jézus által felmagasztalva. Míg Kajafás átkozottnak nevezi a néptömeget, amely nem ismeri a Törvényt (Jn. 7-49.) addig Jézus azt mondja Máténál is: *„aki pedig megbotrántoztat (botlásba visz) egyet e kicsinyek közül, akik bennem hisznek, jobban járna, ha malomkővet kötnének a nyakába és a mély tengerbe süllyesztenék.”* (Mt. 18-6.)
Szánja ezt a tanítást Jézus a tanítványainak, de hallják a Lázár és a gazdag ember történetétől most már fagyos kedvű farizeusok is mindezt.
Hallják, ahogy Jézus tovább tanítja őket:
Aki a sátán dolgait teszi, az a sátán szolgálja, ezért *„Vigyázzatok (ügyeljetek) magatokra.”* (Lk. 17-3.)

Nem az Istennek kell elsősorban vigyázni reátok! Hiszen Ő úgy szereti minden elkóborolt bányát, mint atya a tékozló gyermekét. Nektek tanítványoknak kell vigyáznotok az Istenre, hogy ne váljatok hűtlenné.

Jézus a Hang tanításában így fogalmaz erről:

„Nektek akik tanultátok, hogy az Isten vigyáz rátok, nektek meg kell tanulnotok, hogy nektek kell Istenre vigyázni, különben elveszítitek Őt. Aki nem vigyáz a SZERETETRE, az szeretet nélkülivé válik.” (2/100.)

Ami történt, megtörtént!

Közöttetek van az a testvéretek is, aki a botlásra csábított benneteket. Vétkezett ellenetek! Ezért mondom nektek: *„Ha pedig vétkezik a testvéred, fedd meg, (tedd azt, amit Én tettem veletek) de ha észre tér (gondolkodását megváltoztatja), bocsáss meg neki,” (Lk. 17-3.)*

Bocsáss meg, mert nem a Törvény betartásában, a szemet szemért, fogat fogért való világi igazság megvalósításában, nem a megigazultságban van elrejtve az üdvösséged, hanem a szíved, Jézust befogadó, Irgalmas Szeretetében!

Váratlanul

A minap megütötte
Egy mondat a fülem.
Szívemig sétált, leült,
Helyet foglalt bennem.

A gondolat fonalát
Lassan kibontotta,
Ismerős érveit
Az asztalra pakolta.

Nem szólva, csendesen
Szépen melléültem,
Tétován babrált csak
Asztalon a kezem.

Elgondolkodtam:
Hogyan is lehet
Sorsomnak keríteni
Ilyen nagy feneket?

Nem figyelve, elfeledve
A belső Hang-ot,
Hunyt szemmel remélni
A felkelő Napot.

Míg a minap megütötte
Egy mondat a fülem,
Váratlanul szólt:
Csak hinned kell Bennem!

Gyökértelenül

Új holokauszt táplálsz a szívedben,
Készülő indulat, talpig van fegyverben!
Nem látod az embert, csak gonosz szült zsidókat,
Keresztény elmédben Jézust gyilkolókat.

Érdek és hatalom, pénz szülte igazság,
Kényelmes karosszék, bársonyos pimaszság!
Feledve halálgyár, feledve borzalom,
Zsidóknak léte, a világnak alkalom!

Bélyeget szegez a szövetség népére,
Vérpiros ítélet Jézusnak szívére!
Politika s vallás egymást karon fogja,
Keresztény Isten, ki gyökerét tagadja?

Mottó: Azt, hogy Jézus így gondolta-e,
Döntsétek el magatok!
Arra viszont felszólítalak,
hogy gondolkodjatok!

**„ez a testem, amelyet értetek adok.”
(Lk. 22-19.)**

1.fejezet: Kapcsolat Jézussal.

Minden józan gondolkodású normális szülő, egy belülről fakadó szükségszerűségtől indítva, a szeretet érzésétől átjárva törekszik a kapcsolatát fenntartani a gyermekével, vagy gyermekeivel.

Így van ez az Isten esetében is!

Jézust nyugodt szívvel nevezhetjük józan gondolkodásúnak is, normálisnak is és szülőnek is, aki szeretetéből fakadóan törekszik arra, hogy kapcsolat jöjjön létre teremtményeivel, hogy kapcsolatot tartson gyermekeivel.

Az Istennel való kapcsolatteremtés, illetve kapcsolattartás viszont nem a teremtő Istenen, nem Jézuson múlik elsősorban, hanem a kapcsolat másik szereplőjén, az emberen!

Ahhoz a szülőhöz lehetne Jézust hasonlítani, aki messzire költözött gyermekeinek bármilyen szeretetteljes kapcsolat keresésére azonnal kész reagálni.

„A velem való kapcsolatod, életed egyetlen és tökéletes megoldásához vezet.” (Hang 25/2473.)

Ám hiába kínálja gyermekei számára Jézus állapotszerűen az ember szenvedésére, fájdalmára, félelmére, nyomorúságára, egyedüllétére az egyedüli megoldást, a gyógyulást eredményező orvosságot, önmagát, ha azok nem kérnek Belőle!

Az embernek Istennel való kapcsolata kizárólagosan az ember hitén, látásán és akarásán múlik. *„Nézd megálltam ajtódban és kopogok”* (Jel. 3-20.) mondja Jézus és ha valaki kinyitja Neki a szíve ajtaját, beengedi Jézust a lelkébe, akkor elkezdődhet a földi létezés szenvedéstengeréből kivezető lelki gyógyulás.

„Amióta Én, megjelentem a földön, nincs, nem lehet más legfontosabb számotokra, mint az, hogy Velem kapcsolatba kerüljétek!” (Hang 25-2481).

Ez a Jézussal való kapcsolatba kerülés egyetlen értelmes célja, az ember földön elfogyasztott életei sorának! Ez az egyetlen gyógyulási lehetősége van az embernek, a bűn által elroncsolt lelkének gyógyulásához.

Az ember lelki gyógyulásának folyamatában Jézus, az emberlét minden szintjén kínálja a Vele való találkozást, a Benne való kapcsolattartást!

Kínálja a rendszeres reggeli imában. A Vele való elindulásban, amely által lélekben tudunk Jézus lelkébe kapcsolódni, melyben lelkemet az Istenhez emelem! Így Jézussal indítom reggel a napot, hogy Benne tudjam kibontakoztatni az éppen aktuális feladataimat, az aznapi teendőimet.

Természetesen nemcsak arról van szó, hogy aznap mit kell tennem, hanem arról is, hogy amit tennem kell, azt hogyan kell tennem! Amit tennem kell, azt Jézusért teszem, ahogy teszem azt Jézussal teszem, mert **Jézusban csak szeretettel lehet szeretni.**

Jézus így ír erről a Hang 8/644-es levelében: „*Minden reggel meg kell beszélnek Velem a napodat. Azért van eszed, hogy átgondold, hogy mit kell tenned, s azért van szíved, hogy ne akárhogyan tedd, amit tenned kell.*”

A Jézussal való találkozás természetesen nem csak a reggeli imára korlátozódik, hanem: „*Minden valódi imának lényege az, hogy tudatos, élő, átélt kapcsolatot teremt Velem. Minden imaforma eszköz ennek érdekében!*” (Hang 16/1565.)

Kínálja Jézus a találkozást, a kapcsolattartást, az Őt tanulásban.

A Jézussal való kapcsolattartás nélkülözhetetlen eleme, az Isten megismerésének tanuláson keresztüli állandó, tehát állapotszerű folyamata.

Az ÚR időszámításunk előtt 1950 táján megszólítja Ábrahámot!

Majd az Ábrahám magvából nemzetté formálódott népet az ÚR Mózes vezetésével kivezeti Egyiptom rabságából.

Az ÚR ígéretéhez híven földet ad e népnek, majd prófétákat küld és törvényeket fogalmaz. Népet szerez, szövetséget köt és egyszülött Fiát küldi e néphez.

„*mert úgy (oly módon) szereti Isten a világot, hogy az egyetlen világra jött Fiát adta, hogy mindenki, aki hívő (hithű lesz) Benne, nehogy elveszen*” (Jn. 3-16.)

Jézusban a földre születik az Isten és az Ábrahám megszólítását követő 1900 év után azt kell, hogy mondja Izrael népének: „*sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat,*” (Jn. 8-19.)

Nem ismerték, mert „*az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a fényt,*” (Jn. 3-19.)

Jézusnak az Isten Fiának kellett megszületnie, hogy bemutassa az embernek az Isten valódi arcát, magatartását, szeretetét és az irgalmát.

Jézus megszületésekor ez a szeretet, ez az irgalom az ember számára még ismeretlen Volt és nagyon úgy néz ki, hogy kétezer év elteltével alapjában véve ismeretlen is maradt. Nem tudta, nem tudhatta, nem akarta tudni az ember azt, hogy tanulni kell az Isten szeretetét és az Isten irgalmát!

Ehhez a szeretet tanuláshoz Jézus a lelkét adja tanítóul az által, hogy: „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük*” (Mt. 18-20.)

Jézus nevében összejönni annyit jelent, hogy a sötétségtől, a sátántól való Megszabadító mellett dönteni. Az Üdvözítő mellett hitet tenni!

Az ember egyik legmegdöbbentőbb felismerése a megtérése következményeképp az, hogy a szeretetet tanulni kell! Ebben a tanulási folyamatban kell tisztázódnia annak, hogy nem mindenféle szeretet az Isten, de az Isten mindig a szeretet!

Három éves leány unokám is sértődötten és sírásra görbült szájjal újságolja: a Mami azt mondta, hogy nem szeret, és már sír, zokog!

Minden ember számára a világ ebben az értelmezésben bontja ki a szeretet tartalmát, ha gyerek az illető, ha felnőtt. Akkor szeretnek gyerekként, ha mindent megkapok, amit kérek (toronyórát láncsal), és azt tehetek, amit akarok. Igen, mert a gyerek számára ez lenne a korlátozás nélküli szabadság!

Felnőttként, csak a tárgyak változnak. Azok a tárgyak, amit az ember birtokolni vágyik. Nyilván a birtoklás tevékenységi területeivel szembeni igények is bővülnek. Általában a végtelen felé!

Az ember igényeinek a megszületése, megvalósítása, az önzésből eredő vevés világát alakítja ki.

Ebben az önzésben, nincs a világon olyan gazdag ember, aki ne többre vágyna, mint amilye van!

Nincs olyan hadvezér, aki ne nagyobb területet akarna leigázni, mint amit már meghódított!

Nincs olyan magas rangú ember, aki ne vágyna még magasabb beosztásra!

A szeretetnek ebben a vonatkozásában bizony a gazdag is, a hadvezér is, a magas rangú ember is úgy gondolja, hogy a szeretetnek mindehhez semmi köze.

Ezt a gondolkodást, ezt a magatartást, az önzésnek ezt a végtelenbe nyúló értéktelenségét leplezi le Jézus.

Jézus a földi létben életként a kicsinységet, kiszolgáltatottságot és a múlandó értékek birtoklási vágyának nem létét éli elénk. Ennek tanulása csak Jézus lelkébe való bekapcsolódással képes olyan szabadságot felkínálni az ember számára, amely nem más, mint a minden ember lelkébe elrejtett Isten Ország!

Előbb-utóbb minden ember felismeri, hogy a múlandóság, a szellemi sötétség, a fizikai erőszak világából az egyedüli megoldás, az egyedüli végleges megszabadulás Jézus Krisztusban van. A szeretetben!

Ezt a szeretetet értelemmel és szívvel kell tanulni, mert az ösztönök és indulatok által vezérelt, félelemmel teli ember számára különben megismerhetetlen.

Nincs más üdvözítő mint Jézus Krisztus!

Nincs más mód az újjászületéshez mint a tanulás, a gondolkodás átalakítás!

Amíg az emberi kapcsolatok kivétel nélkül eszköz jellegűek, addig az ember Istennel való kapcsolata mindig éltető, boldogító jellegű!

Jézusnak a Hang-ban megfogalmazott tanítása szerint ahhoz, hogy az embernek a szeretetben élete legyen két lábon kell állnia. Az egyik lába párbeszéd ima, a másik lába gondolkodás átalakítás. Ezáltal lesz az embernek lehetősége arra, hogy gondolkodását, magatartását, a hittől átjárt józan ész határozza meg!

Jézus mindkét területen ígérete szerint külön-külön van jelen a látásunk által. Jelen van a párbeszéd imáink építő, buzdító és vigasztaló gondolatai által. Jelen van a gondolkodás átalakítás Igét megértése és befogadása által. E két, külön is megélhető jelenléte olvad egységbe az emberben a hittől átjárt józan ész Szentlélek valóságában.

2.fejezet: Találkozás Jézussal.

A Jézusban való szeretettől átjárt kapcsolat lehetőségeket itt le is zárhatnám, ha mindezen felül, mindezen túl az utolsó vacsora eseményében nem szólította volna fel minden korábbi és későbbi tanítványát Jézus, a megáldott és megtört kenyérben, és borban való jelenléte általi találkozásra, kapcsolattartásra.

Idézzük fel az evangélium szavait:

„Miközben ettek Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és a tanítványoknak adta, ezt mondta: vegyétek, egyétek, ez az én testem, ” (Mt. 26-26.)

„majd fogta a poharat, hálát adott, odaadta nekik és ittak belőle mindnyájan és azt mondta nekik: ez a vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik” (Mk. 14-24.)

„Ezt tegyétek az én emlékezetemre, ” (Lk. 22-19.)

Jézus közöttünk maradásának e harmadik formájával való foglalkozást az teszi különlegesen fontossá, hogy több közösségbeli testvérem fordult már felém azzal a kérdésével, hogy mindez hogyan lehetséges?

Nézzük először azt, hogy mit mond minderre a Katolikus egyház. Az az egyház, amely dogmájában, tehát hittételében vallja, hogy a kenyér és bor átváltoztatásának cselekményét csak a Simon-Pétertől származtatott és felszentelésként átöröklődött képesség birtokosai, tehát a felszentelt papság teheti meg!

Az eredeti kérdésre, mely szerint miképp öltözik be Jézus teste és vére a kenyérbe és borba, a Katolikus egyháznak az a válasza, hogy ugyanazon a titokzatos módon, amilyen módon Jézus titokzatos teste a földön, a Katolikus anyaszentegyházban van jelen. Hozzáteszi azt is, hogy aki ezt tagadja, azt ki kell közösíteni.

A Katolikus egyház teológiája természetesen ennél részletesebb és meggyőzőbb filozófiai magyarázattal is próbálkozik. Tanulmányaim során találkoztam Előd István Dogmatika c. tantárgyával, amelyben az anyagok szubsztanciális (lényegi) szinten való helycseréjével magyarázza Jézus kenyérben és borban való testes öltésének mikéntjét.

Féltreteve a hivatalos magyarázatokat, mélyedjünk el a jelenleg még titokzatos átváltozás tanításába. Tévedés ne essék, semmiféle bizonyítási eljárásba, sem gondolatmenetbe nem kívánok belebonyolódni. Nagyon egyszerűen a helyén szeretném kezelni a kérdést. Ennek pedig Jézus vonatkozásában nem a természettudományos, vagy filozófiai bizonyítási magyarázatok határozzák meg a helyét.

Jézus vonatkozásában az átváltozás tényének a hit ad bizonyosságot!

Elsősorban az a hit, amelyben elhiszem, hogy a Názáreti Jézus Krisztus, az Atya testet öltött fia, Isten aki Megváltóként született a Földre Izraelben.

Jézus Krisztus Istenként való elfogadása ad hitelt és bizonyosságot arra vonatkozóan, hogy „*az Istennél semmi sem (nincs) lehetetlen,*” (Lk. 1-37.)

Az, hogy az Istennél semmi sem lehetetlen, Jézus a tanításával és a cselekedeteivel igazolta:

„*hirdette a Királyság örömhírét és (gyógy)kezelésbe vett minden betegséget*” (Mt. 4-23.)

„*szavával kiűzte a szellemeket*” (Mt. 8-16.)

„*megdorgálta (megfeddte) a szeleket és a tengert és nagy szélcsend lett*” (Mt. 8-26.)

„*kezébe vette az öt kenyerét és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta (áldást mondott)megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok meg a tömegnek. Mindenki evett és jóllakott és felszedték a maradék darabokat 12 tele kosárral.*” (Mt. 14-20.)

„*hozzájuk ment Jézus a tengeren jár (kál)va.*” (Mt. 14-25.)

„*megérintette szemeiket és mindjárt feltekintettek*” (Mt. 20-34.)

„*nagy hangon kiáltott: Lázár, jöjj ide ki! Kijött a halott*” (Lk. 11-43,44.)

„*keresztre feszítették*” (Lk. 23-33.)

„*nagy hangon felkiáltott: Atyám, kezeidbe teszem le szellememet*” (Lk. 23-46.)

„*Életre kelt*” (Mk. 16-6.)

„*felemeltetett az égbe*” (Mk. 16-19.)

„*De van sok más is, amit Jézus tett, amit ha egyenként megírnának, úgy gondolom, maga a világ sem tudná befogadni a könyveket (könyvtekercseket), amelyeket megírtak.*” (Jn. 21-25.)

Persze mindezt meg lehet kérdőjelezni, ha hit hiányában az ember nem képes elfogadni Jézust másnak, mint embernek. Ebben az esetben, beszélnek egy rendkívül finom lelkű emberről, indiai jógiról, esetleg idegen civilizáció képviselőjéről, vagy egy egyiptomi főpapi dinasztia leszármazottjáról, vagy pártus királyfiról, vagy bölcs filozófusról, csak a megtestesült Igéről, a megtestesült Istenről nem!

Ez az alapállás aztán azt a látásmódot eredményezi, hogy Jézus nem tett, nem tehetett csodákat. Az evangélium írói hamisították meg a tényeket!

Például: Jézus nem szaporította meg a kenyeret és a halat, hanem jó példával járva elől, elővette a tarisznyájából a magáét, mire mindenki követte a példáját.

Nyilván meg lehetne kérdezni ebben az esetben azt, hogy vajon ez a tömeg ezek után miért ment még éjszaka is utána? Miért figyelte minden lépését Jézusnak, és miért akarta ezek után Királlyá tenni? Bár bizonyára erre is találnának valami racionális választ.

Számomra ezek az elképzelések annak a hitnek a hiányából erednek amelyről Jézus a következőket mondja: „*aki az én szavamat hallja, és hisz annak, aki engem küldött, korszakra szóló élete van és nem megy ítéletbe, hanem átment a halálból az életbe.*” (Jn. 5-24.)

Mert: „*azok a beszédek, amelyeket én szóltam nektek, Szellem és élet,*” (Jn. 6-63.)
„*mert miképpen az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában,*” (Jn. 5-26.)

Jézus, az önmagában való élet birtoklásának szeretetteljes tudatában tárja elénk az örök élet titkát: „*Ámen, ámen mondom nektek, aki hisz bennem, korszakra szóló élete van,*” (Jn. 6-47.)

Ebben a történetben, Jézus örömhírében nem a mesebeli királyfi által megszerzett élet vize, vagy a fufang által megszerzett bölcsék köve, nem a boldogság kék madara az, amelyik az örökélet hordozója, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit!

Ez állítás kapcsán, természetesen komoly problémákkal kell szembe néznie annak, aki Jézust csak embernek hajlandó tekinteni. Nevezetesen azzal a problémával, miszerint hogyan kérheti az egyik ember a másikat arra, hogy higgyen benne? Általában már az is komoly nehézségbe ütközik, hogy neki higgyen az ember, nemhogy benne.

Milyen hitet vár Jézus?

Azt a hitet, amelyik nem igényli a tudományos kísérletekkel igazolható racionális bizonyítást, hiszen Jézus nem a hús testben való öröklétet kínálja, hanem az erkölcsi létben való Istent birtoklás örökké tartó boldogságát. Ez az erkölcsi lét, szellemi lét! Az embernek az a szellemi élete, amit Jézus Krisztustól a Benne való hit által él meg. Megéli, mert Jézus azt mondta: „*ha valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi (és) az Atya is szereti őt, és hozzá megyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála,*” (Jn. 14-23.)

Jézussal az Élet költözik az emberbe!

3.fejezet: Embernek lenni!

Minden racionális (ésszerű) magyarázat a bizonyítottság tényét hordozza magában. Pedig a valódi racionalitás nem a bizonyítottságában, hanem a valóság felismerésében rejlik. Ahhoz, hogy a racionális valóságot felismerjük, az szükséges, hogy tisztában legyünk az ember létének értelmével és céljával!

Amíg az ember a lényegét a környezete alakításában célját pedig a képességei kibontakoztatásában fogalmazza meg, addig az önzés világának értékrendjében gondolkodik. Ez az ami megélhető pokollá teszi körülményeiben és lelkületében a Földet. Pedig az ember nem erre lett teremtve! Nem erre lett kitalálva!

Mózes I. könyvének 1-28-as soraiban az Isten a következő feladatot adja a teremtményeinek: „*Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó mászó mindenféle állatokon.*”

Jézus mindezt a következő paranccsal egészíti ki: „*Ez az én parancs(olat)om, hogy (úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.*” (Jn. 15-12.)

Igen, mert: „*Nem vágható ketté a világ meghódításra és annak megvalósítására, hogy szeretnetek kell egymást. Ez olyan, mint a két főparancs. Nem kettő az, hanem EGY PÁR.*” (Hang 2/91.)

Az emberiség történelme arról a sajnálatos tényről tanúskodik, hogy az ember csak az első főparancsot volt képes megérteni és megvalósítani. Azt, hogy „uralkodjatok”! Ez a felszólítás, bizony-bizony minden ember szíve szerint való volt. Személyre szóló volt. Az uralkodás természetesen csak akkor vált megvalósíthatóvá, ha ezt, a másik ember uralkodási vágya nem keresztezte. Mivel mindenki mindenben akart uralkodni, ezért mindenki csak erőszak árán tudta elérni azt. Így lettek a legerőszakosabb, legbrutálisabb, legkegyetlenebb emberek a legnagyobb uralkodók! No nem a természet, hanem az embereken uralkodók! Addig, amíg nem jött egy másik még erőszakosabb, brutálisabb és kegyetlenebb ember.

Jézus pontosan és tisztán látja a Mózes által megfogalmazott főparancs teljesen eltorzított megvalósításának az eredményét. A szellemi sötétséget és a fizikai szenvedést. A reménytelenséget és irgalmatlanságot. Eredeti önmagukból kifordult emberek százezrei, milliói vergődtek a félelem és önzés ördögi csapdájában. Az Isten Fiának kellett testben emberként megszületnie, hogy élete példájával, tanításával bemutassa azt az Embert, aki a természetén való uralkodást az embert szeretésben valósította meg!

Józan ésszel szinte felfoghatatlan, hogy mi értelme van a természet, a földön való uralkodásnak, ha az nem az egymást szeretésben van megvalósítva.

Mi értelme van az olajmezők birtokosainak mérhetetlen gazdagságának, ha mellette milliók halnak éhen?

Mi értelme a természet mérhetetlen kincseinek, ha azt a nélkülözők aratják és az amúgy is gazdagok vagyonát gyarapítják.

Ez lenne a racionális gondolkodás?

Jézus soha senkitől nem vett el semmit! Mégis végtelen gazdag volt, hiszen az Atya lelke, a szeretet lakozott benne: „*az ÚR Szelleme (van) rajtam,*” (Lk. 4-18.)

Ez a Szeretet nem vett, csak adott!

Adta az Isten Lelkének békéjét: „*az én békémet adom nektek,*” (Jn. 14-27.)

Adta a Szeretetét: „*(úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket*” (Jn. 15-12.)

Adta a tanítását: „*azok a beszédek, amelyeket én szóltam nektek, Szellem és élet.*” (Jn. 6-63.)

Adta a gyógyítását: „*mert amiképpen az Atya életre kelti a halottakat és megeleveníti (élővé teszi) úgy a Fiú is, megeleveníti azokat, akiket akar,*” (Jn. 5-21.)

Adta az életét: „*Ennél nagyobb szeretet senkiben sincs, mintha valaki lelkét adja oda Barátaiért*” (Jn. 15-13.)

Ezzel adva hangsúlyt a főparancs pár eddig nem ismert, nem gyakorolt és nem törvényesített oldalára: Az Istent és embert szeretésre!

Jézus a szeretetet nemcsak feladatként, hanem célként is megfogalmazza: „*Én vagyok az Út és a való (igaz)ság és az élet,*” (Jn. 14-6.)

A szeretet rendjében a szeretés feladata egybe esik a szeretéssel, mint céllal, mert „*a CÉL-nak a feladata az, hogy tökéletesítse a célba törekvőt.*” (Hang 2/154.)

Pontosabban: Jézus feladata az, hogy tökéletesítse a Jézus felé igyekvőt! A tökéletesedés útja pedig nem más, mint a gondolkodás átalakítás! Az Isten arcúvá válás! Az a gondolkodás átalakítás, amelynek alapját képezi az, hogy Jézus Krisztusnak adva magam elhiszem, hogy akinek odaadtam magam, annak a szeretetben semmi sem lehetetlen.

Nem lehetetlen az, hogy az érintésével a leprásról letisztuljon a lepra!

Az, hogy a süket némából kiharcolja a démont! Feltámassza a halottat, járjon a vízen, szavával csendesítse el a szelet s a tengert, kenyeret és halat szaporítson, feltámadjon és ha kéri, beleöltözzön a kenyérbe és a borba!

4.fejezet: Istennek lenni!

Jézus, földi útjának végállomása felé közeledve tanítványaival az utolsó pászkavacsorára készül.

Jézus így vall erről tanítványainak: „*vágyva vágytam rá, hogy ezt a páskát (húsvéti bárányt) megegyem veletek, mielőtt szenvedek,*” (Lk. 22-15.)

S az egyiptomi rabságból való szabadulás emlékének ünnepére való készülődésében, Jézus így szól Péterhez és Jánoshoz: „*menjete el és készítsétek el nekünk a páskát (a húsvéti bárányt), hogy megehessük.*” (Lk. 22-8.)

Ahhoz, hogy tisztán lássuk Jézus szándékát, ismerni kell azt, hogy milyen ünnep a pászka? Mózes így rendelkezik erről: „*E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt*

az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.” (Móz. II. 12-3.)

„És legyen nálatok őrizet alatt e hónap 14. napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen.

Es vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára.

A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sítve, kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt.” (Móz. II. 12-6,7,8.)

„Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre.”

(Móz.II. 13-10.)

Az elfogyasztásra szánt bárányról így ír Mózes: *„A bárány ép, hím, egy esztendőös legyen;”* (Móz. II. 12-5.)

„Ne hagyjanak meg abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék;”

(Móz IV. 9-12.)

Minden évben, minden izraeli számára ezzel a szertartással kezdődött az Egyiptomból való kivonulás, a külső ellenségtől való megszabadulásra emlékezés ünnepe.

És *„úgy tettek a tanítványok, amint megparancsolta (meghagyta) nekik Jézus és elkészítették a páskát (a húsvéti bárányt).”* (Mt. 26-19.)

Majd *„Miközben ettek Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és a tanítványoknak adta, ezt mondta: vegyétek, egyétek, ez az én testem,”* (Mt. 26-27.)

Jézus ezen az estén nem ugyanazt tette, amit korábban a Genezáreti tó partján összegyűlt, három napja Őt követő éhes tömeg láttán az öt kenyérral és két hallal tett: *„kezébe vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta (áldást mondott), megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok meg a tömegnek.*

Mindenki evett és jóllakott és felszedték a maradék darabokat 12 tele kosárral.

Akik pedig ettek, mintegy ötezren voltak férfiak, asszonyokon és gyerekeken kívül.”

(Mt. 14-19,20,21.)

Ez maga volt a csoda! Jézus meg a csodatévő!

A Jézust körülvevő hatalmas tömeg mindebből annyit látott és értett, hogy a Rabbi, aki eddig tanította őket most szinte a semmiből, valamilyen csodatétellel jóllakatta mindnyájukat oly módon, hogy 12 kosárnyi étel még meg is maradt.

Ezek után ki más lehetne a gyilkos, parázna, félpogány Heródes utóda, mint az a csodatevő, aki így tud kenyeret teremteni a semmiből! Hogyan is tudna ellenállni Heródes egy ilyen csodatevő rabbinak?

Nosza! Ez az ember kell nekünk, gondolták az emberek, s addig keresték az addigra nyoma veszett Rabbit, míg másnap reggel meg nem találták a tó túlsó partjánál.

A tömeg királyt is akart és reggelizni is akart!

A félreértést tisztázni kell!

Jézus is ezt tette! Szembefordult a reggelire várakozó tömeggel, s valami elképesztő egyértelműséggel szembesíti őket: *„Amen, Ámen mondom nektek, nem azért kerestek*

engem, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.” (Jn. 6-26.)

Jézus Izrael népének csodát mutat, jelet ad!

Jelet ad arról, hogy: *„nehogy aggódva tépelődjetek lelketek (megélhetésetek) felől, hogy mit esztek, s mit isztok,”* (Mt. 6-25.) mert: *„Nem több e a lélek az eledelnél”* (Mt. 6-25.)

Izrael népének minderre nincs szeme! Szája és gyomra viszont van, amivel csak annyit akar, hogy Jézus újból teletömje azt. Ám Jézus nem ezért jött!

Jézus nem ezért szaporította meg a kenyeret és a halat! Jézus nem ezért lakatta jól az addig Őt hallgatókat!

Jézus azért tette mindezt, hogy elmondhassa nekik: *„Én vagyok az élet kenyere, aki énhozzám jön, nem éhezik többé és aki hisz bennem (hithű lesz hozzám), nem szomjazik meg soha,”* (Jn. 6-35.)

Mert *„nem csak kenyérral (kenyéren) él az ember, hanem minden beszéddel (beszédén), amely Isten szájából származik (ered).”* (Mt. 4-4.)

Hatalmas zúgolódást váltottak ki Jézus szavai a nép körében. Válaszként, Jézus nem hagyja abba a megdöbbentő mondatait, hanem kíméletlenül tovább feszíti a húrt:

„Ámen, Ámen mondom nektek: ha (netán) nem eszitek az Emberfia (hús) testét és nem isszátok a vérét nincsen életetek önmagatokban.” (Jn. 6-53.) hiszen Általam *„az Ige (hús) testté lett”* (Jn. 1-14.)

Izrael népe nem hisz Jézusnak, és nem hisz Jézusban. Izrael népe eleget hallott. Eleget hallott ahhoz, hogy még a tanítványai közül is sokan hátat fordítsanak Jézusnak.

Csak a 12 marad.

No nem azért mert ők értenék Jézus szavait. Nem! Nem értik ők sem, de Simon Péter szavai szerint egyet tudnak: *„Nálad (birtokodban) vannak a (világ)korszakra szóló élet beszédei és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy az Isten (nek a) Szentje.”*

(Jn. 6-68,69.)

Sajnos hiába tanítja őket a lakomát követően: *”Ne(hogy) az elvesző eledelért fáradozzatok (munkálkodjatok), hanem a maradandó eledelért (táplálékért) a világkorszakra szóló életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek”* (Jn. 6-27.)

Ez a maradandó eledel *„az Isten kenyere, amely alászáll az égből és életet ad a világnak,”* (Jn. 6-33.)

Az Isten kenyerét így kínálja Jézus: *„Én vagyok az élet kenyere, aki énhozzám jön, nem éhezik többé, és aki hisz bennem, (hithű lesz hozzám), nem szomjazik meg soha,”*

(Jn. 6-35.)

Jézus ételként kínálja Izrael népének az Igéjében önmagát. Természetesen nem emberhús-évésre és embervér ivásra szólítja fel az izraelitákat, hanem Isten evésre és Isten ivásra! Jézus önmagában az ember lelkének szellemi táplálékát hozta a földre, amely nélkül az ember szelleme nem képes életre ébredni.

János 4-34-es ígérésében Jézus ezt mondja a városból étellel visszatérő tanítványainak, az Őt kínálásra: *„az én eledelem az, hogy tegyem annak akaratát, aki elküldött engem és bevégezzem az Ő munkáját (művét).”*

5.fejezet: Szellem és test.

Az Atya ÚT-nak küldte Jézust, a Fiát, „*hogy mindenki, aki hívő (hithű) lesz Benne, világekorszakra szóló élet birtokosa legyen,*” (Jn. 3-15.)

Amit Jézus ételként s italként kínál befogadásra önmagából az embernek, az nem más, mint: „*Szellem és élet,*” (Jn. 6-63.) mert „*ami Szellemből jön létre, Szellem az,*” (Jn. 3-6.) Jézus azt kínálja Önmagából, ami Lelkének lényegét hordozza: „*az Ige (hús) testté lett*” (Jn. 1-14.) **mert Jézus hústeste nem más, mint az anyaggá lett Ige!**

Amikor hitből elfogadva magunkhoz vesszük Jézus kenyérbe öltözött testét és borba öltözött vérét, akkor hitünk által, Jézus Szellemi valósága kerül befogadásra!

Erről a Szellemi valóságról így vall Jézus: „*az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem,*” (Jn. 7-16.)

A testet az anyagbeli kenyér táplálja.

A szellemet a szellemvilágbeli kenyér, a testet öltött Ige táplálja.

Ahhoz, hogy élete legyen az ember szellemének (lelkének) úgy kell táplálnia azt a kenyérbe és borba öltözött Igenek, mint a testet a búzából készült kenyérnek.

Amikor az ember megeszi a kenyeret azt a szervezete elemeire bontva beépíti a testébe. Táplálja! Energiát biztosít! – egy ideig. Addig, amíg a szervezet az elemeire bontott kenyeret el nem használja. Ilyenkor éheznek meg újból az ember, s ha biológiailag élni akar, akkor újból ennie kell.

Jézus teste és vére hasonlóképpen kerül be a testi és szellemi szervezetünkbe, a szívünkbe. Jézus az Igéjében a szeretet örök szellemi igazságát hordozza, mint energiát szolgáltató táplálékot. Ez a szeretet a szellemi energia hordozója, ami az embert majd szeretet cselekvésre készíteti. Elsősorban az Isten felé, majd az Istenen keresztül az embertársai felé.

Jézus ajkán az élet, a szeretetben való létezését jelenti. Így biztosítja a hitünk által a kenyérben és borban testet öltött, befogadott Ige szeretet tartalma az ember szelleme számára az életet, a szeretetben való örök létezését, a boldogságot!

Jézus nem szellemként jelent meg a földön, hanem szellemileg jelent meg bárányként, akit Keresztelő János így mutat be: „*lám, (nézd) az Isten báránya,*” (Jn. 1-29.)

Jézus bárány léte annak kifejeződése, hogy az erőszak világából az Isten szeretete szabadít meg!

A vevés világából az adás!

Az önzés világából az áldozatvállalás!

Az irgalmatlanság világából az irgalmasság!

A rosszindulat világából a tisztaszívűség!

A butaság világából a bölcsesség!

A félelem világából a hit!

A sötétség világából a világosság!

A megkötözöttség világából a szabadság!

Jézus a szelídségnek, az adásnak, az áldozatvállalásnak, az irgalmasságnak, a tisztaszívűségnek, a bölcsességnek, a hitnek, a világosságnak, a szabadságnak a teljességét hordozta. **Ettől volt Jézus a szeplőtelen bárány!**

6.fejezet: Bárány, kenyér, bor.

Fel kell tennünk a kérdést: miért éppen bárány? Miért nem kecskegida vagy éppen galambfőka?

A válasz Jézus Törvényt beteljesítésében rejlik. Nem akármilyen bárányként jött Jézus a farkasok közé, hanem pászskabárányként!

Jézus maga utal Mózes elrendeléseinek meg nem értettségére: „*ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem is, mert én rólam írt ő,*” (Jn. 5-46.)

Mózes az Isten Egyiptomból való szabadításának emlék ünnepére rendelte el minden zsidó számára, egy hibátlan bárány elfogyasztását. A bárány elkészítésénél pedig: „*annak csontját meg ne törjék;*” (Móz. IV. 9-12.)

A pászka elrendelése az ÚR külső ellenségtől való megszabadítását volt hivatva megünnepelni. Jézus a belső ellenségtől való megszabadítóul jött. Bárányként jött, hogy ahogy a pászka ünnepen megeszik a bárányt, az egyiptomi fogságból való szabadulást felelevenítve, úgy egyék az Ő bárány testét kenyérként és igyák a vérét borként az ördögtől való belső szabadulást felelevenítve!

Aki nem fogadja be, nem építi be Jézust a tanításán, az Igén keresztül úgy, ahogy a test befogadja, beépíti a pászka bárányt, azt Jézus nem tudja a kenyérbe és borba öltözött testén keresztül éltetni. Nem, mert az ember számára Jézuson kívül nincs élet! Jézus erről így tanított: „*Én vagyok az út és való (igaz)ság és az élet,*” (Jn. 14-6.). Nincs Jézus nélküli boldogság, csak boldogtalanság. Jézus nélkül nincs Isten Ország, csak a sátán birodalma.

Ahhoz, hogy az embernek örök élete legyen, Jézust kell befogadnia, Jézust kell testi-lelki valóságában megennie, meginnia, mert az igazi valóság Jézus valósága! Jézus az utolsó vacsorán elmondott mondataival nem alapított új szertartást. Valójában nem mondott többet, mint amit korábban a Mózesi törvény értelmezésénél megfogalmazott: „*a régieknek megmondták: ne gyilkolj! Aki pedig gyilkol, méltó rá, hogy ítélőszék elé állítsák (kerüljön).*

Én pedig azt mondom nektek: mindenki aki haragot tart testvérével, ítéletet érdemel,” (Mt. 5-21,22.)

Az utolsó vacsorán Jézus azt mondja: Mózes elrendelte nektek, hogy öljétek le a hibátlan bárányt és egyétek meg reggelig, az ÚR egyiptomból való szabadításának emlékére.

Én pedig azt mondom nektek: megáldom a kenyeret és a bort, mert ez az én testem és ez az én vérem. Ezen az estén ezt is egyétek és igyátok a sátán rabságából való szabadítás emlékére.

A bárányt, egyétek az Egyiptomból való szabadulás emlékére!

A testemet és véretem egyétek és igyátok az Én szabadításom emlékére!
„Ezt tegyétek az Én emlékezetemre.” (Lk. 22-19.)

7.fejezet: Az ünnep!

Az utolsó vacsora elfogyasztása előtt Jézus mind a 12 tanítványának megmossa a lábát. Majd elvonulnak Jeruzsálembe egy ház felső termébe megünnepelni a pászkát. Az evés közben Jézus megáldja a kenyeret (beleöltözik) megtöri, körbeadja mind a 12-nek, hogy így ünnepeljék a belső szabadítást. Majd kezébe veszi a bort is, megáldja, (beleöltözik) és körbeadja tanítványainak, hogy ezzel is emlékezzenek Jézus bárányként való áldozatvállalására, a felkínált ÚT-ra, a végső szabadulás lehetőségének megteremtésére.

„Ámen, Ámen mondom nektek: ha (netán) nem eszitek az Emberfia (hús)testét és nem isszátok a vérét, nincsen életetek önmagatokban.” (Jn. 6-53.)

Nincs, mert különben Jézus nem tud ezen a módon kapcsolatba kerülni velünk. Az Isten nem tud testként és vérként az emberbe épülni. Ételként és italként táplálni.

Ha az Istennel való kapcsolattartás harmadik szintje, a belénk épülése nem történik meg, úgy annak a Vele való kapcsolat látja kárát.

Az imában lelkemet az Istenhez emelem, s a kapcsolat a SZENTLÉLEK-ben jön létre.

A gondolkodás átalakításban Jézus által, az ATYA arcát, szeretetét és irgalmát ismerem meg!

Az áldozásban a FIÚ kerül belénk, hogy hitünk által testünkbe épülve, lelkében otthont találva adjon életet!

Ez a három szint: az ima, a gondolkodás átalakítás és az áldozás az Istennel való kapcsolat tartás teljességét öleli egybe. A SZENTHÁROMSÁGOT!

8.fejezet: Mi az igazság?

Itt be is lehetne fejezni Jézus kenyérbe és borba való testet öltésének kibontását, ha vizsgálódásom eredménye nem vetne fel néhány döntő fontosságú kérdést.

Az első kérdés a Jézus által alapított áldozás gyakoriságát hivatott pontosítani.

Jézus, a belső szabadításra való emlékezésre, a külső szabadulásra való emlékezés ünnepén szólította fel a tanítványait! A pászka ünnepén! Így téve teljessé e szabadítás ünnepének tartalmát. Izrael istene nemcsak a külső rabságból képes megszabadítani a népét, hanem a belső rabságból a sátán uralmából is!

Mózes a pászka ünnepét évenként egy alkalommal a húsvét előtti estére rendelte el.

Az utolsó vacsora élménye, annak rituáléban való megjelenítése már a korai keresztény élet középpontjába került. Az intézményesült Római Katolikus anyaszentegyház, e rituálé köré szervezte s alakította ki minden vallási elméletét és cselekményét. Innen indul ki az alfa és itt fejeződik be az omega! Az utolsó vacsora élményének hetenkénti, naponkénti, ünnepenkénti kötelező megélése biztosítja az egyház számára a hívekre való hatás és befolyásolás lehetőségét.

Pedig, ha Jézus a pászka ünnepének estéjén törte meg a kenyeret, s adta körbe a bort, akkor bizony Jézus ezt az eseményt erre az egy alkalomra, a pászka ünnepére kínálta. Évenként egyszer!

A második kérdés, hogy ki illetve mi által ölti fel Jézus a kenyér és bor ruháját? Jézus túl van a kétszeri kenyérszaporítási csodáján, túl van az Izrael népétől való kétszeri meg nem értettségén. Egyedül a 12 marad mellette! A tanítványai! Jézus a családjával, a tanítványaival fogyasztja el Mózes elrendelése szerint a pászka bárányt és üli meg a pászka ünnepét.

Jézus ezen az estén, a tanítványainak adja körül a kenyeret és a bort és szólítja fel őket az erre való emlékezésre.

Jézus jól tudja, hogy néhány perc múlva melyik tanítványa fog felállni az asztaltól és kimenni az ajtón, hogy kiszolgáltassa Őt a véneknek és az írástudóknak. Mégsem zárja ki Júdást, az árulót a testét és véréét fogyasztók köréből!

Jézus bizonyára nemcsak a 12-re, mint tanítványaira bízta eképpen magát, hiszen a Földön elhangzott utolsó szavaival azt a feladatot adta a tanítványainak, hogy:

„*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá (tanítsatok) minden nemzetet,*” (Mt. 28-19.)

Minden ember ha zsidó volt, ha pogány, attól lett tanítvány, hogy felismerte Jézusban a Krisztust, az Isten Fiát! Felismerte és befogadta! Befogadta, mert megszerette! Ez a Jézus Krisztust szeretés tesz minden embert tanítvánnyá! Ebből viszont az következik, hogy Jézus nem a Péter által áthagyományozódott, teológiát végzett papok és püspökök szentelése által átadott képességek szavára ölti fel a kenyér és bor ruháját, hanem a Rá emlékezés szeretet szavára!

Jézus a Hang tanításában a következőképp igazolja mindezt:

„*minden jézusi ember egyben pap is. Még pontosabban így mondhatnám: Ti mindannyian tanítványaim vagytok, és az a feladatotok, hogy megtanítsátok szeretni azokat, akik erre nektek lehetőséget adnak!*” (28/2900).

Harmadik kérdésként az vetődik fel, hogy kinek kínálja fel magát Jézus, a kenyérben és a borban?

Annak, aki előtte meggyónt?

Annak, akit mint csecsemőt megkereszteltek?

Annak, aki valamely vallási rendhez tartozik?

Annak, aki az adott vallási rendet betartja?

Annak, aki nem elvált?

E kérdések feltevését követően talán már mindenki önmagától tud választ adni a feltett kérdésekre! Jézus annak kínálja fel magát a kenyérben és borban, aki ezzel emlékezni akar szeretetből Jézus áldozatvállalására. Nyilván az akar emlékezni, aki szereti Jézust! Aki szereti Jézust, az átalakítja a gondolkodását, mert ismerni akarja annak a gondolkodását akit szeret! Mivel akit szeret az az Isten, ezért szeretetéből elfogadta Őt urának és megszabadítójának.

Ám Jézus irgalma még ezen is túlmegy: hiszen az utolsó vacsorán a körbeadott kenyér és bor eljut Júdáshoz is. Júdas is eszik a kenyérből, mint Jézus testéből és iszik a borból mint Jézus véréből, mert Júdas még úgy ül az asztalnál, mint tanítvány!
Jézus akkor is tanítványként bánik vele, ha pontosan tudja, hogy csak kis idő és kiszolgáltatja Őt a Nagytanácsnak.

Az Isten áldása azt jelenti, hogy veled az Isten!
A kenyér és bor megáldása azt jelenti, hogy a fogyasztása által benned az Isten!
Jézus nem válogat! Nem, mert nem személyválogató!
Jézus pontosan azoknak a parázna, gyilkos, bűnös hazug és elesett, de az Isten szeretetére vágyó embereknek kínálja Önmagát, akik képesek elhinni, hogy ha megbánják bűnüket, ha jobbá akarnak válni, akkor Jézus Krisztus szeretetével megszabadulnak mindettől, mert elhiszik, hogy **Jézus Krisztus a Megszabadító!**

Jézus a Hang tanításában sem tulajdonít központi szerepet a szentáldozásnak!
Ezt írja: „-*Ha utánam vágyódsz, akkor feltétlenül együtt élünk szentáldozás nélkül is.*
- *Velem együtt nem azok élnek, akik sokszor áldoznak, hanem azok, akik a megbocsájtó és szolgáló szeretet útját járják.* (Hang 20/1937.)
- *Aki nem eszi az Én testemet és nem issza az Én véretem, abban nem lesz élet!* (Jn. 6-53,) *ez csak bizonyos feltételek mellett érvényes.* (Hang 20/1937.)

Ezek a feltételek nem mások, mint a gondolkodás átalakítás és az ima! Hasonlít ez egy háromlábú székhez. Ha kiveszed az egyik lábát a szék nem áll meg, feldől.

Jézus természetesen nem az áldozás szentségében való részvételt ellenzi mindezzel:
„*Én azért maradtam köztetek a kenyér színében, hogy végtelen szeretet – energiámat tudjátok átvenni, tudjátok ti is falat kenyérré válni azok számára, akik éppen azért esznek, rágnak, bántanak benneteket, mert nagyon kevés szeretet – energiával rendelkeznek.*” (Hang 8/681.)

Az embernek Jézussal való találkozása általában felveti a találkozásra való méltatlanság gondolatát. Ilyenkor az ember a bűneivel a méltatlanságával van elfoglalva, pedig:
„*Semmi szükség arra, hogy vadász a bűneidre, s próbáld átélni, hogy mennyire méltatlan vagy a Velem való találkozásra. Sokkal fontosabb lenne, ha azzal foglalkoznál, hogy Én mennyire jó és irgalmas vagyok, s mennyire szükséges számodra, hogy minél többször foglalkozz Velem.*” (Hang 10/792)

Minden Jézusban hívő embernek folyamatosan van szüksége arra, hogy erősödjék a hitében, tehát fejlődjön a szeretetben. A kísértés világában az ember nem képes hűségben megmaradni, ha nap mint nap nem eleveníti fel a reggeli imájában tudatosan a Jézussal való kapcsolatát. Nélkülözhetetlenül tartozik mindehhez a közösségbeli, kitartó és tudatos Jézust tanulás, a gondolkodás átalakítás. Ezt egészíti ki Jézus istenségében való hitünk nyilvánvalóvá tételében a Jézus testét kenyérben és vérében borban való magunkhoz vételében.

9.fejezet: Életben maradni!

Jézus így összegzi az oltári szentség jelentőségét:

„János evangéliumában a 6. fejezetben nem azt mondtam, hogy a kenyér az Én testem, hanem azt, hogy az Én testem kenyér! Ez nem szójáték. E két mondat nem jelenti ugyanazt! Nem azt mondtam, hogy aki eszi a kenyeret és elhiszi, hogy az az Én testem, annak van örök élete, hanem azt mondtam, hogy aki eszi az Én testemet, annak van örök élete, mert az Én testem valóban ÉTEL és nem kenyér! Az én vérem valóban ITAL és nem bor!” (Hang 27/2782.)

Mert *„ha valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi (és) az Atya is szereti őt, és hozzá megyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála,” (Jn. 14-23.)*

Mert *„Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok,” (Jn. 14-18.)*

Hiszen *„Az én Atyám házában sok tartozkodóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek, mivelhogy elmegyek, hogy helyet készítek nektek.*

és ha elmegyek és helyet készítek nektek ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn. 14-2,2,)

Irgalomból!

Ahogy a jobb lator *„mi ugyan igazságosan mert méltó büntetését kapjuk azoknak, amiket elköveztünk, de ez semmi helytelent nem cselekedett,” (Lk. 23-41.)* mondatára Jézus válaszul csak ennyit mondott: *„Ámen, mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban!” (Lk. 23-43.)*

Ezért *„Ne törődj hát azzal, hogy milyen vagy! Gyere Hozzám a te Jézusodhoz, aki vár téged a Szent áldozásban! Hidd el, hogy csak Én, a te Jézusod vagyok képes olyanná tenni téged, amilyenné lenned kell Általam, Velem és Bennem!” (Hang 29/2977)*

**„Nagyon szeretlek és nagyon számítok
a REGGELI imáidra is!” (Hang 8/610)**

Az álom,
Mint eltévedt hajnali fény,
A csipkefüggöny szélén,
Még ott ül a szempilládon.

Íze az illanó,
Ébredőn emlékbe fordult,
Gyermeki mosolyt koldult,
Rég felejtett meseszó.

Egész éjjel figyeltelek,
S ha pihenésed nem zavarom,
Lelked tűzfalára írom,
Hogy: NAGYON SZERETLEK!

De a reggel a tied,
Hideg víz, fogmosás,
Fésű, kabát, táska, rohanás,
Én meg várok benned.

Végre! Lelked Hozzám emeled,
Lopva télbe tavaszt,
Mely tiszta vizű forrást fakaszt,
Napi tervem Elém teszed.

Imáddal fogod a kezem,
Ajkadra mosolyt csal reggelem,
Az eső sem ronthatja kedvünk,
Ahogy lépkedünk a macskaköveken.

Dilemma

Uram! No nem azért
Mintha aggódnék,
Csupán egy kérdésben,
A válaszodra várnék:

Mi lesz majd azokkal
És hova helyezed őket,
Kik a másvilágon
A kapu előtt tömörülnek?

Nem tudván semmit
Megszéppelve várnak
Míg jönnek és jönnek
És egyre többen állnak.

Feszül pattanásig
A tömegben az ideg,
Egyre nő a sötétség,
S a csontig ható hideg.

Mert az „Ajtó”-ra kitéve
Egy hatalmas tábla:
A Pokol megtelt!
Ne kopogtass! ZÁRVA!

Az a fránya alma!

I. fejezet: A mítosz

Ádám és Éva!

A keresztény hitvilág meghatározó alakjai. Bibliában található történetük minimum másfél milliárd ember gondolkodására, erkölcsi értékrendjére van kihatással.

Teremtésük, majd bűnbeesésük története szinte fenntartás nélkül vált elfogadottá a kereszténység kialakulásával, térhódításával.

A keresztény hívők és egyháziak gondolkodásában alapjában véve ez az elképzelés él jelen korunkban is az emberi lét kezdetéről.

Pedig mítosz az egész!

Ennek bizonyításához, a reális kép kialakításához kicsit körül kell tekintenünk a világban, a történelem népeinek hitvilágában, teremtéstörténeteiben.

Nézzük először a sumér mítoszok teremtéstörténetét!

A rendezett világ...az ég és a föld szétválása után kezdett kialakulni,

„An: az ég, Enki: a Föld Ura, Enlil: a levegő urának adott nevet.”

„a világ kialakulása megelőzte az embert: először a növényzet, az állatok jelentek meg a földön, mintegy az istenek táplálékaként, és csak legvégül az istenek munkáját megkönnyítendő, az ember.”

„az ember, miként a fű, kidugta fejét a földből.”

„Enlil, aki a világ megteremtése után elégedetlen volt az emberek nyüzsgésével és lármájával, amely zavarta nyugalmát, ezért elhatározta, hogy elpusztítja őket.”

Vízözönt bocsátott rájuk!

Több ezer km-t és sok száz évet kell megtennünk ahhoz, hogy megismerkedjünk a közép-amerikai mayák hitvilágának teremtéstörténetével:

„A világ három korszakot élt át.”

„A teremtő istenek földet kiáltottak, és megjelent a föld.” Az istenek beültették fákkal, kijelölték a folyók helyét, és állatokkal népesítették be. Az állatok nem tudtak beszélni, és nem tudták az isteneket imádni, ezért a teremtők kreáltak egy agyagfigurát is, és az agyagfigura beszélt. Művükkel mégsem voltak elégedettek, mert a figura nem volt elég intelligens és erős, ráadásul könnyen szétmállott a vízben, azért elpusztították.

A második korszakban fából faragtak élőlényeket az istenek. A falények beszéltek, ettek, szaporodtak, de arcuk kifejezéstelen maradt, egészében véve száraz, vértelen, sárga húsú figurák voltak, és nem hálálkodtak alkotóiknak. Az istenek, elpusztításukra, vízözönt zúdítottak a földre.

A harmadik korszakban sárga és fehér kukoricából gyúrtak embert az istenek.” (Mitológiai ABC – Gondolat Kiadó 1985.)

Ezek beváltak!

Lehetne folytatni az ismertetést India, Japán, Kína, Indonézia, Skandinávia népeinek teremtéstörténeteivel, de ezek annyira szerteágazóak, sokszínűek, hogy csak a lényegtől vinnének el bennünket.

Mi a lényeg?

Az, hogy sem az idézett, sem a jelzett teremtéstörténetek nem beszélnek az ember bűnbeeséséről! Nem beszélnek a hagyományos keresztény valláserkölcstől által értelmezett bűnről.

Beszélnek arról, hogy engedetlenek, lármások, hálátlanok az emberek, de arról, hogy bűnösök lennének, arról nem. Erről először a zsidók bibliája beszél!

Feltételezem, hogy a keresztény vallások világában nem akad olyan ember, aki ne ismerné kellő alapossággal Ádám és Éva teremtésének és bűnbeesésének történetét.

Mindezt Mózes I. könyve 2. bekezdésének 16. versétől kezdve tartalmazza a Biblia. A történetet olvasva megállapítható, hogy a bűnbeesés története a teremtéstörténetnek elválaszthatatlan és szerves része.

Nézzük a történetet!

Megteremti az Isten az eget és a Földet.

Megteremti a világosságot és a sötétséget.

Megteremti a Napot, a Holdat és a csillagokat.

Megteremti a növényeket és az állatokat is.

„És látá Isten, hogy jó.” (Móz. I.1;25.)

Jó, csak kevés!

Isten, ezt a hiányt pótolandó, megteremti először a tükröt, belenéz, majd létrehozza Ádámot és Évát, mint férfit és nőt, a saját képére és hasonlatosságára.

Persze, ha valakinek ez a teremtéstörténet túl általános, nem tetszik, akkor ugyanazon könyvön belül más variációval is tud találkozni.

E második variációban Mózes I. Könyve 2. fejezete 4. versszakától olvasva megtudhatjuk, hogy miután az Úr megteremtette a pusztai földet – ahol még sem növény, sem állat nem volt –, megformálta az embert a föld porából és némi párából, majd belelehelte az élet leheletét.

Ezt követően, mint gondoskodó Teremtő, kertet készít.

Fákat és növényeket ültet e kertbe, hogy teremtménye, Ádám, ne szűkölködjön semmiben.

A kertkészítés, faültetés izgalmaiban a gyümölcsöt és árnyat adó fák közé valahogy belekeveredett a jó és rossz tudás fája is, s ha már ott van, el is lett ültetve.

„az Istennél semmi sem lehetetlen,” (Lk 1;37.)

az sem, hogy Jézus szavára a fügefafa elszáradjon, de az sem, hogy az Úr szavára e kertben elültetett minden gyümölcsfa azonnal termőre forduljon.

Ádám úgy élt a paradicsomban, mint hal a vízben.

Persze nem elég, hogy eszem, iszom, alszom. Feladatokban kell gondolkodni! – érvelt az Úr „és helyezé őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt.” (Móz. I. 2;15.)

Őrizze az Édenkert fáit, közöttük a jó és rossz tudás fáját is. Az Úr mindent tudott Ádámról. A „*haja szálai is mind számon vannak tartva.*” (Mt 10;30.)

Az Úr jól ismerte Ádám gondolatait is, és ezért parancsba adta: ha jót akar magának, semmiképpen se egyék a jó és rossz tudás fájáról.

Az Úr sem akart mulasztással vétkezni, ezért, hogy szó ne érje a ház elejét, a nevezetes fához vezető ösvény elejére – jól látható helyre – kitett egy „Behajtani tilos!” táblát.

Ádám, mint engedelmes teremtmény, szót fogadott az Úrnak. Nem is tudta, mi a különbség a jó és a rossz között. Így erkölcsi érzék híján nem is felelt semmiért.

Azt sem tudta, hogy engedetlennek lenni rossz, és engedelmesnek lenni jó. Nem is állíthatta senki emberfia, hogy Ádám erkölcsi lény lett volna. Csak evett, ivott, aludt.

(Kész paradicsom!)

Tette ezt mindaddig, amíg meg nem szánta az Úr, és Ádám oldalbordáját szép óvatosan kiemelve – hogy meg ne sérüljenek a fontosabb szervek –, megformálta belőlük a nőt, Évát.

Vége is lett az aranyéletnek!

A komoly és sok vesződéssel járó operációt követően még ki sem főzte az Úr a különböző sebészeti eszközöket, amikor honnan, honnan nem, a Paradicsom kertjében megjelent a kígyó.

Mivel Ádám nem volt tudatában a jó és rossz közötti különbségnek, nem jelentette fel a kígyót birtokháborításért. Hagyta, hogy felkússzon a tiltott fára, és kapcsolatuk leggyengébb láncszemét kiszemelve, rábeszélje Évát a szakításra. Már mint az alma leszakítására.

Azt nem lehet tudni, hogy Éva tudott-e a tiltásról. Volt-e ideje Ádámnak arra, hogy Évával szót értsen. Valószínűleg ez volt a titka a vitatkozásmentes életüknek. Lehet, hogy nem is beszéltek egy nyelvet. Lehet, hogy Ádám sumér volt, mint Ábrahám, Éva meg magyar.

A kígyó viszont értett Éva nyelvén, így az istenné válás feltételét, a jó és gonosz tudás birtoklásának mézesmadzagját húzta el Éva orra előtt. Éva egy percig sem habozott. Épp az orra előtt mosolygott egy kerek, pirosra érett alma.

Éva bekapta a horgot, illetve az almát, s mire Ádám felocsúdíhatott volna, az alma édes leve már ott csurgott Éva szája sarkán, miközben mohón harapta, rágtá a tiltott gyümölcsöt. Természetesen, még mint romlatlan lelkű ember, mint egy test egy lélek, Éva Ádámnak adta az alma felét. Még le sem rágták az alma csomóját, csodák csodájára, az átváltozás megtörtént. Ádám is és Éva is az ősi ösztönlényből hirtelen erkölcsi lényévé változott. A kígyó nem kapott az almából. Így maradt erkölcstelen a bitangja!

Ádám és Éva viszont azonnal észrevette, hogy mindketten mezítelenek. Most már az erkölcsi zavarukból kifolyólag pirosra vált arccal a sűrűbe futottak, a kígyó szégyentelenül bámuló szeme előtt (más nem volt ott).

Jobb híján egy megtermett fügefafa levelével takarták el szégyellnivalójukat.

Még aznap, alkonyat felé, a napi munkájától törődötten sétált a kertben a fejét kissé kiszellőztetni akaró, mindent tudó Isten. Csodálkozva vette észre, hogy a megszokástól eltérően, most nem szalad elé Ádám és Éva, és nem mesélik örvendezve a maguk nyelvén – szokás szerint egymás szavába vágva – aznapi élményeiket.

Az Isten mit sem sejtve keresni kezdte Ádámot és Évát. Szólongatta őket: Ádám, hol vagy? Vajon hova mehettél?

Persze hamar megtalálta őket egy-egy fügefalevélbe burkolózva. Hirtelen gyanút fogott, s távolba látásával megszámlolta a jó és rossz tudás fáján az almákat. Egy hiányzott! Ádám és Éva a mezítelenség szégyenétől vörös arccal, a fügefalevélen kívül mély hallgatásba is burkolózott. Ők még nem tudták azt, amit Lukács evangélista a 12;2-es ígerésben megfogalmazott, miszerint: „*Nincs pedig semmi elrejtve, ami le ne lepleződnék,*”.

Éles eszű Isten lévén, hamar rájött arra, mi is történhetett. Megszegték a tilalmat!

Az irgalmas, de nagyon haragvó Isten kérdésére Ádám Évára mutat. Éva a kígyóra, a kígyó meg a fára. A fának hiába volt ága, nem tudott mutatni, így nála a sor megszakadt. Igen ám, de az Istent nem lehet félrevezetni. A parancsmegszegés engedetlenség, az engedetlenség pedig bűn!

Az ítélet hamar megszületett!

Mihály arkangyal úgy hajította ki Ádámot és Évát a Paradicsomból, hogy a lábuk se érte a földet. Kivéve, amikor földet értek.

A kígyóval nem tudni, mit történt. Valószínűleg, amíg a kavarodás, a kihajítás történt, szép suttymban lelépett. Illetve lecsúszott. Így lett lecsúszott csúszómászó.

Lett is baja Ádámnak és Évának elég. Nem volt elég, hogy verejtékes munkával kellett a napi betevő falatjukért megküzdeni, de az ítélet szerint nemcsak őket sújtotta a bűnük büntetése, hanem hetedíziglen valamennyi utódjukat.

Addig, amíg az Isten Fia, Jézus meg nem jelenik a Földön, és Pál értelmezése szerint, mint második Ádám, vállalt kereszthalálával, a kiontott vérével ki nem engeszteli a még mindig durcás Atyát azzal, hogy Magára veszi az emberiség Ádám és Éva által elkövetett áteredő bűnét.

Kedves testvéreim!

Nagyon remélem, hogy nem botránkoztattam meg senkit az eddigi szöveg könnyedségével, illetve tréfálgató hangnemével. Ha valaki mégis szentségtörésnek, botránynak élné meg, kérem, tegye le írásomat vagy vágja a sarokba (ott a kandalló).

Töredelmesen bevallva, szándékosan tettem mindezt. Tettem azért, hogy ezt a történetet, ezt a mítoszt nehogy komolyan vegye valaki!

Akkor sem, ha a keresztény egyházak mintegy kétezer éve ezt tanítják a világ és az ember keletkezése történetének.

II. fejezet: **A valóság**

Sorrendet kell felállítani a Bibliában!

Amennyiben ezt nem tesszük, úgy az ellentmondások olyan tömegével kell szembesülnünk az Ó- és Újszövetség tanításán belül, amit nincs emberfia, aki feloldana. Példával illusztrálom az állításom:

A Teremtés Könyvének Móz. I. 1;26-os ígérésénél a következőket olvashatjuk: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra;” – és megteremti Isten Ádámot és Évát, mint hústestben levő férfit és nőt.

Ha Jézus szavait fogadjuk el megingathatatlan alapnak, akkor bizony azt állítom, hogy az Isten képére és hasonlatosságára teremtett embernek is szellemi lénynek kellett lennie, hiszen János evangéliumának 4;24-es ígérésénél a következőket olvashatjuk: „*Szellem az Isten*”.

Még egy példával szeretném megerősíteni korábbi állításomat:

Mózes 4. könyve 15;31-es ígérésében a következő parancsot adja az Úr Izrael népének: „Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, „

Jézus pedig a következőképpen tanít:

„*szeressétek ellenségeiteket,*” (Lk 6;27.)

„*Annak, aki megüti az egyik arcodat, tartsd oda a másikat is,*” (Lk 6;29.)

„*Legyetek irgalmasok, mint ahogyan Atyátok irgalmas*” (Lk 6;36.)

Minden józan gondolkodású hívőnek el kell döntenie azt, hogy vagy az egyik tanítás a meghatározó, vagy a másik. Az érvek kétségtelenül az Újszövetség, Jézus igéi mellett szólnak, hiszen hitünk alapján Jézusban az Isten jelent meg a Földön!

Az Isten szava pedig Valóság!

Ha Jézus evangéliumokban foglalt szavait tekintem meghatározó mértéknek, szűrőnek, akkor ennek tükrében tudom az Ótestamentum tanításait elfogadni vagy elvetni.

Ahhoz, hogy a józan észről átjárt hit értékrendjében, Jézus tanításában ne a vallásosság bódító ópiumát éljük meg, nélkülözhetetlenül szüksége van mindenkinek a józan gondolkodásra. Jézus minderről így tanít a Hangban:

„*Az Isten boldogító kegyelme mindenki életében csak abban az irányban tud hatni, amerre nyitott az értelem!*” (Hang 29./3033.) Ezzel Jézus azt állítja, hogy aki nem akarja használni az első kegyelmet, a józan ész, az értelmet, az bizony bódulni akar.

Az elmúlt kétezer év vallásossága a gondolkodás nélküliség igényét, a bemerevültséget, a hagyományos világképhez való makacs ragaszkodást képviselte. Ahogy az évszázadok során néhány ember feltette magának vagy egyházának a kérdést, nekünk is hasonlóképp ezt kell tennünk: valóban így jött létre a világ? Valóban így teremtődött az ember?

A kérdezőknek és a választ megfogalmazóknak a történelem során soha, de soha nem volt szerencsájük koruk vallási vezetőivel.

Galileinek (1520-1591) majdnem beletört a bicskája abba a szellemi szabadságba, az ész használatába, amelyben kora tudományos eredményeit próbálta közkinccsé tenni a vallás által tanított világkép ellenében. Nevezetesen azt, hogy a Föld gömbölyű!

Azt, hogy a Föld forog a Nap körül!

Giordano Bruno (1548-1600) a Római Katolikus Egyház inkvizíciójának máglyáján végezte, mert nem volt hajlandó visszavonni az egyház tanítását veszélyeztető, eretneknek minősítő tanait. Azokat az Istent tagadó állításait, hogy az anyag és a mozgás elválaszthatatlan. Azt, hogy a világegyetem egységes és végtelen!

Négyszáz évnek kellett eltelni, hogy e szégyenteljes máglyahalált követően, a világ valóságáról alkotott szabad gondolkodásért és látásmódért ne máglyahalál, hanem csak kiátkozás, eltiltás vagy figyelmeztetés járjon. Figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a világról született tudományos eredmények valójában Jézust igazolták!

Galilei, Giordano Bruno, Kopernikus lerántotta az ég egészét borító leplet, és előtűntek a bolygók, a csillagok és a galaxisok.

Kiderült, hogy az Isten nem lakozhat a felhők feletti űrben. Nem, „*mert nézzétek, Isten Királysága bennetek van.*”

(Lk 17;21.)

Azt a teremtésképet, amit a Bibliában foglaltak alapján a kereszténység magáénak vall, már ismerjük. A reális látásmód kialakításához meg kell ismerkednünk korunk XXI. századi tudományos eredményeivel, és az e témához fűződő következtetésekkel.

2002-ben tanácskozásra gyűltek össze a világ legnevesebb fizikusai, asztrofizikusai és kozmológia kutatói, magyarázatokat keresve a világegyetem születésének meghökkentő tényeire, amelyek „némelyike nem kevésbé meghökkentő, mint az isteni beavatkozás feltételezése.” (Élet és Tudomány 2002./1.)

A tudományos „teremtésmítosz” szerint a világegyetem mintegy 15 milliárd (15 ezer millió) évvel ezelőtt egy forró ősrobbanásban, a Nagy Bumm-ban született, amelyben kitágult és lehűlt.

Mára ismertté váltak a világegyetemet kialakító erők, és azok a törvények, amelyek az anyag változásait irányították. Ezek az ismeretek a robbanást követő századmásodpercig vezetnek vissza az eseményeket ellentmondásmentesen. Az események – a paraméterek ismeretében – zavarba ejtően esnek egybe azokkal a hihetetlen pontos mértékekkel,

amelyek kizárólagosan tételezik fel jelen Univerzumunk létrejöttét. Ez azt jelenti, ha a paraméterek „értéküket csak egy picit is megváltoztatnák, akkor megváltozna az egész világegyetem. Ráadásul az esetek elsöprő esetében olyan kellemetlen módon, hogy benne nem volna helye sem embernek, sem életnek.” (Élet és Tudomány 2002./1.)

Jelzi ezt a Nagy Bumm tágulási sebességének, a gravitáció nagyságának, a magerők mennyiségének, a rádióaktivitást szabályozó gyenge kölcsönhatás mértékének, az atomok elektromágneses kölcsönhatásának milliomod, milliárdod pontosságú meghatározottságát.

Tudósaink egy része mindezek figyelembevételével a következő elméleti következtetésre jutott:

„az emberközpontúságnak valamiképpen mégiscsak helye lehet világmépünkben: nem lehetnénk itt, ha a világegyetem sorsát, tulajdonságait meghatározó fizikai állandók nincsenek annyira finoman hangolva, ha értékük akár picivel is különbözne a megfigyelhetőtől. Mintha a világegyetem fejlődésében olyan elv érvényesülne, amely olyan irányba tereli, hogy benne kialakulhasson az élet és az értelem.” (Élet és Tudomány 2002./1.)

Mindebből két alapvető következtetést vonhatunk le a világegyetem keletkezéséről:

1. A világegyetem anyaga a kezdeti Nagy Bumm-ot követően, a kölcsönhatások következtében, az egyszerű szerkezeti felépítéstől egy változási folyamaton keresztül a bonyolultabb szerkezeti felépítés felé halad.
2. A világegyetem kezdeti egyszerű felépítési anyaga a meglévő feltételek mellett magában hordozza a kölcsönhatások lehetőségét és eredményét.
Egyszerűbben: a keletkező anyag (hidrogén) meglévő feltételek mellett magában hordozza a jelenlegi világegyetem kialakulásának minden lehetőségét.

Persze, mondhatjuk minderre azt, bennünket mindez nem érdekel! Nem, mert mindez nem az erkölcs területére tartozik. Mondhatjuk azt is: mi közöm nekem mindehhez.

Való igaz, hogy minden ember, ha akarja, el tudja takarni a szemét, és be tudja tapasztani a fülét.

2003 karácsonyán a Hang-közösség Inárcson tartott miseprédikációja közben (könnyek között) hangzott el egy vers, amelynek írója hitet tett az Ádám-Éva teremtéstörténet mellett, a tudomány zagyvasága ellenében.

Szokatlan jelenségnek könyvelhette el a Római Katolikus Egyház Teilhard de Chardin (1881-1955) jezsuita szerzetes életpályáját, amelynek egy szakaszában – az 1920-as évek táján – mint paleontológus kiásta az ötszázézer évvel ezelőtt élt pekingi előember csontmaradványait. Egyháza megrovásban részesítette.

Teilhard de Chardin azt még nem is tudhatta, hogy a genetikusok, feltérképezve a Föld minden lakosának génállományát (az öröklődésért felelős molekulaláncok), arra a következtetésre jutottak, hogy a Földön élő összes ember huszonnégy emberpárra vezethető vissza.

Ezek az eredmények igazolhatók. Megismételhetők. Bizonyíthatók. Vizsgálhatók.

Napjainkban, miközben a világ majd minden iskolájában a tudomány eredményeire támaszkodó világképet tanítják, az egyházak – majd másfél milliárd hívő ember irányában – a Bibliában foglalt Ádám és Éva teremtéstörténetének feltétel nélküli elfogadását igénylik. A hittanórákon a gyerekeknek ezt tanítják!

Abban a korban, amikor az iskolákban már réges-régen nem a lapos Föld és az arra félgömb alakjában ráboruló ég, a csillagok pedig a mennyország világosságát átszűrődni engedő lyukak jelentik a megismert világot. Ahol a poklot a földkéreg alatt a Föld mélyében rejtőző barlangok alkotják.

Napjainkban az iskolákban az anyag szerkezetének kutatásánál már nem rekednek meg az atomok, atommag-elektron szerkezeténél, hanem az atommagot jelentő protont és neutronot alkotó kvarkok, hadronok és gluonok szubatomi világában kutakodnak.

Nemrég hármásban utaztunk Székesfehérvárra, s az autóban kérdezett rá Ádám és Éva történetére egy 28 év körüli testvérem. Elképedésemben csak azt tudtam kérdezni: te még hiszel ebben a mesében? Azt persze meg sem merem kockáztatni, hogy ugyanezt egy hasonló korú paptól kérdezzem meg.

Be kell vallanom, nem vagyok túlzottan járatos a teológián tanított elméletekben, de azt nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy a tudományos kutatásokra alapuló világképet az egyházra és a hívőkre egyaránt veszélyesnek minősítik.

Pedig nem az!

Az emberiségnek a világról alkotott képét a legjelentősebb mértékben Albert Einstein változtatta meg, aki így beszélt Istenről: Az Isten megmagyarázhatatlan, de sohase rossz indulatú.

A józan és valóság-hű látásmód kialakításához természetesen szakítani kell a mitológiával, az Ádám és Évával kapcsolatos bibliai történettel. Szakítani kell azzal a látásmóddal is, hogy a Biblia minden szava szent és igaz! Szakítani kell, mert nem igaz az Ószövetség és Pál, valamint a Jelenések könyvének minden szava!

Ahhoz, hogy megértssem és felfedezzem a valós világot, a gondolkodás szabadságát kell vállalnom. Alapállásnak, kiindulási pontnak egy eretneknek tűnő állítást kínálok (nem én találtam ki). Nevezetesen azt, miszerint minden az emberért van! Az Isten is!

Jézus a Hang tanításában a következőképpen fogalmazza ezt meg: „*Minden ember arra a boldogságra van teremtve, mely a Velem való élő kapcsolat természetes következménye.*” (Hang 4/288.)

„*Nemcsak benned vagyok, hanem érted vagyok benned.*” (Hang 3/174.)

Jézus kétféle módon van jelen a teremtményeiben:

1. létbentartó módon

„*Én, Jézus, annyira szeretlek, hogy te ezáltal létezel.*” (Hang 27/2735.)

Sőt!

„*nem úgy szeretlek téged, mint mindenkit, hanem úgy, mint senkit a világon! Ha még úgy szeretnék téged, akkor kettő lenne belőled!*” (Hang 29/2952.)

2. boldogító módon

„*Boldogságra teremtett benneteket az Isten,*” (Hang 9/740.)

Mivel Jézus létbentartó jelenlétének nincs erkölcsi értéke, ezért az anyagtesti létezésünk körülményekbe van ágyazva. A jobb megértés érdekében: Jézus létben tartó módon jelen van minden létezőben. Létben tartja nemcsak az embert, hanem a vizet, a levegőt, a sziklát, az elefántot, sőt a televíziót is. Az ember számára mindezek csak körülmények. Ezeknek a körülményeknek az ad erkölcsi értéket, hogy mire használja őket az ember.

Az ember boldogságra való teremtettsége viszont az ember erkölcsiségének a kérdése.

A teremtő Isten erkölcsi teremtményeket hív a szellemi létezésbe. E teremtmény erkölcsiségét, az Istent vagy önmagát való választás lehetősége adja. Ha boldogsága forrásául az Istent választja, úgy szellemi létét, erkölcsi lényként folytatja.

Ha boldogsága forrásául önmagát választja, úgy szellemi létét anyagtesthez kötött erkölcstelen lényként folytatja.

Ebből következően az, hogy az anyagtesti létezés a Földön egy emberpárból, vagy 24 emberpárból indult el nem az erkölcs, hanem az anyagvilágba ágyazott REND kérdése.

Az Isten létben tartó rendjének erkölcsi értéket való tulajdonítása még Jézus tanítványait is félrevezette. Jézus azt mondta a fügefának: „*Soha ne teremjen rajtad gyümölcs*” (Mt 21;19.). A fügefa másnapra elszáradt. Az, hogy miért szárította ki Jézus a fügefát, az erkölcsi kérdés, a hogyan az pedig a létbentartás kérdése. Mivel a tanítványok nem arra voltak kíváncsiak, hogy Jézus miért szárította el a fügefát, hanem arra, hogy: hogyan? – Jézus így erre válaszolt: hit által!

Mindenki abban a valóságban hisz, amit a hite táplál. Így én a hitem által azt tudom elfogadni valóságnak, amit Jézus Krisztus, a Földre született Isten igazol a tanításával. Szükséges megjegyezmem, hogy számomra Jézus tanításának az igazolása nem más, mint az Isten szeretetének, az irgalom rendjének az Általa való megvalósítása. Így ebben a gondolkodásban, ebben az erkölcsi értékrendben minden további nélkül össze tudom egyeztetni Istent szerető hitemet a világ tudományos eredményeivel, anélkül, hogy erőszakot kellene elkövetnem bármelyiken.

Joggal vetődik fel a kérdés: mi módon?

Így: a Biblia keletkezésének van története. A Biblia szó jelentése: könyvek.

„A héber biblia összeállítása valószínűleg Salamon király (Kr. e. 970-930.) uralkodása alatt kezdődött, amikor a nép jólétben élt.

Bizonyított tény, hogy ebben az időben gyűjtötték össze a zsidó nép életének azokat a történeteit, amelyek ma a Teremtéstől a Sámuelig terjedő könyvekben találhatóak.” (Bibliai Enciklopédia/2000.)

Ennek alapján megállapítható, hogy a teremtés és a bűnbeesés írásba foglalása időrendileg Ábrahámnak az Úrtól való megszólítását követően mintegy ezer évvel később történt. Hasonló helyzet lenne, ha napjainkban akarnánk a szájhagyományok alapján hiteles módon írásba foglalni a honfoglalást. A teremtésről nem is beszélve.

„A héber biblia első öt könyvét, a Tórát, egyes részeit valóban írhatta Mózes, de a mai, általánosan elfogadott vélemény szerint Egy összetett, névtelen szerzők által írt mű, amely a Mózes előtti, de még inkább a Mózes utáni hagyományokból keletkezett.” (J.R.Porter: A Biblia képes kalauza)

„a Genézisben szereplő mítoszokat, mondákat, eredettörténeteket és szentségi legendákat szóban fogalmazták meg és adták tovább.” (J.R.Porter: A Biblia képes kalauza)

Mítosz, monda, eredettörténet, szentségi legenda. Így jellemzik korunk Biblia-kutatói a teremtés és a bűnbeesés történetét. Azt, amit a keresztény egyházak vezetői és vezetettjei többnyire valós és hiteles történetnek gondolnak és tanítanak.

Azzal furcsa módon mindenki egyetért, hogy a görög istenek és történeteik az emberi fantázia termékei. Arról sincs vita, hogy a római istenek, az élükön Jupiterrel, kitalált mitológiai személyek, s a történeteik a mítosz és legenda tárgykörébe tartoznak. Az egyiptomi istenekről nem is beszélve.

Mégis, mi lehet az oka annak, hogy a tudomány és technika korában, amikor a legfrissebb tudományos eredmények is mindenki számára hozzáférhetőek, a vallás területén sokan még mindig komolyan és szó szerint veszik Ádám és Éva történetét?

Talán az, hogy az elmúlt évszázadok, évezredek során az egyházaknak sikerült elhiteni a hívőkkel azt, hogy a Biblia, egy olyan szent írás, amelynek minden szava Istentől jövő, tehát szent és igaz!

Az is igaz, amit Mózes fogalmaz meg a 3. könyvének 24;14-es ígérésében: „Vidd ki az átkozódót a táboron kívül, és mindazok, akik hallották, tegyék kezeiket annak fejére, és kövezzék agyon azt az egész gyülekezetet.”

És az is igaz, amit Jézus Máté evangéliumának 12;7-es ígérésében így tanít: „*irgalmasságot akarok és nem áldozatot,*”.

Azt hiszem, ha a történelem során valaki vagy valakik észrevették és firtatni kezdték e tartalmi különbségeket, azoknak az illetékesek – hogy elmenjen ettől a kedvük – jó nagyot ütöttek a fejére. Akkor is, ha király volt, és akkor is, ha jobbágy volt az illető.

Ha nem volt elég az, hogy ráütöttek a páciens fejére, akkor nagyobb ütöttek. Ha pedig az illető behalt az ütögetésbe, legalább már nem kérdezett.

Egyik este Ivett lányommal beszélgettünk a teremtésről, Ádám és Éva történetének valóság tartalmáról, miközben felvetette azt, hogy e teremtéstörténet nem egy tudatosan szimbólumokba burkolt történet-e? Persze nem Ivett az első a történelemben, aki felveti ezt a kérdést. Talán nincs is olyan teológus, bibliakutató, vallásos szemlélettel rendelkező tudományos kutató, akinek ne jutott volna eszébe a teremtéstörténet értelmezésének ez a variációja.

Kiindulásul meg kell állapítanom azt a tapasztalatból kiinduló következtetést, amely szerint egy adott szimbólum mögé mindenki azt pakol, ami éppen neki tetszik.

Mindez persze nem zárja ki azt, hogy a világban vagy a világ egy részén létezik egy általánosan értelmezett szimbolikai magyarázatrendszer.

Pl.: jelen esetünkben a kígyó kétségtelenül a gonoszt személyesíti meg.

Ugyanakkor India hitvilágában a kígyó a bölcsesség jelképe.

A magyarázat nélküli szimbólumok sorozatának belső bizonytalansága oda vezet, hogy ha Ádámot, Évát, a kígyót és az almafát szimbolikusan kell értelmezni, akkor mi akadályozna meg abban, hogy az Istent is így magyarázzuk.

A józan paraszti ész alapján álló meggyőződésem szerint, a teremtéstörténet szerzőjének nem állt az érdekében az, hogy a hagyományokból merített tudásuk tartalmát misztikus ködbe szimbólumokba burkolva fogalmazzák meg. Álláspontomat az is igazolja, hogy egyetlen hitvallás megfogalmazói sem bonyolódtak bele a történelem során egy tudatosan tált szimbolizmusba.

Az olimposzi történeteket leírók ugyanúgy valósnak élték a történeteiket, mint a Bibliában megtalálható teremtéstörténetet leírók.

Homérosz se a szimbolikus istenek harcából vezette le Trója ostromát, hanem a hite szerinti valós lények akaratainak ütközőpontjául.

Miután körbejártuk az általam is fontosnak tartott teremtéstörténet néhány gondolkodásbeli értelmezését, lassan eljutottunk ahhoz a ponthoz, ahol már fel lehet tenni azt a kérdést, hogy: ha az érvelésekre alapozva nem úgy történt a teremtés, ahogy az Ádám és Éva esetében a Bibliában meg van írva, akkor hogyan?

III. fejezet: **A rend lelke!**

Az előző fejezet tartalmából egy meghatározóan fontos felismerés kellett hogy megszülessen. Nevezetesen az, hogy a létezés szintjén a világ minden területén REND van!

Minden tudományág ezt a rendet kutatja, vizsgálja, darabolja, szétszedi, összerakja, és következtetéseket próbál levonni a rend egészével kapcsolatban. A természettudományok alapállásukból kifolyólag zárják ki az Isten létezését, mintha a világban lévő rend önmagáért, önmagából létezne. Mintha az anyag szülné a rendet, s nem pedig a rend az anyagot. Lassan-lassan maga a kutató és vizsgált rend vezeti a tudósokat arra a felismerésre, hogy ahol rend van, ott értelemnek is lennie kell mögötte.

Ha tovább gördítjük ezt a szálát, akkor a létezés szintjén lévő világ minden részében a rendnek azzal a végtelen változatosságával találkozunk, amely szükségszerűen tételezi fel a mögötte levő végtelen értelmet, az Istent!

Rend a létezés mikrovilágától az atomok és elektronok tökéletes rendszerétől kezdve a makrovilág csillagokat és több millió – milliárd csillagot és bolygót egybetartó galaxisok rendszeréig bezárólag.

Az anyagvilág rendjében a kezdet és a jelen között olyan változási folyamat húzódik, amely az egyszerűtől az összetett felé mutat.

Mint azt korábban kifejtettem, az Univerzum kialakulásának tárgyalásánál, hogy a kezdeti állapotok a tökéletesen pontos paraméterek mentén úgy hordozták csírájukban az Univerzum létét, mint a barackmag a barackfát.

Mindezzel arra a végkövetkeztetésre szeretnék utalni, miszerint nem kellett az Istennek külön-külön megteremtene a követ és a vizet. Az eget és a földet, a páfrányt és a narancsfát, a bolhát és a kutyát, Ádámot és Évát. Nem kellett, mert az anyagvilágbeli kibontakozásuknak benne kellett lennie a meghatározottság szintjén a kezdeteknél is. Természetesen ide sorolom, a szellemnek otthont adó hús-test kifejlődését, illetve kibontakozását is.

A világmindenség minden változásában, tehát mozgásában célirányos. Ez azt jelenti, hogy az Univerzumot alkotó minden rész kölcsönhatásban áll egymással. Kicsitől a nagyig. E kölcsönhatásokban van a változás lehetősége, amely a mindenség egyik tulajdonságában, a mozgásban valósul meg. A kölcsönhatások rendje szellemileg meghatározott rend. Ebből fakad az, hogy az ember a világmindenség rendjét csak megismerni képes. Létrehozni nem! Nem, mert az készen van!

Az erkölcs rendje!

Az ember nem egyenlő a testével!

Ezzel a kijelentéssel mindenestre kiprovokáltam azt, hogy megfogalmazhassam azt, hogy mit jelent az a szó: ember.

Van egy általánosan elfogadott meghatározás, amely számunkra is megfelelőnek mutatkozik. Így hangzik: az ember értelmi, érzelmi és akarati lény. Furcsa módon a test ebből a meghatározásból teljes egészében kimaradt.

A szerető Istenben hívő ember létemre, az emberlétet is erkölcsi oldalról kell megközelítenem, hiszen az Isten létezése, mint a szeretet valósága, erkölcsi kategória. Ennek alapján állítom azt, hogy az ember elsősorban erkölcsi lény, amit a szellemiségén

keresztül valósít meg a létezésben. Azt egyértelműen ki lehet ebből következtetni, hogy ha az ember létezésének meghatározó oldala az erkölcsisége, - amely nem az anyagtesti változással alakul, - akkor ennek a szellemiségnek bizony létre kellett jönnie.

Ezt hívjuk teremtésnek!

Teremtés: az ember szellemiségének létezésbe hívása. Ezzel a következtetéssel megfeleltünk annak a kiinduló alapállításnak, amely szerint az ember értelmi, érzelmi és akarati lény. Igen, mert az ember e három alapvető és meghatározó oldala erkölcsi tartalommal bír.

Ennek alapján az ember erkölcsiségének a lényegét is meghatározhatjuk, amely nem más, mint az örök értékek (Isten) elfogadása. A teremtést követően új értéket csak az örök érték ellenében lehet akarni. Így teremti meg az ember az örök értékkel szembeni mulandó értéket, az önzést. Ez az önzés fordítja el a teremtett szellemi lényt a Teremtőtől, és készíti egy addig nem létező, mulandó értékrend megteremtésére.

A mulandó értékrend csak a mulandóság világában valósítható meg! Így találkozik szükségszerűen a szellem és az anyagtest. Ebben a találkozásban próbálja megvalósítani az anyagi természetben azt a szellemi világot, amiben képes elhittetni önmagával azt, ahogy ő a világ ura, a teremtő. Így aztán minden testben élő ember az önzés világának félelmét és hiányát szenvedti egészen addig, amíg szellemileg és testileg kudarcot vallva el nem fordul önző önmagától, és fogadja be az örök értékek forrását, Jézus Krisztust.

Ez a teremtés beteljesítése.

Annak a teremtésnek, ahol a Teremtő arra vár, hogy az ember az akaratával, Mellette való döntésével beleteremtse szellemi önmagát az örök értékek birodalmába, a Szentháromságba.

Szellemi teremtés ez, amely leveti az anyagság minden terhét, valóságot eltakaró illúzióját.

Ára van ennek a teremtésnek.

Nem más ez az ár, mint az ember, addig szellemi sötétséghez kötődő életének elvesztése, ennek radikális és teljes elhagyása.

A legátfogóbban erről a Hang 36-os kötetének 3863-as levelében olvashatunk:

„A teremtés kihívás arra, hogy Azzal, akit sem látni, sem elképzelni nem lehet, számoljatok. Számoljatok, és nem is akárhogyan! Sokkal jobban, mint olyan személyekkel, tárgyakkal, eseményekkel, amelyeket látni, elképzelni is lehet.

E kihívásnak alapja, gyökere az Isten részéről, hogy Ő soha nem szűnt meg szeretni, nem szűnt meg akarni azt, hogy boldogítson benneteket. De ti, amikor lehetőségetek volt, nem Őt, hanem magatokat választottátok boldogságotok forrásává.

Isten tartozott önmagának és nektek is azzal, hogy lehetővé tegye számotokra teremtésetek hajnalán, hogy egy olyan döntést hozzátok, amely a szellemi szinten csak egyszeri lehet, mint maga a teremtés. Önmagának és nektek is tartozott azzal, hogy valóban ne csak Tőle,

hanem töletek is függjön boldogságotok, vagyis, hogy az általa nektek felkínált Önmagát elfogadjátok. Ha egyszer Önmagára teremtett benneteket, mint szellemi lényeket, akkor vállalnia kellett a Maga számára is azt a kihívást, aminek másik neve: teremtés. De ez a ti teremtésetek! Nektek kell megteremtenetek az Isten boldogságával történő kapcsolatokat.

Boldoggá kell teremtenetek magatokat! Teremteni csak jót lehet. A rossz az egy eltorzított jó, eltorzított teremtés. Lehetőséget kaptatok arra, hogy magatokat boldoggá vagy boldogtalanná teremtsétek! Ez a szellemi lények 'önrendelkezési joga', amelyet ha egyszer valaki megvalósított, akkor ennek következménye megmásíthatatlan! Ha úgy döntöttél, hogy ne Isten fényében, hanem magad teremtettségében akarod látni boldogságod forrását, akkor ezt szellemi régióban már megmásítani képtelen vagy többé. Látni csak abban a fényben tudsz, amelyet kreáltál magadnak!"

Utószó:

Azt hiszem, olcsó megoldás lenne a bibliai Ádám és Éva teremtéstörténetét csupán a tudomány, a logikai gondolkodás valamint a történet belső ellentmondásainak tükrében hiteltelennek nyilvánítani.

Ezért az ellenpróbával is számolni kell!

Az evangéliumok, tehát Jézus szavainak szűrőjén átengedve meg kell vizsgálni a történetet, hogy mit tudok mindebből megtartani, és mit kell elvetni.

A lényegét megragadva fogadjuk el, hogy megteremti az Isten az embert. Megteremti az első emberpárban, Ádámban és Évában, akiknek a Paradicsom nevű helyet biztosítja a létezés örömének a megélésére.

A Paradicsom jelentése: elkerített hely, elkerített kert.

Mivel Jézus – a kereszten megfeszítve – használja e kifejezést, a jobb oldalán megfeszített latornak ígérve, így nem lehet kétséges ennek létezése.

„*ma velem leszel a Paradicsomban!*” (Lk 23;43.) – mondja Jézus e latornak. Nyilvánvaló, hogy ez az ígéret a testi halált követő szellemi létállapotot jelölte.

Rendkívül fontos különbségként kell megfogalmaznom azt, hogy amíg Jézus a Benne hívőnek, az Őt befogadónak világraszóló életet (Jn 6;47.), az Isten Királyságát (Jn 3;5.) ígéri, addig e „jobb latornak” a Jézussal való Paradicsomban levést helyezi kilátásba.

Meg kell jegyezmem, hogy Jézus a Paradicsom kifejezést sehol másutt nem említi.

Ennek alapján leszögezhetjük, hogy a Paradicsomban levés szellemi létállapotot jelöl.

Ha ezek után – ragaszkodva a Bibliai teremtés történetéhez - Ádámot és Évát behelyezzük e szellemi létállapotba, a Paradicsomba, akkor kiderül, hogy nem hústestben, hanem szellemi teremtményként lettek képletesen elhelyezve az Isten gondoskodó szeretetében lévő létállapotába. Igazolja álláspontomat az első emberpár teremtésének az a belső ellentmondása, amely az utódok létrejöttének kényszerű

szituációja. Nevezetesen az, hogy már Mózes is tiltja a testvérek közötti nemi kapcsolatot, amely kapcsolat nélkül ez elképzelés szerint nincs emberiség.

Jézus Hang-jának tanításából tudhatjuk, hogy az Isten állapot szerűen teremtő. Ebben a vonatkozásban elveszti jelentőségét az, hogy a teremtésben – ha egyáltalán van - akkor ki az első, a második vagy a harmadik. Főleg ott, ahol nincs idő és nincs személyválogatás.

Ennek alapján kell feltételeznem azt, hogy a Paradicsom az a szellemi létállapot (az Isten gondoskodó szeretetének megélése), amely minden teremtett szellemi lény számára a döntéshozatal lehetőségét biztosítja, hiszen a történetbeli Ádám és Éva is itt esett az istenné válás bűnének szakadékába.

A Hang 36/3863-as levelében Jézus arra tanít, hogy az Isten oldaláról való teremtést a teremtett szellemi lényeknek kell befejeznie. Befejezni azzal, hogy döntenek!

Döntenek arról, hogy felelősséget vállaló, értelmes és gondolkodni tudó szellemi lényekként az Istent választják boldogságuk forrásául vagy önmagukat.

E két oldalról való megközelítés eredményeképp megfogalmazható, hogy a Paradicsom nem más, mint a szellemi döntéshozatal létállapota.

Igazolja ezt a megállapítást az a tény, hogy a kereszten függő „jobb lator” Jézusban a bűn nélkül való szenvedőt, az igazságtalanul elítéltet látta csak meg. Ez a „jobb lator” nem született újjá, nem fogadta be Jézust, nem vált felnőttként az Isten Országát gyermekként elfogadóvá, nem hallgatta és cselekedte az Atya ígését.

Elismerte viszont a saját bűnösségét, és mindenkivel szemben – a keresztek körül álló főpapokkal, farizeusokkal, írástudókkal, szaduceusokkal és követőkkel ellentétben – kimondta Jézus bűntelenségét.

Ezért kaphatta Jézustól az újbóli szellemi választás, a Paradicsom-beli megtérés lehetőségét. Mert **megtérni csak szellemi létállapotban lehet!**

És vajon van-e a bűnben élő és bűnében meghaló, de Jézus bűntelenségére rálátó és amellest kiálló szellemi lény számára nagyobb jutalom, mint az, hogy e Jézust látásból kiindulva, abba kapaszkodva a megtérés lehetőségét kapja?

Tovább fűzve e gondolat fonálát, az is kibontható, hogy a még meg nem tért ember, a halálát követően nem rendelkezik automatikusan az újabb döntés lehetőségével.

Nem rendelkezik pl. a bűnben megátalkodott, a látásában megmerevedett, a lelkében irgalmatlan, az Istenről tudomást nem vevő, az önzésben tetszelgő ember az önismeretre való jutás lehetőségével.

Nem, mert nem rendelkezik ennek semmilyen feltételével.

Ez a feltétel pedig nem más, mint az, hogy az önismeretre való jutásra is vágni kell! Bizony a Jézus Lelkébe, a valóság tükrébe való belenézést, a jobbá válás vágyától vezérelve akarni kell!

Végül teremtünk Rendet a teremtésbe!

1. Ami bizonyosságot nyert az az, hogy ha az ember nem egyenlő a testével, hanem a lelkével-szellemiségével, akkor ennek igaznak kell lennie a teremtésre is.
2. A természettudományok kétségkívül igazolják, hogy az anyagvilágnak (kozmosznak) van kezdete és kora, amely mint egy 15 milliárd évre tehető.
3. A Föld, a földi vegetáció, az anyagcserére alapuló élet kialakulása, az évmilliók alatt bekövetkezett lassú változások eredménye.
4. Az emberi test őse, 2,5 millió év alatt, a különböző evolúciós vonalakon elindult, illetve megszakadt kapcsolódásokon keresztül, a 30 ezer évvel ezelőtt megjelent Homo Sapiensben teljesedett ki. Egyenlőre!
5. Sem a fizikai, sem a kémiai, sem a biológiai anyag nem képes megszülni a gondolkodásra, elvonatkoztatásra, én-tudatra való képességeket.
6. A Földre született Jézus, örökéletet ígért az Őt befogadó, testét a Földön hagyó szellemi gyermekeinek.

A világ teremtése

Gyermekem! Ki Lelkemből lelted léted,
mondd, mi az,
mit adhatnék még néked?

Teremtőm! Helyet, hol nélküled boldogulva
formálom magamat,
Istent alakítva!

Helyet, hol teremteni vágyom,
helyet, hol szabad
mindent akarásom!

Helyet, hol lehetek
mindaz, mit én
magamról elképzelek!

Helyet, hol alkotok világot,
hol Törvény fog szülni
rendet, igazságot!

Helyet, hol felette mindennek,
ura vagyok égnek,
földnek, természetnek!

Helyet, hol élhetem magamat szüntelen.
Válaszolt az ÚR:
Rendben van, ÚGY LEGYEN!

**„az Isten Királyságát jóhírként hirdetik,
és mindenki erőfeszítéssel jut abba.”**

(Lk. 16; 16)

60. születésnapomra

Ha távol a menny,
Az eget húzd magadra!
Széles mozdulattal
Erősen markolva.

Míg bírod szusszal,
Jézusnak szavára
Öltözz az angyalok
Ringató táncába!

Add módját lassúnak,
Komótos ritmusnak,
Nevető kék szélnek,
Szapora ugrósnak!

Add oda szívedet
Vér-vörös oltárra!
Lobbanjon éneked
Daloknak dalára!

S ha táncod térdre hull
A dalod megfakul
Kezed már elfárad,
A reményed fel ne add!

2006, május 20, szombat

A Pál-i tanításról

(A Bokor-portán elhangzott előadás átdolgozott változata)

Kedves testvérek!

Mi, akik Jézust tanulásunkban az evangéliumot olyan döntően fontosnak látjuk, azt is tudjuk, hogy a Bibliában, - ahogy a Hang fogalmazza meg - „sorolni kell” !

Mit jelent az, hogy „sorolni kell”? Ez azt jelenti, hogy az Újszövetség nem azonos az Ószövetséggel. Mi tehát nem látjuk egyenlő tartalmúnak, egyenlő fontosságúnak, egyenlő súlyúnak az Ószövetség tartalmát az Újszövetséggel, mert megértettük azt, hogy az Ószövetségben a próféták csak úgy tudták megfogalmazni az Isten tanítását, ahogy arra képesek voltak. Azt is tudjuk, hogy azért fogalmazták meg úgy, ahogy megfogalmazták, mert a gondolkodásuk nem volt átalakítva. Még nem volt kihez átalakítani, hiszen Jézus még nem született meg.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „alakítsátok át gondolkodásmódokat”, akkor nem azt mondja, hogy Buddhához vagy valaki máshoz alakítsátok azt, hanem hogy Hozzám, Jézushoz. Tehát amíg a próféták nem tudták Jézushoz alakítani a gondolkodásukat, addig nem is lehetett rend a fejükben!

Kapták a sugalmazásokat, és az ő értékrendjüknek – ami Mózes értékrendje volt elsősorban - megfelelően fogalmazták meg azokat a gondolatokat, amelyeket az Isten sugallt nekik.

De ebben az Újszövetségben nemcsak a négy evangélium van benne, hanem benne van Pál is. Pál tanítása, terjedelmében tán több is, mint az Újszövetség négy evangéliumának a terjedelme. Mi mégsem foglalkozunk, - szinte semmilyen szinten -vele. Csak azon a szinten találkozunk Pál tanításával, amikor a Hang idézi, hogy Pál valami ilyen vagy olyan gondolatot fogalmazott meg, *Jézus sugallatát jól értve*. Akkor viszont átvesszük ezeket a gondolatokat.

De Pál tanítását, az ő gondolkodását mi bizony nem ismerjük. Mondhatnám azt is, hogy nem sokat tudunk róla. Ez azért van, mert nem foglalkozunk vele. Kicsit sajnáljuk az időt tőle. Igenis, sajnáljuk az időt, mert elhittük a Hangnak azt, hogy Jézusra figyeljünk és ne másra. Ezért nem olvassuk a Péter levelét, a Jakab levelét, a Fülöp levelét, és nem olvassuk a Jelenések könyvét sem, mert ez mind-mind olyan tanítás, amit nem Jézus fogalmazott meg!

Mi Jézus szerint akarjuk a gondolkodásunkat átalakítani, nem Pál és nem Jakab szerint. Persze időnként idézünk tőlük és ezáltal időnként találkozunk velük, de alapjában véve nem tartjuk annyira fontosnak a tanításukat, hogy ezzel behatóbban foglalkozzunk.

Nem így a kereszténység!

Azért nem a katolikus egyházat említem, mert a „kereszténység” gyűjtőszó alatt minden egyház, kivétel nélkül lényegét tekintve Pál tanítására épül. Legyen az református, katolikus, vagy baptista egyház. Ha az Újszövetséget egy egésznek tekintjük, akkor az Újszövetségből egy óriási értékelődással nem Jézusra, hanem Pálra építenek. Időnként Jézus is, meg az evangéliumok is előkerülnek - amennyiben azok Pállal összeegyeztethetők.

Tehát, valami fordított értékrend született! Mindannyian, akik itt vagyunk, valamilyen egyházból jöttünk, és többé-kevésbé találkoztunk már a különböző egyházi tanításokkal és prédikációkkal, ahol Pál és Pál, és Pál és Pál van idézve.

Olyannyira, hogy ma már elmondható, hogy a keresztény egyházak tanításai, Pál gondolkodása nélkül nem érthetők meg!

Pál gondolkodása nem Jézus gondolkodása! Ezért arra gondoltam, hogy egy kicsit többet kellene tudnunk erről. Ismerkedjünk egy kicsit Pál tanításával, Pál gondolkodásával, hogy miben is különbözik az evangéliumi Jézus tanításától, amit mi már – merem mondani- igen jól ismerünk.

Nem áll a rendelkezésemre valami széles ismeretanyag, de ahhoz, hogy valami ízelítőt kapjunk Pál gondolkodásából, ahhoz talán elég. Amikor összeállítottam az anyagot, láttam, hogy az egy nagyon vékony szelete Pál gondolkodásának, Pál látásmódjának. Amit Pálról már megfogalmaztak, az egy nagyon nagy könyvespolcnyi területet betöltene. Így ha valakit érdekel, az belemerülhet. Én itt nem egy átfogó látásmódot tudok Pálról kínálni, hanem egy kicsi, de döntő szeletét. A megváltással kapcsolatos látásmódját tudom felkínálni, hogy hogyan gondolta Pál a megváltást – miért gondolta úgy a megváltást?

Arra gondoltam, hogy mivel a Pál megváltás-teológiája, (mert ez egy teológia) ami mindenféleképpen tartalmazza az „áteredő bűn” tartalmát; - és az áteredő bűn tartalma Ádám és Éva bűne nélkül nem tárgyalható - többé-kevésbé már benne vagyunk abban a gondolatkörben, ami a „Fránya alma” c. írásomban van megfogalmazva. Így most ezeket a kérdéseket is megbeszélhetjük.

Azt hiszem, Pál megváltás-teológiájánál is igaz az, hogy semmiféle tanítás – márpedig Pál gondolatai tanításban fogalmazhatók meg – nem választható el a tanító személyétől. Mi Jézusnál is ezt tesszük, mert amikor a tanításával foglalkozunk, akkor a személyével is foglalkozunk. Így a személyén keresztül tudjuk megérteni a tanítását és a tanításán keresztül a személyét. Így Jézusnál is igaz az, hogy ha a tanítását megértettük, akkor a személyét is megértettük. Ha a személyét megértettük, akkor valamit megértettünk a tanításából. Ez Pálra is és minden tanítóra igaz.

Ezek szerint a tanító személye - minden tanítóé – képes magyarázni a tanítását és a tanítás a tanítót. Ezt Jézus esetében úgy fogalmaztam meg magamnak, hogy a végtelen és örök szeretet tanítója, maga a végtelen és örök szeretet! Jézus esetében – ebben az egyetlen egy esetben – a tanítás és a tanító egy és ugyanaz. Minden más esetben, amikor emberről van szó, különbség van, mert senki sem képes a tanítását ember létére az életével

azzal a tökéletességgel bemutatni, amit a tanítása hordoz. El tudja mondani, hogy mi a jó, csak éppen tökéletes pontossággal megélni, bemutatni nem tudja. Ez alól természetesen Jézus az **egyetlen** kivétel.

Kicsit ismerkedjünk meg Pál személyével! Nézzük meg, hogy ki is ez a Pál és hogy is került a képbe. Az ApCsel-t (az Apostolok Cselekedetei-t) Lukács írta. Azt is tudjuk Lukácsról, hogy Pál tanítványa volt és Pállal nem egy térítő körutat tett Kis-Ázsiában. Tudjuk, hogy Lukács orvos volt, aki aztán később érdekes módon otthagyta Pált. Azt nem lehet tudni, hogy miért, és azt sem, hogy , aki ki van téve Pál tanítása hatásának olyan mértékben, hogy éveken keresztül együtt jár vele, hogyan képes leírni azt az evangéliumot, amelyből Pál tanítása, úgy ahogy van, kimarad. Tehát azok a szempontok, amelyek szerint Pál gondolkodik, nem lehetők fel Lukács evangéliumában.

Az ApCsel-nél Pállal, mint Saul-lal (hiszen úgy hívták annakidején) először István megkövezésénél találkozunk. Itt az van leírva, hogy „a megkövezésnél ő volt az, aki vigyázott a megkövezők ruháira”. Na most, aki ifjú létére a megkövezők ruháira vigyáz, az lelkületében magától értetődően egyetért azokkal, akik köveznek. Ő tehát azért volt ott, mert azt csinálták, amivel nagyon-nagyon egyet tudott érteni.

Származását tekintve tudjuk, hogy farizeus családból származott és ő maga is farizeus volt. Szegény sem volt, és még egy adalék mindehhez: hogy római állampolgár volt. Azt, hogy hogyan és miként, nem tudom, de római állampolgár volt. Összegezve tehát: farizeus volt és római állampolgár.

Az, hogy farizeus volt, mit jelent az ő esetében? Azt, hogy a farizeusok bizonyos értelemben elkülönültek az írástudóktól. De különbségek voltak közöttük is. Főleg abban a tekintetben is, hogy ki mennyire volt iskolázott. De Saulról el lehetett mondani, hogy rendkívül magasan képzett farizeus volt. Ez nemcsak az akkori általános, tudományos és kulturális ismeretekre vonatkozott, hanem elsősorban a vallás - Törvény ismeret - tekintetében fogalmazható meg.

Damaszkuszi megtérését követően Arábiába ment (amikor Damaszkuszból elmenekült), az akkor élő legjelentősebb tanítóhoz, Gamálielehez, és nála tanult három évig.

Amit érdemes még róla tudni, az az, hogy mielőtt Damaszkuszba indult, hogy a keresztényeket üldözze, - mert égett a vágytól, hogy elpusztítsa őket - ahhoz, hogy Damaszkuszba elmenjen, ő maga kért írásbeli utasítást. Tehát nem a főpap utasította őt; hanem ő ment a főpaphoz, hogy adja neki írásba, hogy el kelljen neki mennie Damaszkuszba, hogy az ottani gyülekezetet megtisztítsa a keresztényektől. (Ez a megtisztítás azt jelentette, hogy rabláncra fűzi őket és viszi őket a börtönbe.) Szenvedélyesen, szinte fanatikusan üldözte-pusztította Saul a Jézust követőket.

Igen ám, de azt is tudjuk, hogy Damaszkusz felé az úton Saulnak lett egy Isten-élménye. Akkor még úgy hívták, hogy Saul. A következőképp írja le az ApCsel: Saul egyszer csak egy csodálatos fényt látott maga előtt, mire leesett a lováról, miközben ebből a fényből hangot hallott.

Tehát nem arról van szó, hogy Jézussal, a földi életében találkozott volna Saul, mint emberrel, hanem fényt látott, és a fényből hangot hallott. Nagyon fontos, hogy mi az, amit mondott Saul-nak az Isten. Ez rendkívül fontos. Annyit mondott neki Jézus, hogy „Saul, Saul, mit üldözöl engem?” Saul erre megkérdezi, hogy „Ki vagy, Uram?” A válasz: „Én vagyok, Jézus, akit te üldözöl. De állj fel és menj be a városba és ott megmondják neked, mit kell tenned.” A jelenség eltűnik, Saul a földön fekszik, és nem lát. Megvakult. Úgy kellett bevezetni őt Damaszkuszba, és ott három napig vak volt. Ez alatt a három nap alatt nem evett és nem ivott az ApCsel tanúsága szerint.

Testvérek!

El lehet képzelni, hogy milyen idegenkedéssel fogadták Sault a tanítványok. Saul a látomást követően arra kérte az őt kísérőket, hogy a Jézust követőkhöz vigyék őt, mert neki ott van dolga. Mindenki tudta róla, hogy ez a Saul pusztítja, üldözi őket, de akkor mi a nyavalyát keres ez itt közöttünk? Nem tudtak vele mit csinálni; de bántani nem bántották. Maguktól nem is jöttek rá, hogy mit lehet vele tenni. Egy Anániás nevű tanítvány jelenésben részesült, amelyben Jézus utasította, hogy mit tegyen ahhoz, hogy Saul visszakapja a látását. Jézus elmondta Anániásnak azt, hogy ez a Saul, aki eddig üldözte az Ő tanítványait- követőit, ez az Ő kiválasztottja, „ez az Ő edénye”!

Még annyit érdemes tudni erről, hogy Saul új nevet kap. Kapja a Pál nevet, abban a keresztségben, ami még Damaszkuszban megtörtént.

Sault egy Isten-élmény fordítja meg, és alakítja Pállá. Megfogalmaztam magamban, hogy milyen következtetéseket lehet levonni mindabból, ami Pállal történt eddig.

Az első gondolatom az volt, hogy Pál sem Jézussal, sem Jézus tanításával *közvetlen módon* nem találkozott; csak közvetett módon, ami nem más, mint egy Isten-élmény. Pál hallomásból találkozhatott Jézus tanításával, de csak oly módon, abból a negatív alapállásból, miszerint mit tanított ez az ember, ami miatt üldözni kell. De Jézustól személyesen nem hallott tanítást, Jézussal személyesen nem találkozott.

Nagyon érdekes az, ahogy Jézus kinyilvánítja Anániásnak, hogy „ez az ember az ő edénye, az ő küldöttje, az Ő kiválasztottja, mert majd őt fogja küldeni a pogányok közé” – és hogy „sokat kell majd még neki szenvednie”. Az, hogy Jézus Pált választja ki, ez azért érdekes, mert Jézus nem a tanítványok közül indít valakit a pogányok közé az igehirdetésre, miközben az utolsó szavaival, mielőtt elmegy, azt mondja, hogy „menjtek és hirdessétek a nemzeteknek az Örömhírt és merítsétek be őket az Atya, Fiú, Szentlélek nevében”. Azt, hogy Pált is elindítja az Örömhírral a pogányok felé - talán majd később megértjük, hogy miért.

Pál „meghívott apostol”-nak fogalmazza meg önmagát. Azért „*meghívott*”, mert az Isten-élményében élte meg ezt a meghívást. Mondhatjuk-e a többi apostolra azt, hogy ők meghívott apostolok? Nem mondhatjuk, mert ők nem meghívott apostolok. Akik Jézussal együtt jártak, azok a tanítványok elhivatott, tehát *kiválasztott* apostolok voltak. Pál pedig meghívott apostol volt. Ebből következően egy nagyon fontos különbség látható. Ebből az Isten-élményből az fakadt, hogy Pál nem Jézus, hanem a saját Örömhírét hirdeti. Pál annak

ellenére tanítja Jézust, hogy közvetlen módon nem találkozott sem Jézussal, sem a tanításával.

Ilyenkor felvetődik az emberben: honnan veszi Pál a tanítását? Az ApCsel arról tanúskodik, hogy Pál és a tanítványok, (tehát a valódi apostolok) között nem volt egyetértés a tanítást illetően. Alapvető kérdésekben nem volt egyetértés!

Az első jeruzsálemi zsinat alkalmával, hallatlan szellemi összecsapás történt Pál és Péter és Jakabék között. Mert Jakab és a többi apostol egy más irányvonalat képviseltek. Nagyon fontos momentum a kereszténység kialakulásának tekintetében, hogy a Pál tanítását magában foglaló levelek, összehasonlíthatatlanul korábban jelentek meg, mint az első evangélium. Mire az első evangélium megjelenik, Pál levelei már számtalan példányban, közkézen forognak. Igen, mert gőzerővel másolták ezeket, ugyanúgy, ahogy később az evangéliumokat is, hiszen 20 vagy 30 év alatt kézzel másolva több mint 10.000 példány születik. Tehát valami hasonló robbanással terjednek Pál levelei, mielőtt az első evangélium megszületik. Még az is lehet- és ezt csak én teszem hozzá – hogy az első evangélium leírását az indította el, hogy aki ezt leírta - Márk, aki Péter tanítványaként megfogalmazta az első evangéliumot - látta az ellentmondásokat, hogy ez a Pál mit hirdet itt össze-vissza? Ez nem egyeztethető össze azzal, amit én itt Pétertől hallok. Most akkor mi az igazság? Pál leveleivel, tanításával nem Jézus igazsága fog elterjedni! Ezért ismerjék meg az igazságot! Így lehet, hogy Pál levelei ösztönözték az első evangélium megírását és megjelenését.

Ezek után rátérek Pál látásmódjának azokra a lényegi vonásaira, hogy mit és hogyan is tanított.

Pál ezen a damaszkuszi úton azzal a Jézussal találkozik, aki az ő eddigi életében a gátlástalan Törvényt-szegésével, az egész nemzet létét fenyegető tanításával, a vallási vezetők lejáratásával tette magát hírhedtté. Pál számára a látomásban ez a Jézus jelenik meg. Pál számára kiderült, hogy ez az üldözött Jézus, most az Isten-élménye kapcsán, Istenként igazolta magát a lelkiismeretében, hiszen az Isten-élmény a lelkiismeretben születik meg, a lélekben születik meg. Tehát annak ellenére, hogy Jézus a törvénszegéseivel tette magát hírhedtté, mégis Istenként igazolta magát!

Nem egy akármilyen farizeus lehetett ez a Pál, mert olyan fanatizmussal üldözte a Jézust követőket, amely fanatizmus még a főpapra sem volt jellemző, és nem volt jellemző a zsidó vallási vezetésre sem. Hallatlan energiával akarta kiirtani Izraelből és a világból a Jézust követőket, (akkor még nem „keresztények”-nek hívták őket, hanem „Jézust követők”-nek, Nazarénusoknak.

A kérdés az, hogy mire jöhetett rá Pál az Isten-élménye kapcsán? Szerintem arra, hogy az ő hitelenségében, - ami a törvény szülte vakságot fogalmazta meg - a törvény töltötte be a látásmódját és szívét. Jelen esetünkben a Törvény mindig az Ószövetség, Mózes öt könyvének a tartalma. Pál a Törvény szülte vakságból azt az Isten Fiát üldözte, akiről valóban beszél a Tóra. (A Tórát azért említem, hogy pontosan tudjátok: most arról az öt

könyvről van szó, amit az Ószövetségben Mózes fogalmazott meg. Természetesen a prófétákkal és az összes más iratokkal kiegészítve.)

Pál tehát arra jött rá, hogy az a Jézus, aki a Damaszkuszba vezető úton megjelent neki, az a Tórában megtalálható Messiással azonosítható! A Törvényt jól ismerő Pál, az Isten élménye előtt, önmagától erre nem volt képes rájönni. Ebből következően Pál, nem a tanítása alapján alkotott képet Jézusról, hanem a Tórában foglaltakból. Magyarán mondva Pál nem foglalkozott Jézus tanításával. Pál rájött arra, hogy a próféták megjövendölték Jézust, mint Messiást. Ez a Messiás Jézus eljött! Ő volt az, aki igazolta magát a Damaszkuszi úton. Ahhoz, hogy a látomásban megjelent Isten Fiát Pál megismerje, a Tórához kellett nyúlnia. A Tórának pedig jó ismerője volt Pál.

Testvérek! Ha Pálnak nincs ez az Isten-élménye, soha nem lett volna képes felismerni a Tórából a Messiás-Jézust. Ahhoz, hogy Pál felismerje az Ószövetségből Jézust, ahhoz az Isten-élményre volt szüksége. A hithű zsidóságnak ma is ez a problémája, miszerint abból az Ószövetségből, ami a rendelkezésére áll, nem ismerhető fel az a Jézus, aki 2000 éve eljött!

Tehát önmagában az Ószövetség tanítása nem képes rávezetni az abban hívőket arra, hogy **az a Jézus, aki eljött a Földre, a Messiás!** Pál is így járt ezzel a dologgal. Ennek alapján, nyakon csíphetjük az okát annak, hogy Pál tanítása miért hordoz olyan elemeket, amelyek ellentétesek a négy evangélium tartalmával.

Azért lett Pál tanítása Jézus tanításától eltérő tartalmú, mert Jézus személyét az ószövetségi próféták prófétálásán keresztül közelítette meg. Annak ellenére, hogy Pál elmegy Jeruzsálembe, és két hetet tölt az apostolok között. Ezt aztán később is megteszi, mert valamelyik levelében hivatkozik is arra, hogy „reméljük, hogy amit én csinálok, az teszik a nagyoknak” (az apostoloknak) - hogy meg tudjuk győzni arról, hogy valóban Jézust tanítjuk és Jézusnak szerzünk így híveket. Valójában ebből a két heti beszélgetésből, - ahol az apostolok elmondhatták neki, hogy Jézus mit tanított, -Pál nem sokat profitált.

Mondhatnám azt is, hogy Pál nem fogadja el azokat az alapigazságokat, amiket Jézus tanításából annak tekintünk. Pál fölmegy Jeruzsálembe, együtt van az apostolokkal, majd elmegy Gamálielehez, tanulni három évre. Nem marad Jeruzsálemben, hogy az apostoloktól tanuljon, hanem elmegy az Ószövetség és Kelet legnagyobb tanítójához! Nyilván azt szeretné tudni, hogy az Ószövetség tanításával hogyan tudja igazolni Jézust. Hogyan tudja összeegyeztetni Jézusnak a megjelenését, a messiási mivoltját azzal a tanítással, amit az Ószövetség, tehát a Tóra fogalmaz meg.

Pontosan az történik, amiről Jézus így figyelmeztetett: „nem lehet az új bort régi tömlőbe tölteni!” És Pál mégis ezt teszi! Bár ez a bor nem is új bor, hiszen Pál nem fogadta el Jézus tanítását oly módon, ahogy ez a négy evangéliumban a rendelkezésünkre áll. Nem is ismerhette ezt, ezen a szinten,- de amit megtapasztalt Jézusból, azt mindenképpen bele akarta tölteni ebbe a régi tömlőbe. Sikert is neki a maga módján!

Megállapítható, hogy Pál, lényegét tekintve a Tórában leírtak alapján közelíti meg Jézust, a Tórában bemutatott Jézust hitelesebbnek éli meg, mint azt, aki a tanításán keresztül mutatkozott be.

Ennek alapján Pálnak kellett, hogy legyen egy olyan alapállása, miszerint „én elég okos vagyok ahhoz, hogy megkérdőjelezzem azt, amit ezek a tudatlan apostolok beszélnek nekem.” A **tudás, a tanultság gőgje** az, ami szükségszerűen határozta meg Pál alapállását az apostolokkal szemben. Tudjuk, hogy a tanítványokról nem állíthatjuk azt, mintha valami különleges módon kiműveltek lettek volna. Szeretném kihangsúlyozni, hogy óriásit téved az, aki Izrael népét, a zsidókat valami írni és olvasni nem tudó népnek gondolná, mert – és erről már többször volt szó- minden egyes izraeli embernek, minden zsidónak a Tórát ismernie kellett, mert különben nem tudott volna a zsinagógában hitéletet élni. Izraelben, a zsinagógában az volt a rend, (és ma is az), hogy minden szombaton, valaki a gyülekezetből kimegy és felolvassa valamelyik ószövetségi idézetet, mi több, még magyaráznia is tudnia kellett. Tehát írni-olvasni, sőt, még magyarázni is tudniuk kellett a Törvényt. Nem egy olyan népről van tehát szó, amelyik tájékozatlan lett volna a Törvényt ismerés területén, de messze nem lehetett elmondani a tanítványokról azt, hogy megközelítették volna Pál széleskörű tudását.

Soha senki nem tudja megmondani azt, hogy Pál mit tanult Gamálieltől. Erre legfeljebb következtetni lehet. Tudjuk, hogy Gamáiel, a legnagyobb tanító, a legnagyobb rabbi volt abban az időben Izraelben, aki a tudója volt a Törvénynek. A Törvényt tudók hozzá mentek, ha valami probléma vetődött fel. Mit tanulhatott Gamálieltől Pál? Mit taníthatott ez az ember? Nyilván azt, amit tudott. Lehet, abban az értelemben tanította Pált, hogy: olyan nincs, hogy a Messiás megjelent. Igen, mert ellenkező esetben Gamáielnek is meg kellett volna térnie.

Gamáielnek nem volt Isten-élménye, ezért nem győződhetett meg arról, hogy Jézus valóban Messiásként élt a földön, ezért meg kellett hogy maradjon a saját látásmódjában. Ebből Pál azt szűrte le, ami a számára leszűrhető volt és azt használta, amit használhatott belőle. De hogy mit tanult, azt soha senki nem tudja, mert az ApCsel-ben egyetlen mondat beszél erről! Így erre csak következtetni lehet a történésekből.

Az, hogy mennyire befolyásolja az ember látásmódját az Ószövetség tartalma, hogy mennyire határozza meg a gondolkodást, már sokat beszélgettünk Bemerítő Jánossal kapcsolatban. Jellemző, hogy Bemerítő János is a *haragvó és bosszúálló* Isten látásmódját fogalmazza meg. Teszi ezt azért, mert nem ismeri Jézus tanítását, tehát nincs rend a fejében. Bemerítő János látásmódját az Ószövetség tartalma határozta meg.

Nézzük meg, mit is tanít ez a Pál?

Pál Jézust látásának a középpontjában, Jézus tanításának és cselekedeteinek szinte teljes háttérbe szorításával, az Isten Fia Jézus kereszthalála és feltámadása van! Picit gondoljunk vissza - nem véletlenül beszéltem ennyit Pálról meg az Isten-élményéről – Pál nem helyez hangsúlyt Jézus tanítására. Viszont mi az, amit feltétlenül el kell hinnie? Azt, hogy Jézus

feltámadt! Ugyanaz, ami lázban tartotta egész Izraelt, hogy Jézus *feltámadt!* A Jézust követők valójában ebből az eseményből születtek! Abból, hogy „volt itt egy különleges ember, aki tanított bennünket – emlékeztek? Itt is találkoztunk vele, meg ott is, az ismerősömet meg is gyógyította, meg a rokonomat is meggyógyította”. Szájról szájra jártak a hírek, lázban égett egész Izrael.

Majd elterjedt a híre annak, hogy ez a vándortanító, akit végül keresztre feszítettek – **feltámadt**. Gondoljátok el, hogy ha ma, a jelenlegi hírközlési eszközöknek a birtokában hiteles módon híre kelne annak, hogy valaki feltámadt, mi történne? Felbolydulna a világ, mint a darázs-fészek. Természetesen, akkor sem volt ez másképp.

Térjünk vissza ahhoz a kérdéshez, hogy Pál mit tudhatott? Tanulni nem akart Jézustól, és az apostoloktól sem akart tanulni. Azt tudta Jézusról, hogy keresztre feszítették. Azt is tudta, hogy Ő a Messiás, aki meghalt a kereszten és feltámadt. S mindezek háttérében ott az ószövetségi próféták prófétálása Jézusról. Az, hogy, „szervenvedni fog, száraz fán fog függeni, és fel fog támadni”.

Ezért került Pál látásmódjának a középpontjába a kereszthalál és a feltámadás, és ez az, ami alapvetően meghatározta a gondolkodását. Pál ezen a két eseményen keresztül vizsgálja Jézust. Ezen keresztül alakítja ki a látásmódját és a tanítását Jézusról, az Isten Fiáról!

A Jézus halálát és feltámadását követő időben Pál levelei, melyek ezt a látásmódját fogalmazzák meg, robbanásszerűen terjednek. Ezért a keresztény egyház az első évtizedeiben, a páli tanítással való teljes azonosulást fogadta el, miszerint Jézus kereszthalála, az Atya előre tudott, - (a Tórában megírt), megprófétált - akarata szerint történt.

Ezzel két szempontot fogalmaztam meg: 1./ Pál a kereszthalál okát a Tóra alapján abban látta, hogy ez az Atya előre tudott és akart akarata szerint kellett megtörténnie. Ennek alapján az Atya akarta ezt a megváltást, akarta ezt a kereszthalált, akarta ezt a feltámadást! Ennek alapján Pál tanításával azonosulva, az ősegyház is ezt vallotta! Testvérek, ez a predestináció! Az előre elrendelés. Pál abban gondolkodott, hogy az az esemény, ami a látásmódjának a középpontjába került - vagyis a kereszthalál és a feltámadás – (mivel a próféták előre megjövendölték) az Atya akarata szerint történt. Különböznél-e hogy lehetett volna megjövendölni ezt, ha az Atya nem akarta volna?

Ezt aztán a Pállal találkozó egyház kritika nélkül át is veszi, Pállal együtt!

A következő kérdés az, hogy mit használt fel Pál indítékként arra, hogy igazolja a predestináció gondolatát? Jézus keresztre feszítésének az Atya által felhasznált indítékeként, az ember törvényszegő mivolta, a bűnben élő ember tudatlansága jelenik meg Pál tanításán keresztül már a korai egyházban. Pál szerint, Jézust azért küldte az Atya ide a földre, hogy keresztre feszítsék. Nem azért, hogy tanítson! Azért küldte, hogy kikerülhetetlenül megfeszítsék. Ugyanis az ember a teremtése folytán eleve törvényszegőnek bizonyult. Ennek kivédésére gondolták a farizeusok azt, hogy a Messiás akkor fog eljönni, ha minden egyes emberrel, aki a Törvény szerint számít, be tudják

tartatni azt a hatszáz-valahány törvényt, ami elő van írva, és akkor a Messiásnak *el kell jönnie!*

Pál akkor már láthatta azt, hogy ez lehetetlen. Ha megkövezik egész Izraelt, ha megbüntetik mindenkit minden egyes Törvényt szegéséért, ez akkor sem lehetséges. A Törvényt a maga teljességében az ember nem képes betartani!

Miért nem képes betartani? Az eredendő tudatlansága miatt. Ezért mondják a farizeusok azt, hogy: „ez a tömeg, amely nem ismeri a Törvényt, átkozott.” (Jn. 7; 49) Az írástudók és a farizeusok szerint tanulatlan, tudatlan ez a nép. Ezért nem képes megérteni, mennyire fontos a törvényt betartani. Ha a nép mindezt nem képes megérteni, akkor nem is tudja betartani. Ha a törvényt nem tudják betartani, akkor viszont hogyan mentődik meg ez a nép? Hát úgy, hogy az Atya keresztre küldi a Fiát, aki aztán a kereszthalálával képes a megmentődést megvalósítani.

Pál látásmódjában, Jézust a *feltámadása tette Messiássá*. Nem a tanítása; a feltámadása tette Messiássá, aki majd az újbóli, a hatalommal való eljövetele során teszi Izraelt azzá, amit a próféták megjövendöltek.

Mindez azért érdekes, mert Izraelben azért várták a Messiást, hogy kiűzze a rómaiakat. Ezzel kapcsolatban a Robi testvérem segített helyretenni a gondolkodásomat, mert segített a másik oldalról is megérteni a Messiás-várást. Így nemcsak azon az alapon, ami egyébként az Ószövetségben is, Pál látásmódjában is meg van fogalmazva, hogy: „majd eljön a Messiás és hatalommal teszi Izraelt a világ összes többi népe fölé, hanem azon az alapon is, hogy a Messiás elhozza a világbékét”. Elhozza azt a korszakot, amelyben az oroszán és a bárány együtt legel. Az uralmat valamilyen úton-módon erőszakkal kell megvalósítani, de ez az előzmény csak eszköz, mert a cél: a világbéke!

Itt Pál kétfelé szakítja a Messiás által bekövetkező eseményeket. Azt mondja, eljött a Messiás, keresztre feszítették és amit vártunk, a világbékét, az nem valósult meg. De mivel Jézus megígérte a másodsori eljövetelét, bizonyára akkor fog majd ez megvalósulni. Nem véletlenül kérdezték a tanítványai Jézust a feltámadása után (mert akkor már minden reményük, ami az életükben megvalósuló Messiás igazolása lett volna, füstbe ment): „Most állítod helyre Izrael országát?” Pál ezt a várákozást kitolja Jézus második eljövetelére, hogy mindez majd akkor fog megtörténni. Ezt természetesen a korai egyház Pállal együtt átvette.

Mi következik ebből? Az, hogy az Isten-élmény kapcsán Pál nem szakított a Messiás külső megszabadítóként való megjelenésének elvárásával, csak áttette mindezt a második eljövetel időpontjára. Pál tehát nem ismerte fel Jézusban a *belső* megszabadítót! Nem is ismerhette fel, hiszen számára nem Jézus tanítása volt a fontos, így nem azt vette figyelembe.

Pál tehát nem értette meg Jézus eljövetelének a lényegét, nem értette meg az Isten, tanítóként leélt földi életét. Meg merem kockáztatni azt, hogy Pálnak ez a látásmódja valamilyen szinten nemcsak a pogányokra, nemcsak a korai egyházra, hanem az apostolokra is hatott.

G. Robi: A Messiás eljövetele azt jelentette ezeknek az embereknek a szemléletében - hogy egy kicsit tisztábban lássunk - ahogy Feri bácsi mindig egy tőmondattal zárta le a dolgot „Akkor jön a világalom”. Ez a mondat valami nagy szellemi sötétséget takar, mert ez a világalom azt jelentette, hogy eljön a Messiás és az fog uralkodni a világon. Nem a zsidók fognak a világon uralkodni, hanem a Messiás. Ez azt jelenti, hogy a nem zsidóknak; a pogányoknak nincs Messiása. Tehát el kell jöjjön a zsidóknak a Messiása, hogy elmondja nekik, milyen a Tízparancsolat. Azt, hogy a Törvény a döntő, nem pedig az, amiben ti hisztek,- mert ezek az emberek bálványimádók voltak. Ezt azért mondom, hogy tisztán lássuk, mi lehetett Pálnak a fejében.

Testvérek, akkor még sem a görögöknél, sem a rómaiaknál nem volt Tízparancsolat, pedig azok háromszor fürödtek egy nap. Ennek ellenére bikákat imádtak! Ezért tisztán kell látni azt, hogy mit jelentett a Messiás eljövetele akár farizeusi, akár pogány szemszögből.

Egy olyan kvalitásnak a tevékenységét látták a Messiás eljövételében, hogy az majd rendet csinál a világban, mert most marha nagy rendetlenség van az Istenhit- ügyben. Mert ezek a pogányok nem tudják, hogy milyen is az Isten. Ez kísértetiesen hasonlít a mai keresztény állásponthez.

János: Pál tanításában központi helyet foglal el az, hogy az Isten „ki akar békülni az emberrel!” Miért akar kibékülni az emberrel? Azért, mert Ádám és Éva evett a tiltott almából, tehát elkövette az eredendő bűnt. Ez az eredendő bűn azzal járt, hogy az első emberpár minden utódja bűnössé vált. Ez az áteredő bűn tartalma!

G. Robi: a 14-es HANG- könyvben tökéletesen meg van fogalmazva az, hogy mi az áteredő bűn. *Az áteredő bűn szellemi sötétséget* takar mindaddig, amíg át nem alakítjuk a gondolkodásunkat.

János: Magyarán mondva Ádám felelőssége, Ádám és Éva minden utódjára kivétel nélkül ászáll. Tehát aki ide a földre megszületik, az bűnbe születik. Abba az eredendő bűnbe, amit Ádám és Éva elkövetett. Természetesen minden ember eredendő bűnéhez, a saját maga által elkövetett bűnök is hozzátevének. Ebből az állapotából az ember önmagát megmenteni nem tudja, pontosan abból a tudatlanságából kifolyólag, mely szerint nem képes a törvényt betartani – mondja Pál.

Nyilván a törvény tartalmában csak a mózesi törvény értendő. Tehát az ember a törvényt betartani nem tudja, bár csak azáltal mentődhetne meg, arra mégis képtelen.

Az Isten ki akar békülni az emberrel! Mert addig, amíg bűnös az emberiség, addig bizony-bizony haragban van vele. Pál gondolatmenetében, Jézus kereszthalálában, az Atya Golgotát akarásában, az Isten a sátán gyűlöletét használja fel eszközül az önmagát megmenteni nem tudó emberrel való kibékülésére.

Az Atya célja az emberrel való kibékülés, az eszköze pedig a Fiú kereszthalála. Tehát az Atya kereszthalálra szántra a Fiát. Az Atya ezt úgy éri el, hogy a sátán gyűlöletét használja fel eszközül- mondja Pál. Ezért fogalmaz Pál úgy, hogy Jézus „önmagát adta *bűneinkért*”. Természetesen az áteredő bűneinkért. Ennek alapján Pál nem Júdást, Pilátust, Kajafást

tekinti Jézust halálra adónak, hanem a Fiát könyörtelenül keresztre küldő Atyát. Így helyezve a büntelen Fiára az ember bűneit az Atya, hogy megbocsáthasson az embernek. (a közösség tagjai felhördülnek.)
Hát valahogy csak ki kell engesztelnie Önmagát az Istennek!!!

Csop. tag: Igen, most Feri bácsinak a miséje jut az eszembe, amikor azt mondta, hogy „a nagypéntekig Isten haragudott az emberekre, és miután megölték a fiát, ki lett engesztelve. Megölték a Fiamat, most már ki vagyok engesztelve”.

János: És ennek minden szavát igaznak gondolja a mai napig is a kereszténység, mert tanításában Pállal azonosult.

Pál szerint, a bűnös ember Jézus kereszthalála által lett büntelen! Az ószövetségi zsidók a bűneiket az Engesztelés napján egy szeplőtlen kecskére vagy bárányra tették és kihajtották a pusztába, hogy vigye el a bűneiket. Innen származik a „bűnbak” kifejezés. Hasonlóképpen gondolta Pál rátenni az ember bűneit, a kiontott vére által Jézusra, mert mindegy, hogy hogyan viszi el és ki viszi el a bűneinket, csak vigye! Itt tehát egy bizonyos párhuzam van a régi és az új megtisztulás gondolata között. Csak itt nem kecskéről van szó, hanem az Isten Fiáról. Arról, aki Magára veszi a zsidóság bűneit. Ott a kecske, itt az Isten Fia.

Az Atyának a kereszthalált akaró *feltétlen* akarata, a Fiú *feltétlen* engedelmisségével kell, hogy párosuljon a *haragvó* Atya kiengesztelése céljából. Ezáltal Pál az emberiség egészének a bűnösségét varrja Jézus nyakába, mert az Atya *feltétlen módon* akarja Jézus kereszthalálát. De ez csak akkor tud megtörténni, ha nyilvánvalóvá válik a Fiú *feltétlen* engedelmissége. Pálnál szó sincs arról, amit az evangéliumokból tudunk, hogy *nem az Atya akarta a kereszthalált, hanem a Fiú vállalta!*

Volt idő, amikor feltettük magunknak a kérdést, hogy akarta-e Jézus a kereszthalált?- a fenét akarta. De nem volt más választása! Nem volt más választása Jézusnak arra vonatkozóan, hogy bemutassa az ember felé az Isten embert szeretését, áldozattá válni tudását. Óriási különbség látható: Pál az, aki behozta a feltétlen engedelmisség igényét – mert aki tanítvány, aki Jézust. követő, az szükséges, hogy engedelmeskedjen!

Itt csíphetjük nyakon Pál tanításának azt a tartalmát, ami az evangéliumokból **nem** igazolható: hogy „*engedelmeskedj!*”

Pál a következőket fogalmazza meg a Rómaiaknak írt levelének 3/25-ös igerésében: „*Akit az Isten előre elrendelt a vérében való hit által, engesztelő áldozatul, hogy megmutassa igazságosságát ama bűnök elnézése miatt, amelyek azelőtt történtek*”.

Pál gondolkodásában a kereszthalált akaró Atya és az engedelmeskedő Fiú történetében, a tudatlan ember csak *eszköz*.

Nem akármekkora a tét! Ugyanis, Jézus kereszthalálának a célját Pál az emberiség egészének a megmentődésében látja, amiért Jézus az Ószövetségből ismert „átokká levés”-t is vállalja, hogy mindebbe bevonhassa a pogányokat is. Mi lehet ez az „átokká levés”? A Galata levél 3/13-as igerésében mondja maga Pál, hogy az Írásban meg lett fogalmazva (tehát az Ószövetségben), hogy „átkozott mindenki, aki száraz fán függ!” (akit keresztre

feszítettek). Tehát ha valaki keresztre lett feszítve, átkozottá vált. Azt mondja Pál, hogy „átokká vált”, mert az Írás mindenek felett van, még az Isten Fia felett is !

Pál szerint Jézus még ezt is vállalja, hogy a pogányok is bementődhessenek a kiontott vére általi megváltásba. Pál szerint Jézus, a kereszthalál és a feltámadás által szerezte meg az emberiségnek mindazt, ami Ádám és Éva az engedetlensége által elvesztett.

Így Jézus magára vette minden ebből származó bűn felelősségét is. Ezt a következőképpen fogalmazza meg a Római levél 5; 8-9 „*az Isten pedig azzal mutatta meg irántunk való szeretetét, hogy amikor mi bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt, Miután tehát most megigazultunk az Ő vére által, még sokkal inkább megment általa a haragtól*”.

Testvérek!

Azt mondja Pál, hogy ha Jézus nem vállalja a kereszthalált, ha nem engedelmeskedik - amit az Atya kezdettől fogva elrendelt, - akkor az ember nem mentődik meg attól a rossztól, amit az Atya haragja eredményezett volna!

Ha Jézus nem vállalja a kereszthalált, - mondja Pál - amit az Atya kezdettől fogva elrendelt, akkor az emberiség *nem mentődik meg* ennek a következményeitől, tehát attól a haragtól, amit ez eredményezett volna.

G.Robi: Az amerikai karizmatikus keresztények, akik túlléptek ezeken a tradíciókon, azt mondják, szó szerint, hogy az ember „természete által bűnös”. Tehát nekünk már a természetünkben benne van a bűn. Tudjuk, hogy a természetünk sérült emberi természet, de ebből másként kilépni nem lehet, csak így; ahogy Pál mondja: **nem a gondolkodással, mert eleve el van rendelve!**

János: csak hát ennek az eredendő bűnnek az elkövetése valamit azért von magával. Egyfajta büntetést. De milyen büntetést? Mi az eredendő bűn büntetése, amely minden emberre kiterjed, mivel ez az áteredő bűn tartalma?

Pál, az Ádám és Éva eredendő, minden emberre kiterjedő bűnének a következményét a biológiai halál meglátásában látja. Tehát azzal büntette az Isten az embert, hogy testileg meg kell halnia. Ezt a következőképpen mondja Pál, ugyancsak a Rómaiakhoz írott levelében, „*de úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem az Ádámmal hasonló módon vétkeztek, aki az Eljövendőnek előképe*”.

Tehát a testi halál az osztályrésze minden embernek, ha nem menti meg őket Jézus. Ezért Jézus a kereszthalálával az embert, az egyetemes büntelenség állapotába emeli, ami a testi halál általi elveszettség megszüntetése. A testi halál által az ember elveszetté válik – mondta a teológia.

Jelen esetben a teológia azt jelenti, hogy *agyalás*. Mivel Jézusnak a tanítását Pál nem vette figyelembe, így ki kellett találnia, hogy hogyan tudja megtartani a Messiás megjelenésével az Ószövetség Róla szóló tanítását. Hogy megmaradjon Ádám, megmaradjon Éva, megmaradjon az eredendő bűn és megmaradjon a büntetés. Dehát a Jóisten az mégiscsak Jóisten! Ehhez járul az Isten Fia kereszthalála, és feltámadása, ami igazolja, hogy Ő a Messiás, a megmentő.

A kérdés az, hogy hogyan menti meg az embert. Tehát ebből az egészből, amibe most Pál beletett mindent, ebből valamit főznie kell!

Mivel Ádám és Éva bűne, az ősbűn, az Ószövetség szerint erkölcsi halált eredményezett, ez érdekes módon nem zárja ki a testi halál korábbi meglétét sem. Ennek alapján az ember elveszettségét, amit az előbb fogalmaztam meg, az erkölcsi halálban levő ember testi halála adja.

Azt az elveszettséget, amelyet az ősbűn okozott. Most ez egy kicsit bonyolultnak tűnik, de Pál gondolkodását akarom nyakon csípni, hogy lássátok, hogy hogyan csúri-csavarja a dolgot, hogy az új anyagból a foltot a régi szakadt ruhára rávarrja!

Még egyszer mondom: „az elveszettséget az erkölcsi halálban levő ember – az ősbűnt elkövetett ember - testi halála adja.”

Csop. tagok: mert különben élne akár 5000 évig!

János: Pál látásmódjában a testi halál, az eredendő bűn azonnali büntetése, mármint az Isten haragjának a következménye, - ami aztán elveszettséget is eredményez, meg erkölcsi halált is.

Ezt a testi halált, mint büntetést, amivel az ősbűn elkövetése kapcsán bünteti az Isten az embert, hogyan oldja fel a Messiás? Hogyan oldja fel a testi halált?

Ezt a testi halált Jézus *másodszori* eljövetele szünteti meg Pál tanításánál, amikor majd a másodszor érkezett Messiás „feltámasztja a testeket”.

Igen, mert Pál elsősorban testben gondolkodik.

Pál szerint testben követi el Ádám és Éva az eredendő bűnt, ami miatt a testi halál az osztályrésze. Ez a büntetés! De ha Jézus feloldja ezt a büntetést, mert magára veszi az ember bűneit, és megszűnik ez a harag, akkor mi történik a testtel? Hát Pál azt mondja, majd a Messiás másodszori eljövételénél feltámasztja azt az Isten Fia Jézus. Mindenkit, kivétel nélkül.

Pál az Isten szerető lényegét úgy tartja meg, hogy az Ádám és Éva áteredő bűne feletti haragja (most el lehet ámulni....) csak elképzelése az Istennek, mert mielőtt haragudni kezdene, már eltervezi a saját kibékítését, amely képes életre juttatni az embert. (*méltatlankodó felkiáltások*).

Ezt érdemes még egyszer elolvasni és lassabban.

Pál az Isten szerető lényegét úgy tartja meg (tehát nem tagadja meg), hogy az Ádám és Éva tettének áteredő tartalma feletti haragja csak *elképzelése* az Istennek, mert mielőtt haragudni kezdene, már eltervezi saját kibékítését, amely képes életre juttatni az embert.

Csop.tag: Ezt egy óvodás szokta így csinálni...

Csop. tag: ez olyan mű-harag.

János: Pálnak a Rómaiakhoz írott levele tartalmazza a legélesebben az Isten automatikáját, amelyben az Isten Ádám vétke által minősítette az egész emberiséget, hogy Jézus által megmenthesse.

Most ismerkedjünk meg „Pállal, az újítóval”. Pál megfogalmazásában Jézus büntető és jutalmazó tevékenysége egyaránt Istennek tetsző. El kell mondanom erről az „Istennek tetszés” szaváról, hogy Pál nagyságrendekkel többször használja az „Istennek tetszés” fogalmát és szavát, mint az az evangéliumokban található. Tehát egyszerűen rányomja a bélyegét Pál gondolkodására és szavaira az „Istennek tetszés” tartalma.

Ezért az „Istennek tetszés” fogalma és gondolata Pál tanításában ugyancsak központi helyet foglal el.

Pál szerint a törvényt beteljesítésben, az Istennek tetszés tekintetében az ember kudarcot vallott. Ezt a kudarcot Jézus a kereszthalálával Istennek tetszővé tette.

Csop. tag: (Neeee.....)

János: Hogy ez a látásmód milyen károkat okozott, abból is megtudható, hogy Jakab apostol és csoportja, mindezzel nagyon élesen szembe helyezkedett. Ezek azok a tartalmak, látásmódbeli különbségek, amelyek az apostolok és Pál között feszültséget okoztak.

Pál tanításában Jézus, a bűn magára vevésével megszerezte az Istennek tetszés *döntő fontosságú állapotát*. Tehát az ember Jézus véráldozata árán Istennek tetszővé lett. (Mert addig nem az volt). Az ember Jézus által kapott, Istennek tetsző megmentődését Pál úgy vetíti ki a zsidókra, pogányokra, ahogy Ádám és Éva bűne vetítődött ki a pogányra, zsidóra egyaránt.

Pál az ember megmentődését csakis Jézus cselekedete által látja lehetőnek, mert az ember semmire sem képes. A törvény betartására sem.

Mi is volt itt Pál előnye az apostolokkal szemben abban, hogy az a gondolkodás, amit képviselt,- amit most már látunk is egy kicsit,- bár jelentősen eltér attól a tartalomtól, ami a négy evangéliumban található, *mégis elterjedt!* Mégis átvette a korai egyház, és a magáénak vallja mind a mai napig. Mi lehet ennek a forrása?

Az, hogy Jézus tanítványai, az apostolok, a feltámadást követően nem voltak képesek olyan Isten-képre jutni, ami Pál ellenében a közöttük járt Jézust lett volna képes képviselni. Nem voltak képesek a valóságos Jézust látásra jutni. Ahhoz, hogy Pál Jézusról a maga elméletét megalkossa, ahhoz Pál elméjére volt szükség; az ő tudására, az ő gondolkodására. Az apostolok ezekkel a képességekkel nem rendelkeztek. Ebben az időben még nem voltak Evangéliumok. Az apostolok megkapták a Szentlélektől azt, hogy „emlékeztetek benneteket mindenre.” De ebből nem tudták megfogalmazni azt az átfogó, valóságos Jézus-képet, amelyet ma sem tud a világ egyetlen egyháza sem megfogalmazni a négy evangélium alapján.

Robi: a tanítványok, amikor megkapták a Szentlelket, akkor sem voltak képesek úgy visszagondolni Jézus szavaira, hogy az a tanítás összeállt volna bennük egy egységes egészé. Mert Jézus ezért jött. Ez egy nagyon érdekes dolog. És akkor itt van egy ilyen nagy agytröszt, aki nem is akar ki az ő suttyóságukhoz képest, és beeteti a világot az ő tanításával.

Csop. tag: Igen, mert Pál mondja, hogy „az én evangéliumom....”

Robi: Igen, így is mondja: az ő evangéliuma. Ezért van az, hogy a mai napig, ha azt mondod az embereknek, hogy „te, a Jézus ajkára adott szavak az érdekesek”- akkor, mintha be lenne dugva a fülük. Mintha Jézus a levegőbe beszélt volna; ez a mondat szinte senkinek nem esik le. Az, hogy mit mondott Jézus!

János: A Golgotát, tehát a kereszthalált akaró Isten szempontjait magyarázni tudó Pál, helyzeti előnybe került az ezt megtenni nem tudó tanítványokkal szemben. Pálnak voltak érvei, voltak elgondolásai.

Jézusnak a feltámadása utáni 40 napos jelenléte sem tudta eloszlatni a tanítványokban azt a későbbi félreértést, hogy Jézus kereszthalála nem az Atya akaratának, (az Ószövetségből vett Atya akaratának)- hanem az *Isten Fia fel nem ismerésének a következménye*.

Látható az is, hogy az apostolok mennyire mások voltak, hogy még Jézus tanítványaiban is mennyi elrendezetlen kérdés maradt, amit meg kellett volna oldaniuk. Jakab apostol pl. azt az irányvonalat képviselte, melyben a Jézust befogadás feltétele a körülmetélkedés és a mózesi törvények betartása volt. A körülmetélkedés központi probléma volt, mert nem volt kétség afelől, hogy Jézus zsidó volt. Ennek alapján Jakab szerint, aki Jézushoz akar tartozni, annak zsidóvá kell lennie.

Robi: ennek a szimbolikája az, hogy „már itt a földön egy darabot a testedből az Istennek adsz”.

János: Pál szembehelyezkedett ezzel, mert különben a pogányoknak nem tudta volna Jézust Istenként hirdetni. Tudta, hogy egyik pogány sem akar körülmetélkedni, zsidóvá válni előbb ahhoz, hogy Jézust be tudja fogadni; Később az apostolok elfogadták Pál álláspontját, hogy nem kell körülmetélkedni; de ez egy nagyon nagy szellemi harc volt, ami testi harcba soha nem váltott át, tehát fizikai erőszakba soha nem torkollott.

Nagyon érdekes, hogy a történelmi egyház idővel – bár felismerte – Pál Jézus engesztelő halálának jézustalan tartalmát, azon mégsem változtatott hivatalosan!

Ezért vezettem be az előadásomat úgy, hogy a jelenlegi keresztény egyházak Pál gondolkodásának az ismerete nélkül nem érthetők.

Testvérek! Nem Jézus gondolkodása nélkül; Pál gondolkodása nélkül nem érthetők! Bennem ez most azt a hasonlatot fogalmazta meg, miszerint a Hang közösség azon részének, akik most Inárcson tartják a központi rendezvényüket, nem érthető meg a gondolkodása a BOKOR tanítása nélkül. Nem a HANG tanítása nélkül! A BOKOR gondolkodása nélkül! Amint a történelem mindig valamilyen szinten ismétli önmagát, mert az ember valahol mindig az marad, aki és ami volt- kivéve , ha átalakítja a gondolkodását.

Érthető módon azért van jelen központi eseményként a keresztény egyházak tanításában Jézus kereszthalála és a kereszt, mert ha Pál gondolkodásában és a tanításában ez van középpontban, akkor a keresztény egyházak gondolkodásában és tanításában is ez van

középpontban. Ezért központi szimbóluma a kereszténységnek a kereszt. Ezért *kereszt-ény* az egyházban lévő, mert a kereszthalál által mentődött meg.

Ahogy Ádám vétke áteredő bűnt okozott, Jézus áldozata áteredő megmentést eredményezett. Ezért Pál, Jézust a második Ádámként értelmezte.

Aki a Jézus által történt megmentődésből erényeket gyűjt, az üdvösségre jut. Pál azt mondja, a cselekedet üdvözít. Nagyon érdekes, hogy Pál tanításában az eredendő bűn léte, amit az egyház átvett, kizárja az újraszületés, a reinkarnáció gondolatát.

Ha pl. a harmadik generáció a bűnét örökli, akkor nem személyesen követi el, mert örökölte, tehát nem úgy van, hogy szellemi lényeket teremt az Isten, akik közül mindenki személyesen követi el a saját bűnét, hanem Ádám és Éva az első emberpár, akik testként szülnék újabb embert, akibe az Isten belelehel a lelkét, és így az automatikusan bűnbe is születik.

Ezért tehát lehetetlen az, hogy bármelyik keresztény egyház az újraszületést, mint tanítást képes legyen elfogadni, mert akkor az egész szellemi építményt, amit felépített Pál alapján, el kellene vetnie.

Egy kis kitérő mindehhez. Melkizédek ugye főpapi rendből származott, főpap volt. Fölvetődött a kérdés, hogy Jézus főpapsága honnan van? Onnan, hogy Pál csinált Jézusból főpapot. A Héberékhez írt levelének a 6/20-as ígérésében van megfogalmazva az, hogy hogyan vált Jézus Melkizédek által főpappá. Így látható, hogy amikor csak egy kis szeletét fogalmaztam meg Pál látásmódjának, a kereszthalál központi eseményének, akkor Pál ebből mit következtetett le. Hogyan próbálta az Ószövetség tartalmát megtartani Jézus eseményében.

Pál szerint Jézus Istenné levésének igazolása az, hogy meghalt és feltámadt. Ez a feltámadás tette Messiássá Jézust. Ezért, Jézus a Messiás, a megmentő, a Megváltó! De vajon mitől váltja meg az embert, mitől menti meg az embert? Az Isten haragjától! Attól a haragjától, amit az eredendő bűn elkövetése által áteredő bűnként minden ember letörölhetetlen bélyegként magán hord.

Jézus a kereszthalála által Istennek tetszővé tette az emberiséget. Így már nem haragszik az Isten, és az ember megmentődött. És ha cselekedeteivel az ember még erényeket és érdemeket is gyűjt, akkor még üdvösségre is képes jutni.

Testvérek!

Pál tanításának döntő fontosságú szelete, a kereszthalál, a megmentődés és az Istennek tetszés lett egy kicsit nagyító alá téve. Talán már ebből is látható, hogy Pálnál mennyire másról van szó, mint amit mi a négy evangéliumban tanulunk. Mennyire más tanítás van megfogalmazva. Pál szerint nem is felelhetünk magunkért, mert Jézus már felelt értünk; ugyanakkor végtelen engedelmességgel tartozunk, nemcsak az Istennek, hanem az Ő képviselőinek is, hiszen az egyház, a tanítása szerint ebben a tekintetben Jézust képviseli, Jézust jeleníti meg. Ha viszont Jézust jeleníti meg, akkor minden hívő a saját egyházának engedelmisséggel tartozik, mert ez kutyakötelessége!

Így már jól érthető az, hogy miért hangsúlyozza a HANG a leveleiben, hogy
„az engedelmeskedés nem tőlem van”
„felelősséged van a világban”
„a bűnödöt te követted el”
„ahhoz, hogy te újjászüless, ezt nélküled nem tudom megtenni. Ehhez neked is tenni
kell”. Mit kell tenni? Magadon kell alakítani! A gondolkodásodat átalakítani!
Tehát nem véletlen, hogy a Hang lépten-nyomon súlyozza és szorgalmazza ezeket a
gondolatokat, hiszen az egész világban az ellenkezője van elterjedve a fejekben!

Tanítvány és tenger

Mt. 14; 24...27

Az áldás még hullámszik
A léleknek felszínén,
Az étel íze ott ül
Az emlékek legszélén.

Tizenkét kosár,
Mít még teleszedtek,
Most a Mesternek szavára
A túlpartra mennének.

A hajó nem mozdul,
Nem halad előre,
Hiába feszül rá
Kéz az evezőre.

Mióta állnak már
Víznek bilincsében?
Csikorgó fogakkal
Szélnek ellenében?

Sosem látott tengermélység,
Ember szülte éjsötétség,
Vaksí szemek kutatnak,
Merev ujjak tapogatnak.

Izzadság vegyül
A szélvihar hangjába,
Cseppenként csöppen le
Tengernek habjába.

Oldalvást fordulva
Villámfény felcsattan,
Imbolygó árnyalak
Közelít hangtalan.

Libbenő, lobbanó,
Elhajló láng
Sötét éjszakában
Zöldellő ág.

Felsejlik fehéren,
Felvillan fényesen,
Keresztet formál
Az árbóc a tengeren.

Könnyedén lépked
A tajtékzó felszínen,
Alakja közelít
Megriadt szemekben.

Uram! – és Istenem!
Fehérülő ajkak,
Remegő kezek
És megroggyanó szavak.

Kiált a rémület
Kísértet közelít
Reszkető félelem
Mindenkit megbénít.

Kívül a sötétség
Belül a rettegés
Recsegve tágul,
A hajón egy repedés.

Oldva az éjszakát
A rémült tanítványok
Jézus hangját hallják:
Bátorság! En Vagyok!

József Attila

Munkahelyemen, a könyvtárban
A polcokat mostam.
Kezembe került könyved
Persze kinyitottam.

Vékony kis füzet volt
A címe: „Nagyon fáj!”
„minden, mi asszonyra lel,
míg el nem fehérül a száj”

Lelked egy vérző seb
Mely lükteti: magányod nagyon fáj!
De e szennyszülte világban
Dalolni muszáj!

„Nincsen helyem, - Zúg a fejem”,
Úgy érzed, itt a vég.
Mint mikor Jézus újból eljön
És összedől az ég!

Keresztre kell menni,
Véresen, mocskosan,
Hogy elsuttoadjuk a szót:
Én megbocsájtottam!

A döntés súlya

Jó pár éve már annak, hogy heti rendszerességgel közösségbe járva tanulom Jézust. Aki nem járt vagy nem jár olyan közösségbe, mint én, joggal veti fel a kérdést, hogy hogyan lehet tanulni Jézust. Hogyan lehet tanulni az Isten Fia, Jézus Krisztust?

Sőt, ha kellően magasztos és fennkölt gondolatokat táplál valaki a keresztény vallások területén, e kijelentésemről még azt is kiderítheti, hogy ez Isten-káromlás, mert az Istent pontosan azért nem lehet tanulni, mert Isten.

Hát igen.

Lehet így is gondolkodni. De mi a Hang Tanítványi Közösségében nem így gondolkodunk. Mi abban a végtelenül szerető Istenben hiszünk, aki hazavárja azt a szétroncsolt lelkű gyermeket, aki a lelke állapotáért senki mást nem okolhat, csupán önmagát. Hazavárja abból a céltévesztésből, amelynek eredményeként magányosan, éhesen, szomjasan, ruhátlanul és reménytelenül éli meg magát a világban. Hazavárja, de nem azért, hogy a bűneit felemlegetve, felette ítéletet hirdetve elkövetett vétkeiért megbüntesse.

Hazavárja, hogy hizlalt borjával megetesse, a legfinomabb borral megitassa, a legszebb ruhába felöltöztesse és testvérei szerető társaságába bevezethesse.

De hogyan következik mindebből a Jézust-tanulás gondolata?

Hogyan következik ebből az Istent-tanulás igénye?

Úgy, hogy az ember szellemének nem elégséges az Istenbe vetett hite kapcsán csak annak a tudata, hogy van Isten.

Valójában az is egy óriási lépés, ha az ember Istenbe vetett hite nem a neveltetésből, a hagyományokból, az engedelmségből vagy a megszokásból, hanem az érzelemmel átszőtt értelem munkájának az eredményéből születik meg.

Az ember nyughatatlan szelleme mindenre kíváncsi, mindent tudni, mindent ismerni akar. Nem elégséges számára az, hogy csak higgyen az Istenben. Azt is tudni akarja, hogy milyen az az Isten, akiben hisz. Tudni akarja, mert már nagyon régen elfelejtette. Elfelejtette, mert el akarta felejteni.

Ezt bizony nagyon nehéz elismerni, elfogadni egy olyan embernek, aki már megtért, és rátette az életét Jézus Krisztus mindenkit átölelni kész szeretetére.

Hogyan? Hát nem ölel át állapotszerűen minden embert a világon?

Nem bizony!

Nem, mert aki nem akarja, hogy Jézus Krisztus ölelő karjai között éljen, azt Jézus az embert szeretésében tisztelettel tudomásul veszi. Tudomásul veszi, és tovább várja.

Hazavárja!

Ez az Isten minden elkóborolt, céltévesztett gyermekét hazavárja. Hazavárja, de a Tőle elfordulva távozót az útján megfordítani nem tudja.

Hívó anyósomnak három gyermekéből két lánya van, s így két veje (az egyik én va gyok). Hetvenedik születésnapján szemrehányásként indulatosan mondja a másik vejéről, hogy: 'Csak ez a Zoli kezdene el templomba járni!'

Azt kérdeztem tőle: 'Mamika! Melyik magatartást értékelné többre? Ha a Zoli azért jönne el, mert maga akarja (magázódunk), vagy azért, mert ezt a Zoli akarja?'

Az anyósom elmosolyodott, mert megértette az Istent.

Azt az Istent, aki nemcsak gyermekének, hanem az önmaga fölött önálló döntéssel rendelkező teremtményének szeret bennünket. Ezért csak azt tudja felkínálni, hogy alakítsátok át gondolkodásmódokat, és higgyetek az örömhírben.

Térjetez észre! Gondolkodjatok végre értelmesen!

Jöjjön meg végre a józan paraszti eszetek!

Ez az Isten, aki nem más, mint a názáreti Jézus Krisztus, arra hívja fel a figyelmünket, arra szólítja fel a lelkünket, hogy használjuk az értelmünket.

Furcsa jószág ez az értelem. Furcsa, mert folyamatosan dolgozni, munkálkodni, gondolkodni akar. Folyamatosan gyártja a kérdéseket, és türelmetlenül várja a válaszokat, mert mindent érteni akar.

A történelem során rendkívül érdekesen alakult az értelem kialakulásáról alkotott elképzelések tartalma.

A történelem hajnalán a még kőkorszakbeli körülmények között élő ember valószínűleg önmagán lepődött meg a legjobban, amikor eljutott a tudatáig az a tény, hogy gondolkodik. Az, hogy megért eseményeket. A történésekből következtetéseket alkot, tervez, tanul és elvonatkoztat.

A 20. századig az értelem emberben való létezését a Föld különböző helyein élő különböző vallási elméletek egyöntetűen az általuk tisztelt isten számlájára írták.

A 20. században a „felvilágosodás” következményeként alakult ki az a látásmód, amely a természettudományos megfigyelésekre, tapasztalatokra és következtetésekre támaszkodott az értelem kialakulásának kérdésére adott válaszában. Ez a válasz azt tartalmazza, hogy az embert a munka tette emberré. Az a kényszer, amely a körülményeiben jelentkezve eszközhasználóvá alakította az embert, ha nem akart elpusztulni.

Magyarul, ha nem akart megfagyni, akkor ruhát kellett készítenie. Ahhoz, hogy a ruhát elkészítse, azt el kellett képzelnie, ruhakészítő eszközöket kellett gyártania, és ruhaanyagot kellett vadásznia.

A probléma jelen esetben az, hogy a téli csikorgó hidegben az állatok is fáznak, és mégsem készítenek maguknak ruhát.

Bár tudom, sokan látják az állatokban az értelem képességét, valószínűleg mások is hallották már azt a véleményt, hogy a kedvenc háziállatról azt mondják, hogy több esze van, mint sok embernek. (Néha lehet, hogy igaza is van.)

Napjainkban végül is azzal a két lényegyet érintő magyarázattal találkozunk, amely szerint az emberi értelem az Isten adománya, illetve egy evolúciós fejlődési szakaszban a munka terméke.

Én magam is hosszú évtizedekig éltem abban a látásmódban, amelyben az ember az állatvilágból egy evolúciós fejlődési folyamat által emelkedik ki.

Pl.: az ösztönös, helyhez való kötődésében az éghajlatváltozás eredményeképp visszahúzódó erdők hiányában a fákról földre költözött emberszabású majomnak fel kellett állnia a két hátsó végtagjára, hogy láthassa a közeledő ellenséget a szavanna magas fűvében.

Akkor volt pechje, ha szemből fújt a szél, és az ellenség hátulról jött. Erre azt mondaná az egyszeri természettudós, hogy ekkor tanult meg megfordulni (ez nem a páfördulás!).

Utólag visszanézve korábbi önmagamra, nyilván szükségem volt a gondolkodásra ahhoz, hogy e látásmódom gyökeresen megváltozzon. Ennek forrása az időközben felfedezett szeretet élő és valóságos személye, Jézus Krisztus lett.

Ennek alapján gondolom és hittel vallom azt, hogy az értelem és annak eszköze, a gondolkodás, nem az anyagvilág fejlődésének a terméke, hanem annak az Istennek a sajátja, aki az értelmet, érzelmet és akaratot a szeretet kezdet nélküli szellemi létezésének teljességében hordozza.

Számomra ez a Jézus Krisztus szólalt meg a Hang tanításában, és fogalmazta meg azt az örök igazságot, hogy csak a szeretetnek van értelme. A félelem és az abból kibomló erőszak bizony értelmetlen. Ezt a szeretetet az Isten úgy hordozza végtelen teljességében, hogy minden, ami az Istent számunkra érthetővé teszi, ebből bontható ki.

De térjünk vissza arra a kérdésre, amelyben választ keresünk az értelmünk eredetére!

Ha azt tapasztalom, hogy: „valamilyen szinten” rendelkezem értelemmel (mivel az értelem pallérozható), és az értelem valóságát az Istenben gondolom teljességében, akkor már csak azt kell tudnom feltételezni, hogy nem az én értelmem szülte meg az Istent, hanem az Ő szeretetének köszönhetem tudattal rendelkező létem.

Ezzel elértünk ezen írásom alapkérdéséhez, a teremtéshez és az eredeti bűn elkövetéséhez.

Sokat, nagyon sokat beszélgettünk már a közösségi összejöveteleink alkalmával a teremtés kérdéséről. Az, hogy újból és újból előkerül e kérdéskör, azt jelzi, hogy még nem mindenki jutott olyan válaszokhoz, amelyek értelmet és szívet megnyugtatóak lennének. Jelzi azt is, hogy olyan kérdéskörrel állunk szemben, amit egyrészt a misztika köde borít sejtelmesen, másrészt értelmileg sem könnyű megérteni, ennek vonatkozásait kideríteni.

Számtalan vallás hívője és ideológusa tehetné fel nekem a kérdést a teremtés tartalmára vonatkozóan, hogy az Ószövetség története – amely a keresztény hitvallások körében általánosan elterjedt és elfogadott – miért nem felel meg nekem.

Mi a gondom vele? Erre a kérdésre korábban „Az a fránya alma” című írásomban részletesen válaszoltam.

Itt most csak a lényeges érveimet sorolom fel:

- „Szellem az Isten” (Jn 4;24). Így a teremtésben az Isten az Önmaga képére és hasonlatosságára nem anyagtesti, hanem szellemi lényeket teremt.
- Ennek alapján az ember lényegét tekintve olyan szellemi létező, aki jelenleg anyagtestben járja az útját a szellemi – erkölcsi sötétségben.
- Ebben a gondolkodásmenetben Ádám és Éva személye csak a teremtett szellemi lények bűnbeesésének szimbolikus története, amely azt igazolja, hogy nincs eredendő, csak eredeti bűn.
- Mivel az Isten a saját képére (szeretetére) és hasonlatosságára (dönteni képes gondolkodásra) teremtette egyénenként az embert, így mindenki csak egyénenként követhette el az eredeti bűnt, az Istentől való elfordulást.

Ezzel el is jutottuk ahhoz a kérdéskörhöz, amely jelenlegi gondolataim megírására készített. Elérkeztünk az eredeti bűn kérdéséhez.

Az alapkérdés valahogy így hangzik: Én bolond! Hogyan követhetem el az eredeti bűnt? Hogyan lehettem olyan ostoba, hogy a színről színre látás világában döntésemmel elfordultam az Istentől?

Ez a látásmód azt tételezi fel, hogy az Isten „az Ő képére és hasonlatosságára” egy olyan kezdettel bíró szellemi lényt szeretett a létezésbe, aki Hozzá hasonlóan rendelkezik értelemmel, érzelemmel és akarattal.

Az értelem gondolkodni, ezen keresztül mérlegelni, tapasztalatot elraktározni, tehát emlékezni; erkölcsi jóról és rosszról döntést hozni; a benne és a körötte lévő világot felfogni, elvonatkoztatni, tanulni és fejlődni képes.

Az érzelem az adott személynek más személyhez vagy személyekhez, élő vagy élettelen dolgokhoz való vonzódását vagy azoktól eltávolító taszítását, a szellem tudattalan tartalmainak kibontakozását hordozza.

Az akarat pedig az értelem vagy az érzelem döntéseinek a megvalósítását szolgálja.

A teremtés, mint a szeretet megnyilvánulása, nemcsak az Isten sajátja, hanem része a szeretetre teremtett lény lényegének is. Ezért, akit a szeretetbe való létbehívás által teremtett az Isten, annak ezt a Teremtő Istent boldogsága forrásául elfogadó döntésével kell befejeznie.

Tehát, döntenie kell arról, hogy egyszeri és megismételhetetlen döntésével e teremtett szellemi lény akarja-e beleteremteni önmagát a Teremtője világába, elfogadva Jézust Istenének és szellemi világosságának.

E döntéshez egyik oldalról adja az Isten teljességében Önmagát, és Önmagán keresztül a szeretet szabadságát. Másik oldalról adja a minden kényszer nélküli lehetőséget a szabadság önkényes értelmezésére.

A kétféle értelmezés kétféle lényegi tartalmat hordoz.

Az egyik, amikor az Isten a szabadságban, az Isten szeretetében a szeretést megvalósítható döntéslehetőségek végtelenségét kínálja.

A másik, amikor az Istentől elfordult lény az önnön értelmezésének szabadságában önmagát látja meg boldogsága forrásában.

Persze bárki megkérdezhetné azt, hogy honnan veszem én mindezt.

Erre azt tudom mondani, hogy a gondolkodásom e téren három forrásból táplálkozik:

1. A Hang tanításából, amely számomra az evangéliumok tanításainak a kibontását tartalmazza.
2. Az ember és önmagam természete alakuló értékrendjének, gondolkodásának és magatartásának a figyelembevételéből.
3. A gondolataim, következtetéseim, tapasztalataim belső visszhangjából.

Ezek után a kérdésünk még ugyanúgy hangzik:

Én, balga! Hogyan fordulhattam el az Istentől, hogyan mondhattam rá nemet a színről színre látás világában?

Az ember azért teszi fel így ezt a kérdést – szinte az érthetlenség határát súrolva –, mert nem képes átlátni a kezdeti és jelenbeni énje közötti különbséget és azonosságot. Persze ilyenkor szóba kerül a születés és a halál. A születés előtti és halál utáni lét, hiszen e téren oly sok különböző szellemi hatásnak van kitéve az ember. Az ember pedig ingatag. (Nem, nem tévedés, nem az asszony, az ember ingatag!)

Bizonyíték erre az a személyes megtapasztalásom, amely az egyik kiváló értelmi képességekkel rendelkező, a Hang tanítását Feri bácsinál éveken keresztül rendszeresen tanuló volt testvéremről (most felebarátom) szól. Még Feri bácsihoz jártunk tanulni a József körúti lakásába, amikor előállt egy – a Hang és az evangéliumok tanításával gyökeresen ellentétes – elgondolással, amit egy akkoriban megjelent háromkötetes könyv tanításából vett át. Nevezetesen azzal az elgondolással, hogy az ember lelke-szellem a halála után beleolvad, eltűnik az Isten Lelkében-Szellemében.

Másképp fogalmazva: teljes mértékben megszűnik az én-tudata. Persze hiába cáfolta Feri bácsi az evangélium és a Hang érveivel ennek ellenkezőjét, az illető nem változtatta meg a látásmódját.

Érdekes módon ugyanez a látásmód fogalmazódott meg nemrég közösségi összejöveteleink alkalmából az egyik testvérem által, kérdés formájában.

Én így érveltem: Jézus nem beszél arról, hogy az ember lelke a testi halálát követően feloldódna az Atyában. Jézus teljesen külön választva beszél az Istenről, amikor személyes kapcsolatában az Én Atyámról beszél, miközben a tanítványoknak a ti Atyátokként fogalmazza meg az Istent. Jézus ezzel azt állítja, hogy van lelki-szellemi atyánk.

Ha ebben a gondolatkörben – a megértés miatt – felállítunk egy párhuzamot, akkor azt látjuk, hogy ahogy egy anyagtesti gyermeknek van anyagtesti feltétele, úgy a lelki-szellemi embernek is van lelki-szellemi feltétele.

Ez azt is jelenti, hogy az ember anyagtesti létének Jézus nem a forrása, hanem – az anyagvilág rendjének létben tartásával – a feltétele.

Azt mindenképp le kell szögezni, hogy a teremtett lelki-szellemi lény – ha testben él, ha nem – nem képes létbe hívni lelki-szellemi lényeket.

Az anyagtestben élő ember még a megszületendő gyermek anyagtestének sem teremtője, csak feltétele, mert a születés folyamata az Isten természetbe írt rendje.

A világi, Jézus személyét figyelmen kívül hagyó emberek gondolkodásában ennek pont az ellenkezőjét lehet megtapasztalni, amikor az édesanyák a saját tulajdonuknak, teremtett gyermeküknek, szemük fényének tekintik bármilyen életkort elért gyermeküket.

Ezért is érdekes az az Istent-felfogás, amely az embert az Isten által való teremtettsége folytán Annak szerves részeként éli meg.

E felfogás egyik ága azt vallja, hogy az Isten nem más, mint az emberi lelkek összessége. Mintha az Isten szétszította, szétdarabolta volna Önmagát a teremtésben.

E felfogás másik ága hasonló résznek gondolja az ember lelkét, amely az Istenből való hiányát a visszatérésével szünteti meg.

Nekem mindig az volt az érzésem, hogy ezek az elgondolások egyfajta emberi megtapasztalásokra jellemző gondolkodást képviselnek. Azt a mechanikus gondolkodást, amely szerint ha valamiből valamennyit elvesznek, akkor az kevesebb lett. Vagy ha a család egységéből a család valamely tagja messzire távozik, akkor ez a család egészen addig csonka család, amíg az eltávozott vissza nem tér.

Ahhoz viszont, hogy az Isten valóságáról gondolkodjunk, amely nem más, mint a szeretet végtelen gazdagsága, szakítanunk kell ezekkel az érzelmi vagy értelmi mechanizmusokkal.

Meg kell értenünk azt, hogy az Isten szeretete által a szeretetere való teremtésben az Isten nem lesz kevesebb a teremtés által, és nem lesz Benne hiány.

Az Istennek, mint teremtetlen erkölcsi létezőnek a végtelensége, amely a szeretetet, mint lényeket hordozza, pontosan az jellemzi, hogy e végtelenségéből bármennyit ad, bármennyit kiáraszt, az végtelen és hiánytalan marad.

Néhány évvel ezelőtt egy rövid vers került a kezembe, ami a teremtésről szólt.

Ez a vers az Uppanisádok című kötetből való, ami egyébként tanításokat jelent.

E vers keletkezését i.e. 3 ezerre teszik, tehát mintegy ötezer éves:

Teremtés

Teljes az ott, és teljes az itt.

Teljes a teljesből felemelkedik.

Teljes a teljestől elszakad,

Teljesen mégis megmarad.

Béke, béke, béke!

Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint amikor az ember gondolkodik vagy szeret. Attól, hogy valaki gondolkodik, nem lesz kevesebb a gondolata. Vagy azzal, ha az ember szeret, nem lesz kevesebb a szeretete, és nem is fog hiányozni belőle.

A természetből is tudok példát hozni: azzal, hogy az almafáról a termését, az almát leszeded, az almafa nem lesz kevesebb. (Bárcsak tudta volna ezt az Isten is, amikor kizavarta Ádámot és Évát a paradicsomból!)

Elég nehéz nekünk az anyagvilágbeli tapasztalatainkkal elképzelni és elhinni azt, amit nem látunk közvetlenül. Azt, amit nem tudunk körülhatárolni, nyakon csípni. Ezért kell tudni elvonatkoztatni és befelé – az emberi értelem mélyére – figyelni, hogy Jézus szavait be tudjuk fogadni, amely szerint szellem az Isten, és az Istent szellemben és igazságban kell imádni (Jn 4;24).

A szellem pedig nem más, mint az értelmes gondolkodás. Ez az értelmes gondolkodás lehetősége az, ami az embert erkölcsi lényé avatja.

Mi több! Az Isten is erkölcsi lény. Sőt, kizárólag erkölcsi lény!

Jézus a Hang 27/2730-as levelében ezt mondja erről: „*Én, Jézus, csak az erkölcs területén vagyok illetékes!*”

Természetesen lehet másképp is gondolkodni az Isten valóságát illetően, csak azt meg kell tudni érvelni. A Hang Tanítványi Közössége társaság hitének az alapja az, hogy az Isten a szeretet végtelen valóságának a személye, aki az érzelemtől felfűtött kezdet nélküli értelmes gondolkodásban nyilvánul meg.

A következő kérdés ebből adódóan az, hogy az Isten miért és hogyan teremt.

Ez a kérdés csak addig tűnik rejtélyesnek vagy felfoghatatlannak, amíg meg nem ragadjuk a lényegét. Ez pedig nem más, mint az, hogyha az Isten a szeretet teljessége, akkor a teremtés a szeretet eredménye.

Az a gondolat, hogy a szeretet teremtő, ezek után már nem is olyan rejtélyes és felfoghatatlan. Pontosan azért, mert ezen a téren vannak tapasztalataink.

Pl.: amikor a szülő azon dolgozik, hogy a gyermekének megadja mindazt, amire annak szüksége van. Ez is egyfajta teremtés. Megteremti a szülő a gyermek életének a körülményeit, és mindennek a forrása a gyermek iránt érzett szeretete. Az Isten szeretete annyiban más, hogy nemcsak a körülményeket teremti meg, hanem a személye egyben feltétele a boldogságunknak is.

Az Isten szeretete folyamatosan cselekvő. Ezért olyan szeretet, amelyet nem munkálkodásában lehet megragadni, nem is létezik. Ez a munkálkodás nemcsak a fizikai cselekvésben nyilvánul meg, hanem a gondolkodásban is.

A teremtésben a szeretet, az Isten munkálkodik. Azt hozza létre, ami eddig még nem volt. Téged is, engem is és őt is.

Hasonló ez a gyermek születéséhez, amikor a lélek egy olyan „neki a legmegfelelőbb” testet kap a szülei által, amilyen sem előtte nem volt, sem utána nem lesz soha.

Az Isten a teremtésben a végtelen szeretetéből végtelen sokszínűségben és szellemi változatosságban hívja létbe a teremtményeit. Egy olyan szeretetre, amilyen még nem volt. Hiszen mindenki elmondhatja magáról azt, hogy úgy szeretni, ahogy ő szeret, nem szeret úgy senki.

Így vagyunk az Istennek egyetlenjei. Önálló, döntéslehetőséggel, értelemmel, érzelemmel és akarattal, egyedi szeretetképesseggel rendelkező egyetlenjei, akik önérzettel dörgölhetik az Isten orra alá azt, hogy: látod, nekünk van kezdetünk, Neked meg nincs.

A szeretetből létbe hívott szellemi teremtménynek viszont van egy rendkívül fontos tulajdonsága. Nevezetesen az, hogy az öntudatra ébredt létezése az Istenhez hasonlóan a végtelenbe vezet. Tehát az Isten szeretetére teremtett szellemi lénynek kezdete van, de vége nincs. Örökké létező a személyisége, amelynek forrása a gondolkodása. Örökké létező, az Isten szeretetét befogadó és tovább árasztó egyedi tudatos valósága.

Jézus a Hang tanításában így tanít erről: „*Nagyobbra vagytok teremtve önmagatoknál. Istenre vagytok teremtve.*” (Hang 8/685)

A végtelen szeretetre való teremtettséget pedig csak a végtelenben lehet betölteni.

Közösségben való beszélgetésünk kapcsán felmerült egy olyan kérdés is, hogy az ember, mint önálló szellemi lény, a teremtés előtt is létezett-e a kezdet nélküli Isten szellemisségében.

Lám, milyenek vagyunk! Az elménk mit képes kitalálni, csakhogy istennek élhesse meg magát! Igen, mert ha az öntudattal rendelkező egyén a kezdet nélküli Isten szellemisségének tartozéka, akkor az egyén is kezdet nélküli, tehát isten.

Márpedig az Istenből csak egy van!

Jézus így beszél erről: „*Halljad Izrael! az Úr a mi Istenünk az egyetlen Úr,*” (Mk 12;29)

Az Isten nem testbe, hanem a létezésbe teremti a szellemi lényeit. Igen, mert a lelki-szellemi teremtésnek nem az anyagi létezés a feltétele, hanem az Isten szeretete.

Ebből adódóan, ha a lelki-szellemi teremtmény létbe hívásának az Isten a forrása és feltétele, mivel Rajta kívül és belül nincs más, akkor e teremtésben a gyermekét Önmagából hívja létbe Önmagára.

A TEREMTÉS NEM A DÖNTÉSEK ÉS MEGVALÓSULÁSOK EGYMÁSUTÁNJA, HANEM AZ ISTEN BOLDOGSÁGÁNAK LELKI FOLYAMATA.

Ahhoz tudnám hasonlítani mindezt egy rossz hasonlattal, ahogy ez az írás létrejött. Ahhoz, hogy ez az írás létrejöjjön, szükséges a saját létezésemből adódó szellemisségem. Ez a szellemisségem összességében még nem hordozta ennek az írásnak a tartalmát kész formában. Ez a tartalom az írás folyamatában született meg. Így elmondható az, hogy ennek az írásnak a forrása és feltétele a szellemisségem, de nem kész formában, hanem csak lehetőségében.

Az Isten és az ember teremtő tevékenysége között van egy lényeges, döntő különbség. Az, hogy a teremtmény nem képes lelki-szellemi embert teremteni. Mást sem képes teremteni, csak a már meglévőből gazdálkodni vagy garázdálkodni.

Igen, mert az ember csak hasonló az Istenhez, de nem AZ.

Mindig problémát jelentett az, amikor az ember – akár közösségben, akár a vallás által meglévő lehetőségében – azután kérdezett, azután kutakodott, hogy mi lehetett a teremtésének az oka.

Ha nem gondolkodnék, s nem használnám az értelmemet, én is mondhatnám azt, hogy az az Isten titka. Mondhatnám, de nem mondom, hanem inkább gondolkodom.

Az Isten a szeretete, tehát a boldogsága teljességében azt hívta létbe általunk, ami nem más, mint a személyesen átélhető boldogságunk.

Az Isten az Önmaga hasonlatosságára önállóan gondolkodó lelki-szellemi teremtményként hívott a létbe bennünket. A gondolkodás viszont együtt jár a felelősséggel. Valójában erkölcsileg csak felelősséggel gondolkodhat az ember. A gondolkodás erkölcsisége a szellem döntés-lehetőségeiben rejlik. Az erkölcsi döntés területe az ember számára magától értetődően nem más, mint a saját személye.

Itt egy pillanatra megállunk, és egy lélegzetvételnyi időre visszatekintünk az eddig megfogalmazottakra.

Kiindulási pontként elfogadtam azt, hogy az Isten saját képére és hasonlatosságára való teremtményeként rendelkezem az értelmes gondolkodás képességével. Ennek viszont csak akkor van értelme, ha az értelem használata, a gondolkodás nem üres, súlytalan és eredmény nélküli, hanem alkotó, fejlődő, felelősséget hordozó erkölcsi tevékenység.

A felelősség jelen esetben azt jelenti, hogy minden értelem szülte gondolatnak erkölcsi következménye van a gondolkodó felé.

Az, hogy az értelmi tevékenység személyes élményként átélhető, megélhető legyen, nélkülözhetetlen az érzelem. Az értelmes érzelmi tevékenység természetesen nem lehet más, mint a szeretet, vagyis mindenkinek (önmagamnak is) a legjobbat akarás.

Ez a legjobb pedig nem más, mint maga az Isten.

Azt hiszem ez az a terület, amire a kezdet kezdeténél a teremtettség alaphelyzetében még nem ért, még nem tud, még nem lát át a teremtmény.

Érthető módon rendelkezik az értelmes gondolkodás lehetőségével, amelyben tapasztalata szerint két döntő tényező van jelen. Ő és az Isten! Eközben egy olyan döntés előtt áll, amely kétirányú lehetőségében kikerülhetetlenül hozza felszínre a szív irányultságát. A szívét, amely az egész teremtett szellemi lény törekvés-központja. Ezáltal beleteremtheti a személyét a szeretet szolgálatának a világába, illetve az önmaga istensége kibontakoztatásának a világába.

Az egyik döntés az Isten felé fordulásban és befogadásban, a másik az önmaga felé fordulásban valósul meg.

Nincs más út!

Félreértés ne essék, ez a teremtett szellemi lény, aki önmaga istensége kibontakoztatása mellett dönt – mert ebben kívánja meglátni önmagát –, nem a sötétséget, nem a rosszat, nem a gonoszt választja boldogsága forrásául, hanem félreértelmezett önmagát.

Ezért, téves ma úgy feltenni az alapkérdést önmagunknak, hogy hogyan lehettem olyan ostoba, hogy a rosszat, a sötétséget, a bűnt választottam. Jézus a Hang tanításában ezt azzal a mondatával igazolja, amikor azt mondja, hogy a Földön túlnyomó többségében nem gonoszok, hanem megtévedtek vannak.

Ha viszont a teremtett szellemi lény, úgymond látásmódjában elfordul a szellemi világosság forrásától, akkor a szellemi sötétségét teremti meg önmagának.

De ezt a szellemi sötétséget ő világosságnak látja, hiszen az értelme, a gondolkodási képessége, a megtapasztalása, az érzelme és akarata áll be ebbe az irányba.

Mi láthatjuk már azt, amit ez a teremtett szellemi lény a döntésekor még nem láthatott. Nevezetesen azt, hogy a boldogsága forrásául önmagát választásnak az önzés a forrása. Jézus a Hang tanításában is ezt mondja, hogy az önzés minden rossz forrása.

Nadehát! Milyen Isten az, aki a teremtett gyermekét nem figyelmezteti előre a döntése következményeire? Olyan, aki tudja, ha figyelmezteti, akkor befolyásolja.

Ezért aztán e döntés előtt még az Isten se tart kortes beszédet, hogy: Engem válassz!

Ebben a helyzetben erkölcsi döntést hoz a felszínre törő szív, mert e döntésnek a következményeit is vállalnia kell.

Azt mondjuk, a látszat csal. Amíg viszont ezt nem éljük meg, addig az értelem képes a látszatot valóságnak látni.

Ugyanez hangzott el egy autóban a Feri bácsi és az autót vezető Robi testvérem beszélgetésében, amikor az Istenre és világára gondolva kérdezte Feri bácsit:

'Nem lehet, hogy mindez csak káprázat?'

Feri bácsi visszakérdezett: 'Robikám! Nem lehet, hogy ez a káprázat?'

Igen ám, de akkor honnan van a bűn, honnan van a gonosz?

A válaszban visszautalok Jézus Hangból idézett mondatára, amelyben megjelöli azt, hogy az önzés minden rossznak a forrása.

Az önzés azt jelenti, hogy az Isten helyett magamat helyezem a látásom középpontjába. Ennek alapján mindent és mindenkit önmagamhoz mérek.

Mindent és mindenkit az érdekeim szerint értelmezek.

Az önzés az igények kielégítése. Az elérhető eszközök birtoklási vágyának a végtelensége.

Az Istentől való elfordulás következményeként kialakult sérült emberi természet kiélése.

Az istenné válás belső igényének a megszületése.

Így, ha a Valóság Világossága az Isten, akkor a világosságnak hazudott sötétség az ember.

Így teremti meg az ember a szellemi világosság hiányát, a sötétséget. Így teremti meg a szellemi sötétség eszközeit, a szeretetlenséget, a kegyetlenséget.

Nem tehet mást, mert az önzés megvalósításának eszköze a gonoszság.

Jézus János evangéliumának 16;33 –as ígérésében azt mondja: „*én legyőztem a világot*”.

A szeretet legyőzte a gonoszságot.

A fény a sötétséget.

Az értelem az értelmetlenséget.

Az irgalom a kegyetlenséget.

Jézus diadalra vitte az önzetlenséget, mint örök értéket.

De nemcsak diadalra vitte, hanem be is bizonyította, hogy az önzés, „mint szellemi sötétség”, a rosszat akarás, mint értelmetlenség, a mulandóság világának eszköze és tartozéka.

Az Isten a teremtett gyermekébe örök boldogsága forrásául helyezte a szeretetet a szíve közepébe. De ez a szív az önzéssel képes arra, hogy áthatolhatatlanul kemény kérget vonjon rajta. Jézus ezt kéri számon a tanítványain, amikor Márk evangéliumának 8;17-es igérésében megfeddi őket: „*Még mindig kérges a szívetek?*”

Mert még mindig kötik őket a mulandó értékek.

Jézus az ember maga teremtette sötétségébe, az Isten által teremtett anyagvilágba (Márk 13;19), az önzésnek terepet adó kötelékeibe hozta el az Igaz Valóság Örök Értékeit. Abba az anyagvilágba, amit az Isten szeretetből teremtett gyermekeinek az önzésük értéktelenségének a felfedezésére.

Óriási baklövése az ember szellemiségének, amikor céltévesztettségében az Istent egy haragvó és büntető Atyának élte meg. Jézusnak, az Isten Fiának kellett testet öltenie, hogy bemutathassa és tanítsa azt, hogy az Isten szeretetének a teljessége az ember megtérésének, megfordulásának az örökkévaló lehetősége.

Az Isten szeretetének ereje és vonzása van!

Olyan ez, mint a mágnes. Az azonos pólusok taszítják egymást. Amikor az ember istennek gondolja magát, akkor az igaz Isten világából taszítja ki magát. (Két dudás nem fér meg egy csárdában.)

Ha viszont megfordul az ember-mágnes, akkor a taszításból vonzás és találkozás lesz. Ebben a megfordulásban az embernek csak annyit kell megértenie, hogy nem istenné, hanem Istenhez hasonlóvá kell lennie.

Az Isten a teremtésben nem azért ad mindenkinek lehetőséget a döntésre, hogy aki nem Őt választja, azt majd visszatérítse az Isten büntető kezének a súlya.

Ahhoz, hogy megértsük jelenlegi önmagunkat, jól meg kell ismernünk Jézusban az állapotszerűen megbocsátó Urunkat.

Az ember szíve megismerni csak azt akarja, akit megszeretett, hogy azt a szívébe fogadja. Így Jézust kell megszeretnie és befogadnia annak, aki a teremtésben képes felismerni a végtelen boldogságra való létbehívás ajándékát. Amit kitérővel vagy kitérő nélkül, az önzés megélése vagy annak megélése nélkül, teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével, teljes erővel Jézustól, az Isten Fiától tudunk átvenni.

Gizikének

(86 éves)

Személyemet nem ismered,
Ahogy hallom,
Kenyered javát már megetted.

Az ember fia azt gondolná,
Szép szív, ha árad,
A Földön bizony belefárad.

Ám csodának csodájára,
Szellem szötte szép látásba
Csalja korát lelked.

Érdeklődésed,
Magas égre emelt szemed
A jó Isten is megcsodálja.

2005. 09. 22.

A jó föld dala

Boldog a jó föld,
Ha Gazda lépte rajta,
A vetett magot úgy ringatja,
Mint gyermekét a dajka.

Földbölcső melegén
Magburok megpattan,
Szél viszi Jó hírért
Hajnali harmatban.

Éj után a lélek ébred,
Mély álmának vége,
Szemeit dörzsöli,
Szívében az Égi Béke.

Cseperedik reggel, este,
Józan eszét bontogatja,
Isten szavát megfogadva
Lelkét az Égnek kitárja.

Készül a felszínre,
Készül fényes Nap-ra,
Készül az esőre,
Isten áldására.

Mint gyöngyhalász, ha felbukkan,
Hozva kincsét kézben,
Szája sarkán víg énekkel,
Tűző napsütésben.

Hagyva földet maga mögött,
Fejét nyújtogatja,
Azt sem tudva hogyan, miképp
Növekszik az istenadta.

Fényben fürdő lélek,
Kalászat tárja az Égnek,
Majd fejét lehajtja,
Ha betelik az Idő rajta.

Utószó:

Jézus szavát, ha olvasom,
Lám, szárnyat ölt a gondolatom.
Magamtól elmerengve kérdem:
Milyen föld lehet a szívem?